

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ 15-9-2002

Στην Αθήνα σήμερα, 15 Σεπτεμβρίου 2002, ημέρα Κυριακή και ώρα 17.30, στην Αίθουσα 223 (2ος όροφος) του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της «Βουλής των Εφήβων», υπό την Προεδρία του Βουλευτή Β' Αθήνας κ. Βασιλείου Κοντογιαννόπουλου, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς - Διμερείς Σχέσεις, Διεθνής Τρομοκρατία, Ειρήνη-Πόλεμος, Εξοπλισμοί-Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση-Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση», της Σύνθεσης Κειμένων των μαθητών της Α' και Β' Τάξης των Ενιαίων Λυκείων, των Τ.Ε.Ε. και των Σχολών Μαθητείας Α' κύκλου του Ο.Α.Ε.Δ. από την Ελλάδα, τον Απόδημο Ελληνισμό και των μαθητών της Β' Τάξης των Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών από την Κύπρο, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», Ζ' Σύνοδος 2001-2002 (1η συνεδρίαση).

Στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της «Βουλής των Εφήβων» συμμετείχαν οι εξής Έφηβοι Βουλευτές: Αθανασίου Άννα (Λεμεσός-Κύπρος), Αλέξανδρου Αλέξανδρος (Ν. Βοιωτίας), Αμμάρι Σάμερ (Σαουδική Αραβία), Αμπού-Χάντμπα Μισέλ (Ν. Ηλείας), Αναγνώστη Φροσύνα (Ν. Ιωαννίνων), Αναστασίου Νάντια (Λευκωσία - Κύπρος), Ανυφαντή Παναγιώτα (Ν. Καρδίτσας), Βάσσου Αθηνά (Αγγλία), Βέτσικας Γρηγόρης (Αυστραλία), Γαλάτουλας Δέσποινα (Η.Π.Α.), Γεωργίου Παναγιώτα (Λεμεσός-Κύπρος), Πάωσα Πηνελόπη-Αλεξία (Ν. Ιωαννίνων), Γκόγκου Ρεβέκκα (Α' Αθήνας), Γούπιου Σταυρούλα (Υπολοίπου Αττικής), Γρηγορέας Γεώργιος (Ν. Λακωνίας), Γρηγοροπούλου Νικολίτσα (Ν. Ηλείας), Δαρζάνος Ευαλία (Αυστραλία), Δελέγκος Αθανάσιος (Γερμανίας), Έλληνα Χριστίνα (Κερύνεια-Κύπρος), Ζούρα Δέσποινα (Ν. Αχαΐας), Θεμιστοκλέους Δήμητρα (Λευκωσία-Κύπρος), Καγκελίδου Ελευθερία (Λευκωσία-Κύπρος), Κακαρούνα Νίκη (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Καλύβα Κωνσταντίνα (Α' Πειραιά), Καρεκλά Μαρία (Λάρνακα-Κύπρος), Καρσέλας Αμιλιανός

(Ν. Μαγνησίας), Κάσσου Βιβή (Ν. Λάρισας), Κοκότσης Βασίλης (Καρπασία), Κοντορούδα Θεοδώρα (Α' Πειραιά), Κουλοχέρης Αθανάσιος (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Κουχαρτσιούκ Κριστίνα (Αμμόχωστος-Κύπρος), Λαζαρίδης Ιωάννης (Επικρατείας), Λυκουργιώτης Παναγιώτης (Ν. Αχαΐας), Λώλης Αλέξανδρος (Ν. Καρδίτσας), Μανωλοπούλου Θεανώ (Β' Αθήνας), Μαυρίδου Παναγιώτα (Γερμανίας), Μιχαήλ Μαρία (Λευκωσία-Κύπρος), Μουτσουρή Παναγιώτα (Αμμόχωστος-Κύπρος), Μπέλεσης Κων/νος (Η.Π.Α.), Μπόγκος Άννα (Αιθιοπία), Νταλταγιάννη Μαρία (Β' Αθήνας), Ντζούφα Θάλεια (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Παναγάκης Κων/νος (Ιεροσόλυμα), Παπαδόσηφος Γεώργιος (Ν. Ρεθύμνου), Παπαδούλη Μαρκέλλα-Ιώ (Β' Αθήνας), Παπάζογλου Χρήστος (Ν. Πιερίας), Παπακωνσταντίνου Αθανασία (Λεμεσός-Κύπρος), Περικλέους Κλειώ (Λευκωσία-Κύπρος), Ραμπ Μιχάλης (Λευκωσία-Κύπρος), Ρουμειώτη Χριστίνα (Α' Αθήνας), Σγουρίδου Χάρης (Υπόλοιπο Αττικής), Σμηλιωτόπουλος Παναγιώτης (Γερμανία), Σολομωνίδου Άντρεα (Λεμεσός-Κύπρος), Τζιώλλου Ευτυχία (Ν. Μεσσηνίας), Τσαγκάρη Σπυριδούλα (Λάρνακα-Κύπρος), Φράγκου Ηλιάνα (Ν. Μεσσηνίας), Χαραλάμπους Κάτια (Λεμεσός-Κύπρος), Χουρδά Αναστασία (Αυστραλία), Χριστιάνης Χαράλαμπος (Καναδάς) και Χριστοδούλου Λουίζα (Αμμόχωστος-Κύπρος).

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής παρευρέθη ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου πατέρας Γεώργιος Μεταλληνός, μέλος της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αρχίζει η πρώτη συνεδρίαση της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, της οποίας είστε μέλη. Επιτρέψτε μου να σας καλωσορίσω στο Ελληνικό Κοινοβούλιο. Εύχομαι να είναι γόνιμη και επωφελής η παρουσία σας σε αυτήν την Αίθουσα.

Οφείλω να σας συγχαρώ για δύο λόγους: Πρώτον, διότι χάρη στην επίδοσή σας επιλεγήκατε, για να εκπροσωπήσετε τη γενιά σας σε αυτήν εδώ την Αίθουσα και δεύτερο, να συγχαρώ όλες και όλους, γιατί είστε πολύ ακριβείς στην ώρα σας.

Θέλω να ευχηθώ κάποιοι και κάποιες από εσάς να αποτελέσετε πραγματικά μέλη του Κοινοβουλίου, γιατί νομίζω ότι το ενδιαφέρον της συμμετοχής σας δείχνει ότι είστε πολίτες, με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου, δηλαδή ότι ενδιαφέρεστε για τα πολιτικά πράγματα.

Θα ήθελα να σας πω δύο λόγια για τη διαδικασία που θα ακολουθήσουμε. Θα αρχίσουμε με την εισήγηση της Εφήβου Βουλευτού Παπαδούλη Μαρκέλλας-Ιούς, που επελέγη ως εισηγήτρια. Θα έχει στη διάθεσή της 8 λεπτά, για να αναπτύξει την εισήγησή της. Κατά τη διάρκεια ομιλίας της εισηγήτριας, όσες και όσοι επιθυμείτε να πάρετε το λόγο μπορείτε να γράψετε σε ένα χαρτί το όνομά σας και θα περάσει ένας συνεργάτης μας να το πάρει. Θα σας καλέσουμε στο Βήμα να εκθέσετε τις απόψεις σας, για 4 λεπτά ο κάθε ομιλητής. Η συνολική διάρκεια της συνεδρίασης θα είναι τρεις ώρες και θα έχουμε μια μικρή διακοπή στο μέσο περίπου αυτού του τριώρου.

Η συνεδρίαση, λοιπόν, αρχίζει και παρακαλώ την εισηγήτρια κ. Παπαδούλη Μαρκέλλα-Ιώ να πάρει το λόγο.

ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ ΜΑΡΚΕΛΛΑ-ΙΩ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, κατ' αρχήν θα ήθελα να πω ότι είναι πραγματικά τιμή μου να βρίσκομαι ανάμεσα σε τόσο ξεχωριστά άτομα, τα οποία επέδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και ικανότητες, για να βρίσκονται εδώ. Και θεωρώ ακόμη μεγαλύτερη την τιμή που μου έγινε να οριστώ εισηγήτρια της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Με την ομιλία μου αυτή θα προσπαθήσω να παρουσιάσω με συντομία τα διάφορα θέματα, που θα μπορούσαν να απασχολήσουν την Επιτροπή μας τις επόμενες τέσσερις ημέρες. Τα θέματα αυτά, κατά τη γνώμη μου, περιστρέφονται γύρω από πέντε κεντρικούς θεματικούς άξονες.

Το πρώτο θέμα οφείλω να παραδεχθώ ότι δεν είναι καθόλου καινούργιο. Ποιον, άλλωστε, δεν απασχολεί η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση; Και αυτό, επειδή έχει ουσιαστικά να κάνει με την εθνική ταυτότητα κάθε κράτους μέλους, ταυτότητα που με την ενοποίηση πλαταίνει και σε κάθε περίπτωση διαφοροποιείται. Είναι αναμφισβήτητη καθοριστική η συμβολή του ελληνικού πολιτισμού στον ευρωπαϊκό και παράλληλα είναι σαφές ότι η ευρωπαϊκή ιδέα καλεί σε ενότητα και αλληλεγγύη τους λαούς. Όλοι αναγνωρίζουμε ότι πρέπει να γίνουν ακόμα πολλά βήματα μέχρι να πραγματώσουν οι λαοί της Ευρώπης το όραμα της πραγματικής ενοποίησης. Ο διαφορετικός ρυθμός ανάπτυξης, οι κοινωνικές και πολιτισμικές ανομοιογένειες, η ύπαρξη πολλών διαφορετικών γλωσσών και ο φόβος κατάργησης των εθνικών συνόρων είναι μερικά από τα θέματα που πρέπει να λυθούν, για να προχωρήσουμε στην ενοποίηση.

Και επειδή μας αφορά άμεσα, θα εκθέσω κάποιες πρώτες σκέψεις, που αφορούν τους νέους. Θεωρείται απαραίτητη η καλλιέργεια ευρωπαϊκής συνείδησης μέσω της παιδείας, αλ-

λά και με διακρατικές πράξεις, όπως οι ανταλλαγές μαθητών μέσω των Υπουργείων Παιδείας των κρατών-μελών. Με αυτόν τον τρόπο, πέρα από την πιο ουσιαστική κατανόηση του ευρωπαϊκού πολιτισμού, συνδυάζουμε και την προσωπική μας τέρψη, πράγμα αναγκαίο για να γίνει η γνώση πιο ανάλαφρη και ευχάριστη.

Δυστυχώς, όμως, η πραγμάτωση του ευρωπαϊκού ιδεώδους δεν εξαρτάται μόνο από τη σωστή εκπαίδευση της νέας γενιάς, αλλά αναφέρεται και στη γενικότερη στάση, που πρέπει να υιοθετήσουν τα ευρωπαϊκά κράτη. Θα πρέπει, λοιπόν, να ορίσουν κοινή αμυντική και γενικότερα εξωτερική πολιτική, να δράσουν συλλογικά για την αντιμετώπιση της ανεργίας, να αντιμετωπίσουν από κοινού κοινωνικά προβλήματα, όπως η εγκληματικότητα και τα ναρκωτικά, να φροντίσουν για την παγίωση της παγκόσμιας ειρήνης, την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την ισότιμη συμμετοχή των λαών, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα το δικαίωμα στην εθνική ταυτότητα για τον καθένα μας.

Φίλοι και φίλες, όταν ένα πρόβλημα στην καθημερινή μας ζωή μας παίρνει πολύ και πολύτιμο χρόνο για τη λύση του, λέμε ότι αργεί να λυθεί, όπως και το Κυπριακό. Δεν είναι καιρός πλέον η πάγια αυτή φράση να αλλάξει; Για να αλλάξει, όμως, πρέπει επιτέλους να βρεθεί λύση στο κυπριακό πρόβλημα. Όλοι γνωρίζουμε την αδιαφορία της παγκόσμιας κοινής γνώμης για το θέμα, αλλά και το σκοτάδι που κυριαρχεί στις γνώσεις των ανθρώπων πάνω στην κυπριακή ιστορία. Επιζητούμε ταυτόχρονα τη στάση της Ελλάδας πάνω στο αίτημα της Τουρκίας για ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και διαπιστώνουμε με θλίψη ότι η διαίρεση του νησιού εξυπηρετεί πολιτικά και στρατιωτικά συμφέροντα των σημερινών μεγάλων δυνάμεων, οι οποίες χρησιμοποιούν τα κατεχόμενα ως βάσεις.

Αξίζει στο πανέμορφο αυτό νησί ο ρόλος μιας απλής στρατιωτικής βάσης, που λειτουργεί ως υποχείριο των μεγάλων; Πιστεύω ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου, πως σίγουρα του αξίζουν πολλά περισσότερα, γεγονός που κάνει πιο επιτακτική τόσο τη μεταφορική όσο και την ουσιαστική γεφύρωση του χάσματος μεταξύ ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών κοινοτήτων.

Κατ' αρχήν είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσει η παγκόσμια κοινότητα το τεράστιο αυτό πρόβλημα και αυτό να παραπεμφθεί για διευθέτηση στο Δικαστήριο της Χάγης. Να εγκαθιδρυθεί στην Κύπρο καθεστώς συγκυριαρχίας Ελληνοκυπρίων - Τουρκοκυπρίων και ο Υπουργός Εξωτερικών να είναι υπερχομματικός και εκλεγμένος από τη Βουλή. Επιπλέον, όσον αφορά την καλύτερη, πιο ποιοτική και ακριβέστερη ενημέρωση των δύο κοινοτήτων, αλλά και Ελλάδας-Τουρκίας, επιβάλλεται να ανοίξει ο φάκελος της Κύπρου και να δημοσιευθεί η αλήθεια. Πώς είναι δυνατόν με το σημερινό καταιγισμό μας από ειδήσεις και πληροφορίες να μη

γνωρίζουμε, εν τέλει, ποια ήταν τα ακριβή γεγονότα και τι κρυβόταν πίσω από αυτά;

Επανερχόμενη στα μέτρα, που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην προσέγγιση της λύσης του προβλήματος, θα μπορούσαμε να προτείνουμε την επανεξέταση των σχολικών εγχειριδίων της ιστορίας Ελλάδας και Τουρκίας, ώστε να υπάρξει πλέον αντικειμενική διδασκαλία της και αποφυγή καλλιέργειας φανατισμού. Σκόπιμη, επίσης, φαίνεται η διδασκαλία της κυπριακής ιστορίας στα σχολεία Ελλάδας και Κύπρου, καθώς και η ίδρυση πανεπιστημίου στην Πράσινη Γραμμή.

Και τέλος, μία πρόταση που, ίσως, σε πολλούς να φανεί ουτοπική, ωστόσο είναι ικανή να ταράξει τα νερά. Μιλάμε για τη δημιουργία μιας Κυπριακής «Βουλής των Εφήβων» με πενήντα έξι Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους.

Μιλώντας για το Κυπριακό, ανοίγεται ένα ακόμη βασικό θέμα, εκείνο που αφορά τις διεθνείς σχέσεις της Ελλάδας, κυρίως με τη γειτονική μας Τουρκία. Η ύπαρξη του Μεσανατολικού και του Κυπριακού προβλήματος ως αιτίου κρίσης στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, θα πρέπει να αποτελέσει την αφορμή, ώστε ο ρόλος της Ελλάδας, στην επίλυση των παραπάνω να γίνει πιο ενεργός και καθοριστικός. Η κατάσταση στην πολύπαθη Παλαιστίνη, οι ανελέητοι βομβαρδισμοί της Πουγκοσλαβίας, ο πόλεμος στο Αφγανιστάν, το τουρκικό ψευδοκράτος στην Κύπρο, οι καθημερινές παραβιάσεις του εναερίου χώρου μας από τους Τούρκους, μας οδηγούν αναπόφευκτα στη θλιβερή διαπίστωση ότι η βία χρησιμοποιείται ως μέσο επίλυσης διεθνών διαφορών και αποτελεί όργανο στα χέρια των δυνατών της γης, για να επιβάλλουν τη θέλησή τους.

Και διερωτώμαι: ποια θα πρέπει να είναι η στάση μας; Και η απάντηση είναι: πρέπει να γίνουμε αποφασιστικοί. Οι πάγιες ελληνικές θέσεις σε θέματα, όπως η εναέρια κυκλοφορία και οι λεγόμενες γκριζες ζώνες πρέπει να αποσαφηνιστούν. Πριν να συναινέσουμε στην ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πρέπει να διεκδικήσουμε τις περιουσίες των Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη, την Ίμβρο και την Τένεδο, να απαιτήσουμε να σεβαστεί τις διεθνείς συμβάσεις και να απαιτήσουμε να αναγνωριστεί εκ μέρους της γενοκτονία των Αρμενίων, Ποντίων και Μικρασιατών.

Θεωρούμε ότι πρέπει να υπάρξει κοινή εξωτερική πολιτική, αποδεκτή από όλα τα κόμματα και ενίσχυση της άμυνάς μας θεσμικά και οικονομικά. Θα πρέπει, επίσης, να φροντίσουμε την παροχή ανθρωπιστικής παιδείας, με σκοπό να γίνουν οι νέοι φορείς της ιδέας της συναδέλφωσης. Σημαντική, επίσης, θα ήταν και μια πιο ενεργή στάση των πολιτών, ιδιαίτερα νέων, σε φιλειρηνικά κινήματα. Κανένα αγαθό δεν είναι πολυτιμότερο από την ειρήνη. Γιατί, λοιπόν, να μην κάνουμε τα πάντα, για να τη διαφυλάξουμε;

Ο επόμενος προβληματισμός μας αφορά το θέμα της μετανάστευσης και των προσφύγων. Όλοι γνωρίζουμε ότι τα

τελευταία χρόνια καταφθάνει στη χώρα μας μεγάλος αριθμός μεταναστών, γεγονός που συνεπάγεται προβλήματα προσαρμογής, μετάδοσης νόσων, αύξησης της εγκληματικότητας, πρόκλησης ρατσιστικών συμπεριφορών και κίνδυνο αλλοίωσης της εθνικής μας ταυτότητας.

Και δεν είναι διόλου δύσκολο κανείς να παρατηρήσει τις πρώτες συνέπειες: αύξηση της ανεργίας των Ελλήνων, πτώση του βιοτικού επιπέδου και ανάπτυξη της ξενοφοβίας. Μέχρι τώρα κανένα από τα ήδη υπάρχοντα μέτρα δεν έχει φέρει θεαματικά αποτελέσματα. Τί πρέπει, λοιπόν, να φροντίσουμε;

Διενέργεια αυστηρών ελέγχων κατά την είσοδο των μεταναστών στη χώρα μας. Περιορισμό του αριθμού των εισερχομένων στην Ελλάδα, στο επίπεδο βέβαια που είναι οικονομικά και κοινωνικά ανεκτοί. Νομιμοποίηση των αλλοδαπών, που εργάζονται και σπουδάζουν στην πατρίδα μας, αλλά και ανθρωπίνες συνθήκες διαβίωσης στους τόπους συγκέντρωσης των λαθρομεταναστών. Επίσης, έκδοση βιβλίων από τα οποία θα λείπουν οι ρατσιστικές και εθνικιστικές ιδέες, καθώς και τάξεις υποδοχής μεταναστών στα σχολεία, όπου θα πρέπει να γίνεται καλλιέργεια του πνεύματος ανεκτικότητας και σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της πολυπολιτισμικότητας.

Τέλος, θα αναφερθώ στο φλέγον πρόβλημα της παγκοσμιοποίησης, φαινόμενο μη αναστρέψιμο και χαρακτηριστικό για την εποχή μας. Είναι σαφή τα θετικά σημεία της. Ωστόσο, δεν πρέπει να παραβλέψουμε το σκεπτικισμό εκείνων, που αμφισβητούν τους στόχους της και διατείνονται ότι ο άνθρωπος θα γίνει αντικείμενο της αγοράς, οι μικρές χώρες θα αφομοιωθούν από τις ισχυρές και θα εξαφανιστούν οι ιδιαιτερότητες κάθε χώρας μέσα σε ένα παγκόσμιο μεγάλο χωριό.

Ωστόσο, εμείς γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα ανέκαθεν προέβαλε την οικουμενικότητα. Όχι μπερλιαστική επιβολή, όχι δουλική μίμηση, αλλά συνύπαρξη λαών και εθνοτήτων, χωρίς πολιτιστική ισοπέδωση, με σεβασμό στην ιδιαιτερότητα του κάθε λαού.

Για να λειτουργήσει με αυτόν τον τρόπο η παγκοσμιοποίηση, θα πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να εξασφαλίσουμε τα ακόλουθα: καταπολέμηση της φτώχειας και των κοινωνικών ανισοτήτων, εξασφάλιση βασικών αγαθών στις χώρες του τρίτου κόσμου, διάλογο για την επίλυση διαφορών και αποφυγή πολέμου, όχι στην εκμετάλλευση των μικρότερων χωρών από τις ισχυρότερες, διαγραφή των χρεών αναπτυσσόμενων και υπανάπτυκτων κρατών.

Παράλληλα, πιστεύουμε ότι η εκπαίδευση πρέπει να βοηθά στη συνειδητοποίηση της νέας πραγματικότητας, αλλά ταυτόχρονα να καλλιεργεί τη συμμετοχή στις εξελίξεις και την αντίσταση στην ισοπέδωση. Με λίγα λόγια βλέπουμε θετικά την παγκοσμιοποίηση, αλλά μόνο εφόσον αυτή προβλέπει στη φιλία και την ειρηνική συνύπαρξη των λαών.

Θα μπορούσαμε να βρούμε εκατοντάδες θέματα, για να ασχοληθούμε στα πλαίσια της θεματολογίας της Επιτροπής μας. Ονομαστικά αναφέρω μερικά από αυτά: κρίση στα Βαλκάνια, τρίτος κόσμος, τρομοκρατία, ειρήνη-πόλεμος, εξοπλισμοί-πυρηνικά, ελληνικός στρατός, εθνική ταυτότητα, μειονότητες, Αλόδημος Ελληνισμός.

Φίλοι και φίλες, τελειώνω εκφράζοντας την ελπίδα, οι επόμενες μέρες να είναι γεμάτες από γόνιμες συζητήσεις και λήψη αποφάσεων, ως αποτέλεσμα μιας υγιούς και πάνω από όλα ευχάριστης συνεργασίας. Ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Ρεβέκκα Γκόγκου, Α' Αθήνας.

ΡΕΒΕΚΚΑ ΓΚΟΓΚΟΥ (Α' Αθήνας): Αγαπητέ Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα με το οποίο ασχολήθηκα είναι η παγκοσμιοποίηση. Στ' αλήθεια, τί είναι αυτή η παγκοσμιοποίηση, που στις μέρες μας βομβαρδιζόμαστε συνεχώς; Παγκοσμιοποίηση είναι η απελευθέρωση του εμπορίου και των επενδύσεων χρηματοφυλακίου στο διεθνές πεδίο. Αυτή, όμως, η παγκοσμιοποίηση διευρύνει τις διαφορές εισοδήματος μεταξύ των φτωχών και των πλούσιων στον κόσμο, δημιουργεί πολέμους για τον έλεγχο των ορυκτών καυσίμων και οι πόλεμοι σήμερα και τα χημικά και πυρηνικά όπλα αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια τους στους ανθρώπους, στο περιβάλλον, στον πλανήτη μας.

Ο εικοστός αιώνας σηματοδεύτηκε από πολέμους και επεισόδια μεταξύ των χωρών της Μέσης Ανατολής ή των νεοσύστατων κρατών με τις ΗΠΑ και όλα αυτά για τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών. Ακόμα και σήμερα υπάρχει η απειλή ενός νέου πολέμου, του πολέμου του ΙΡΑΚ, που θα σκορπίσει πάλι πόνο, φόβο, θάνατο, δυστυχία και μίσος.

Τελικά η παγκοσμιοποίηση, όχι μόνο δεν βοήθησε τους φτωχούς, αλλά και τους πλούσιους τους μετέτρεψε σε αδηφάγα θηρία. Εμείς, όμως, δεν πρέπει να μείνουμε στα λόγια, στην κριτική. Τα λόγια και η κριτική είναι εύκολα, αλλά δεν αξίζουν στη γενιά μας. Πρέπει να δείξουμε ότι ξέρουμε να αντιδρούμε και να παλεύουμε για το καλύτερο μέλλον της Ελλάδας, της Ευρώπης και του κόσμου ολόκληρου. Η γενιά μας χρειάζεται έργα. Αυτό το χρόνο ενηλικιωνόμαστε, αποκτούμε δικαίωμα ψήφου, βγαίνουμε στην παλαιότερα της ζωής και διεκδικούμε ένα καλύτερο αύριο για όλους μας, για τον πλανήτη. Είμαστε η νέα γενιά των Ελλήνων και έχουμε χρέος στους προγόνους μας και στην ιστορία που μας κληροδότησαν να δείξουμε στους άλλους λαούς πως δύναμη είναι ο διάλογος, το πνεύμα, ο πολιτισμός και ο σεβασμός του ατόμου. Είμαστε η νέα γενιά των Ευρωπαίων και έχουμε χρέος σε όλους αυτούς, που οραματίστηκαν την Ενωμένη Ευρώπη να δείξουμε πως δύναμη είναι η συνεργασία, η αλληλοβοήθεια, ο σεβασμός του κάθε κράτους με τις παραδόσεις του, τη γλώσσα τους, τις ιδιαιτερότητές του. Είμαστε η νέα γενιά του πλανήτη και έχουμε χρέος στους γονείς και

στους δασκάλους, που μας πλούτισαν γνώσεις και οράματα να δείξουμε πως δύναμη δεν είναι ο πόλεμος, τα όπλα, η τρομοκρατία και ο ρατσισμός. Πρέπει όλοι οι νέοι του πλανήτη να ενώσουμε τις δυνάμεις μας. Δύναμή μας έχουμε το διάλογο, το πνεύμα, τον πολιτισμό, την ισονομία, το σεβασμό του ατόμου και τέλος την τόλμη, την αισιοδοξία ότι θα τα καταφέρουμε. Όχι στον πόλεμο, όχι στα όπλα, όχι στη βία και σε κάθε είδους τρομοκρατία. Ναι στο διάλογο, στη συνεργασία, στην ισονομία, στο σεβασμό του ατόμου. Δυνατός είναι αυτός που μπορεί να συνεργαστεί, να επικοινωνήσει με τους ανθρώπους και να προσπαθήσει να τους βοηθήσει και να βοηθηθεί. Εμείς θέλουμε, εμείς μπορούμε και θα τα καταφέρουμε, ώστε όλοι στον πλανήτη να ζουν υγιείς, ελεύθεροι, ασφαλείς, χωρίς υλικές ελλείψεις, για να δημιουργούμε απο κοινού πολιτισμό, που θα εξυψώνει τον άνθρωπο. Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Νταλαγιάνη, Β' Αθήνας.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΑΛΑΓΙΑΝΝΗ (Β' Αθήνας): Αγαπητέ Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, έχω μπροστά μου μία φωτογραφία, που τράβηξε ο Νοτιοαφρικανός φωτορεπόρτερ Κέβιν Κάρτερ στο Σουδάν. Αυτή η φωτογραφία απεικονίζει ένα παιδάκι, το οποίο, σχεδόν έρποντας, προσπαθεί να φθάσει τους ανθρώπους της UNICEF, που λίγο παραπέρα μοιράζουν φαγητό, ενώ πίσω του ακριβώς βρίσκεται ένας γύπας, ένα αρπακτικό. Όλοι ξέρουμε ότι πάντα περιμένει ένα όρνιο, να πεθάνει το θύμα του και να ορμήξει να το κατασπαράξει. Ο Κέβιν Κάρτερ σήκωσε το παιδάκι και το πήγε στους γιατρούς. Δεν μάθαμε, όμως, ποτέ τι έγινε. Ύστερα από αυτό το γεγονός, ο φωτορεπόρτερ έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη. Η φωτογραφία που συγκλονίσει τον κόσμο, όπως λέει και ο τίτλος της, τιμήθηκε με το βραβείο Πούλιτζερ, αλλά ο κόσμος, όπως συμπληρώνει, δείχνει να την ξέχασε κιόλας. Μέχρι εκεί έφθασε ο συγκλονισμός του. Φαίνεται πως αυτό το μικρό παιδί δεν ευαισθητοποίησε και πολύ τους κυρίαρχους του κόσμου και το αποτέλεσμα για άλλη μία φορά ήταν αντί να μειώνεται, να αυξάνεται παγκόσμια ο αριθμός των παιδιών, που έχουν ένα όρνιο πίσω τους, που περιμένει να πεθάνουν.

Τελικά το ερώτημα που όλους μας προβληματίζει είναι: Τί είναι, άραγε, αυτό, που συγκλονίζει τους μεγάλους και ισχυρούς του κόσμου; Τί αγγίζει την ψυχή τους; Οι ανατριχιαστικές εικόνες των βασανισμένων ανθρώπων, που λιμοκτονούν σε αμέτρητες χώρες της γης, όπου κάθε τέσσερα λεπτά πεθαίνει και ένας άνθρωπος ή, ίσως, πλάνα και παγκόσμιοι χάρτες σηματοδεδειγμένοι στα σημεία, που υπάρχουν ορυκτά και πετρέλαιο και βρώμικος πλούτος σε χρηματοκιβώτια χρυσά, που καλύπτουν τα πτώματα που πατήθηκαν, για να αποκτηθούν;

Μας μιλούν για παγκοσμιοποίηση και ανάγκη για ανά-

πτύξη οι άρχοντες του κόσμου, ενώ ταυτόχρονα απαγορεύουν το δικαίωμα σε μερικούς για ζωή. Η παγκοσμιοποίηση που πάει να γίνει σήμερα, δυστυχώς, σύμφωνα με τον Π. Μ. Σωτήρη, δεν είναι μόνο οικονομική διαδικασία, πρόκειται για άμεση επιβολή ενός συστήματος σκέψης που αγνοεί ή και καταστρέφει τις ιδιαιτερότητες των επιμέρους λαών και ανθρώπων και παραμερίζει ή και διαλύει αξίες, όπως η φιλία, η εντιμότητα, η εγκράτεια, προβάλλοντας ένα καταναλωτικό πρότυπο με αδιάκοπη επιδίωξη το κέρδος, κάτω από την επίδραση του οποίου συχνά συνθλίβονται οι ανθρώπινες σχέσεις.

Η αδιαφορία των ισχυρών είναι αυτονόητη και δεδομένη. Όταν τον Ιούνιο του 2002 έγινε στην Ιταλία η δεύτερη Διάσκεψη Κορυφής των Ηνωμένων Εθνών για τη γεωργία και τη διατροφή, οι ανεπτυγμένες οικονομικά χώρες απουσίαζαν. Ο Ιταλικός Τύπος χαρακτήρισε τη διάσκεψη ως «φεστιβάλ απόντων», τους δυνατούς «δικτάτορες της πείνας», ενώ ο Δήμαρχος της Ρώμης δήλωσε: «Υπάρχουν ηχηρές αποτυχίες. Αν πράγματι ήθελαν, μπορούσαν να λύσουν το πρόβλημα της πείνας. Οι λαοί που υποφέρουν δεν θέλουν ελεημοσύνη, που, στην προκειμένη περίπτωση, μεταφράζεται σε ληγμένα τρόφιμα και φάρμακα. Θέλουν βοήθεια να λύσουν τα προβλήματά τους».

Υστερα ζητούν από την καλπάζουσα τεχνολογία να τους βοηθήσει ως προς τη γεωργία να καλλιεργήσουν τη χώρα τους. Ενώ διαθέτει άφθονο φυσικό πλούτο, ο λαός πεθαίνει από την πείνα. Μπορούν να λυθούν τα προβλήματα της πείνας στον τρίτο κόσμο, αρκεί να θέλουν οι δυνατοί της γης. Όμως, ξεχνούν ότι απευθύνονται σε ανθρώπους, που προόδευαν μεν στην τεχνολογία, αλλά έμειναν πίσω στα ανθρώπινα αισθήματα.

Τελειώνοντας, θέλω κι εγώ να κάνω την ερώτηση που έκανε ο Γενικός διευθυντής του ΟΗΕ, Jack Dew: «Σε αυτήν την εποχή της παγκόσμιας αφθονίας, γιατί άραγε ο κόσμος συνεχίζει να ανέχεται την πείνα και τις στερήσεις, που πλήττουν καθημερινά τουλάχιστον 800 εκατομμύρια ανθρώπους; Πατί;» Ποιος θα απαντήσει και τότε;

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Καλώ στο Βήμα την Έφηβο Βουλευτή Σταυρούλα Γούπιου, Υπόλοιπο Αττικής.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΟΥΠΙΟΥ (Υπόλοιπο Αττικής): Αγαπητέ Πρόεδρε, αγαπητοί Βουλευτές και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα που με απασχολεί είναι η παγκοσμιοποίηση.

Η παγκοσμιοποίηση ξεκίνησε αρχικά ως ένα σχέδιο, που θα βοηθούσε στην πραγματοποίηση ενός ονείρου, που ουσιαστικά δεν υλοποιείται, όραμα που προέβλεπε ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, κοινά συμφέροντα και κοινές ιδέες, σεβασμό και περιφρόνηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και επίτευξη της παγκόσμιας ειρήνης. Μιας παγκόσμιας ειρήνης, η οποία θα ήταν βασισμένη στην αμοιβαία κατανόηση,

στην αποδοχή και την ευημερία όλων των πολιτών του κόσμου. Το κακό είναι ότι όχι μόνο δεν πραγματοποιήθηκαν όλα τα παραπάνω, αλλά και στράφηκαν εναντίον μας.

Μπορώ να καταλάβω ότι όλα τα μέτρα, που λαμβάνονται για αυτόν το σκοπό, έχουν ως στόχο να αναγεννήσουν τον κόσμο, αδιαφορώντας για τις ουσιαστικές διαφορές, που υπάρχουν από κάθε λαό και από κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Καταπατούν την παράδοση, τη γλώσσα και τη νοοτροπία του κάθε έθνους. Μειώνουν την εθνική συνείδηση κάθε λαού και δε σέβονται το γεγονός ότι κάθε κράτος πρέπει να διατηρήσει τα δικά του ξεχωριστά χαρακτηριστικά, την πολιτισμική και ιστορική του κληρονομιά.

Όλα αυτά, λοιπόν, μου δημιουργούν ένα μεγάλο γιατί. Αλλά δεν αργώ να καταλάβω ότι πίσω τους κρύβονται οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα. Είναι οι ισχυροί και λίγοι, που αποσκοπούν σε οικονομική ανέλιξη και μεγαλύτερη πολιτική δύναμη. Θέλουν να κάνουν τους άλλοτε ελεύθερους πολίτες μια μάζα ανθρώπων, που θα μπορούν να κατευθυνθούν εύκολα.

Όλα αυτά με κάνουν να συνειδητοποιώ ότι όλο αυτό τον καιρό που μεγαλώνω, μου μιλάνε για δημοκρατία κι εγώ ζω σε ένα περιβάλλον, που μόνο με αυτό τον τρόπο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί. Γι' αυτό πρέπει όλοι μας να κάνουμε κάτι. Πρέπει να επαναστατήσουμε, προσπαθώντας να σταματήσουμε αυτήν την κατάσταση εκμετάλλευσης. Πρέπει να αποδείξουμε στους εκμεταλλευτές μας ότι αξίζουμε καλύτερη μεταχείριση. Δεν θα πρέπει να μας υποτιμούν, σα να είμαστε «πρόβατα», γιατί αυτό θα γίνουμε: πρόβατα καθοδηγούμενα, που θα υπηρετούμε τους λίγους κάνοντας απλά και καλά τη δουλειά μας.

Ας πούμε ένα αποφασιστικό όχι, ανοίγοντας το δρόμο για μια πραγματική, άμεση δημοκρατία, που θα είναι υπέρ μας και όχι υπέρ αυτών, που δεν αξίζουν καν να λέγονται άνθρωποι. Ας μου επιτραπεί η έκφραση, είναι απάνθρωπα βδελυρά κτήνη, αρπακτικά που προσπαθούν να αρπάξουν όσο πιο πολλά μπορούν, κατασπαράζοντας κάθε ανθρώπινη ηθική και αξιοπρέπεια. Ας έχουμε μέσα μας την παιδεία, που εκείνοι στερούνται και ας κάνουμε τον κόσμο μας καλύτερο. Εμείς οι νέοι είμαστε το μέλλον της Ελλάδας. Δεν πρέπει να αφήσουμε να συνεχιστεί αυτή η κατάσταση. Γι' αυτό ακριβώς είμαστε εδώ, για να τελειώνουν όλα αυτά οριστικά και αμετάκλητα.

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Καλώ στο Βήμα τη Λουίζα Χριστοδούλου, Έφηβο Βουλευτή από την Αμμόχωστο της Κύπρου.

ΛΟΥΙΖΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ (Αμμόχωστος-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα απλά να μοιραστώ μαζί σας κάποιες σκέψεις, συναισθήματα και βιώματα από το μαρτυρικό μου νησί, την Κύπρο. Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, κάτοικοι

της ίδιας χώρας, της Κύπρου, ίσως και κάτοικοι της ίδιας πόλης, της Λευκωσίας, δεν έτυχε να γνωριστούν ποτέ. Όπως βλέπετε, αυτό δεν γίνεται. Είναι αδύνατο. Παράλογο μεν, αδύνατο δε.

Δεν μιλάμε για μια συνηθισμένη πόλη. Μιλάμε για τη Λευκωσία, τη μοναδική μοιρασμένη πρωτεύουσα στον κόσμο. Το συρματόπλεγμα της ντροπής και το άγρυπνο βλέμμα του φρουρού το καθιστά αυτό πέρα για πέρα αδύνατο. Η λογική πρέπει να το συλλάβει αυτό, αλλιώς θα τεθεί σε κίνδυνο η ζωή των ατόμων, που θα επιχειρήσουν να πραγματοποιήσουν κάτι τέτοιο.

Έχω ξεχαστεί, όμως, και οι σκέψεις μου μένουν παγιδευμένες στο παρόν. Τώρα που το ξανασκέπτομαι μερικοί από αυτούς τους κατοίκους μπορεί και να γνωρίζονται τελικά, μπορεί να είναι και πολύ καλοί φίλοι, μάλιστα. Θα μου πείτε, πότε έγινε αυτό. Πριν την αποφράδα εκείνη ημέρα της 20ης Ιουλίου 1974 μοιράζονταν και την ίδια σημαία, την οποία σχεδίασε ένας Τουρκοκύπριος. Ο χάρτης της Κύπρου και δυο κλαδιά ελιάς συμβόλιζαν την ενότητα των δύο κοινοτήτων.

Όλα αυτά, όταν προσπαθούσα να συνειδητοποιήσω την κατάσταση στην Κύπρο, μου φαίνονταν περιέργα, μερδεμένα και πάνω από όλα παράλογα. Έλεγα μέσα μου με δυσπιστία: «Μα, Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι κατοικούσαν κάποτε μαζί; Αποκλείεται. Κατάφεραν Έλληνες και Τούρκοι να συμβιώσουν, δύο φυλές οι οποίες χαρακτηρίζονται για το μίσος που τρέφουν μεταξύ τους μέσα στο πέρασμα των αιώνων; Όχι δεν το πιστεύω».

Εγώ αυτό που πιστεύω είναι πως οι Τούρκοι εκμεταλλεύτηκαν την κερκόπορτα του πραξικοπήματος της χούντας, που έγινε στην Κύπρο και σαν εγγυήτρια δύναμη εισέβαλαν στην Κύπρο. Οι Τούρκοι σκότωσαν, βίασαν και κατάκτησαν το 37% των εδαφών μας. Τί μου λέτε τώρα για ωραία παραμυθάκια, που θέλουν τους Τουρκοκύπριους να κατοικούν με τους Ελληνοκύπριους;

Και να που ήταν γραπτό της μοίρας να γίνω κι εγώ κάποτε φίλη με Τουρκοκύπριους σε ένα καλοκαιρινό σχολείο στη Γαλλία το 2001, είκοσι επτά ολόκληρα χρόνια μετά την εισβολή. Χρησιμοποιούσαμε την αγγλική γλώσσα, αλλά με έκπληξή μας ακούμε από τους συνομήλικούς μας Τουρκοκύπριους πως κάποια πράγματα τα καταλάβαιναν όταν μιλούσαμε στην κυπριακή διάλεκτο. «Μα πως γίνεται αυτό;» αναρωτηθήκαμε. Το ωραίο της υπόθεσης ήταν, όταν προσπαθούσα να βρω την αγγλική λέξη για το καρπούζι. Ρώτησα μια Ελληνοκύπρια φίλη μου αν ήξερε την αγγλική λέξη. Και οι Τουρκοκύπριοι μόλις άκουσαν τη λέξη καρπούζι την αναγνώρισαν. Τότε κατάλαβα πως χρησιμοποιούσαμε την ίδια λέξη.

Αυτό το τυχαίο και ασήμαντο περιστατικό ήταν η αρχή της συνειδητοποίησης για τα κοινά που είχαμε σαν κάτοικοι της ίδιας χώρας, αλλά και σαν θύματα των μεγάλων δυνάμεων. Αποκορύφωμα των πιο πάνω ήταν ένας όχι και τόσο

τυχαίος διάλογος, τον οποίο θεώρησα εγώ η ίδια σκόπιμο να γίνει.

«Πηγαίνεις καθόλου στην Αμμόχωστο;», ρώτησα έναν Τουρκοκύπριο. «Ναι», μου απαντάει, «εκεί έχει πολύ ωραία θάλασσα». «Ξέρεις», του λέω, «εκεί είναι το σπίτι της μητέρας μου – μπορεί και να το είδες μάλιστα – ξέρεις, όμως, πολύ καλά πως μου είναι αδύνατον να το επισκεφθώ. Όσο για τις παραλίες της Αμμοχώστου μπορώ να φανταστώ τη γοητευτική τους ομορφιά. Τις έχω γνωρίσει μέσα από τις διηγήσεις της μητέρας μου και έχω ταξιδέψει ως εκεί με τα μάτια της ψυχής μου».

Η απάντησή του δεν άργησε να έλθει, μια απάντηση που μου ήλθε σαν κεραμίδα στο κεφάλι. «Πηγαίνεις στη Πάφο;», με ρωτά. «Ναι, φυσικά, από εκεί κατάγεται ο πατέρας μου, γι' αυτό και πηγαίνουμε συχνά». «Ξέρεις», μου λέει αυτός «εκεί βρίσκεται το σπίτι του πατέρα μου – μπορεί και να το είδες – και για μένα ξέρεις ότι δεν είναι τόσο απλά τα πράγματα για να το επισκεφθώ».

Τί σχόλιο μπορώ να κάνω εγώ πάνω σ' αυτό; Υπάρχει πιο παράδοξο, πάνω σε αυτήν τη γη, από το να λένε δύο Κύπριοι ότι κατάγονται από τις ίδιες πόλεις και να μην μπορούν να τις επισκεφθούν και να το διαπιστώνεις αυτό σε μία ξένη, τρίτη, χώρα;

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Καλώ στο Βήμα τον Έφηβο Βουλευτή Αλέξανδρο Λώλη, από το Νομό Καρδίτσας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΛΩΛΗΣ (Νομός Καρδίτσας): Κύριε Πρόεδρε, σεβαστέ Πατέρα, συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα και εγώ με τη σειρά μου να εξωτερικεύσω ορισμένες σκέψεις με την ελπίδα ότι θα μπορέσω να συμβάλω στην προσπάθεια, που λαμβάνει χώρα σε αυτήν την Αίθουσα, για έναν πιο δίκαιο κόσμο, για ένα καλύτερο μέλλον.

Κατά τα τελευταία χρόνια γινόμαστε μάρτυρες μιας οργανωμένης προσπάθειας για την επιβολή ενός παγκόσμιου πολιτισμού, αποδέκτες του οποίου θα πρέπει να γίνουν οι λαοί στην πλειοψηφία τους ανεξαρτήτως ιστορίας, κουλτούρας, θρησκείας ή γλώσσας. Προωθείται, λοιπόν, μία παγκόσμια κουλτούρα, η οποία υποτίθεται ότι, αφού φυσικά πρώτα σαρώσει στο διάβα της τις ιδιαιτερότητες του κάθε λαού, θα αποτελέσει πανάκεια για τα προβλήματα της ανθρωπότητας, θα φέρει τους ανθρώπους πιο κοντά και θα εγκαθιδρύσει μια μορφή ευτυχίας και ευημερίας στον πλανήτη.

Οι πρωτεργάτες της παγκοσμιοποίησης υπόσχονται πολλά, μα πράττουν ελάχιστα. Θα μπορούσαν να πράξουν περισσότερα; Φυσικά και θα μπορούσαν, μα δεν θέλουν. Κινούνται, λοιπόν, μέσα στην υποκρισία, στο ψέμα και στην ιδιοτέλεια. Μιλούν για αλληλεγγύη και συναδέλφωση των λαών, τη στιγμή που εθελουφλούν μπροστά σε φλέγοντα ζητήματα, όπως το Κυπριακό, το Παλαιστινιακό, τα οποία θα μπορούσαν να είχαν επιλυθεί με την ελάχιστη, πλην όμως

ανιδιοτελή, συνεισφορά τους. Μιλούν για την επικράτηση της ειρήνης, την ίδια στιγμή, που τα αεροπλάνα τους αδειάζουν το φρικτό τους φορτίο πάνω στα κεφάλια αθώων αμάχων. Και όταν αυτές τους οι πράξεις γυρίζουν μπόμεραγκ και τους επιφέρουν σημαντικά πλήγματα, -βλέπε τρομοκρατία- αυτοί όχι μόνο δεν συλλογίζονται τι πρέπει να αλλάξει, αλλά επιτίθενται, διαλύουν και καταδυναστεύουν με ακόμα μεγαλύτερη ορμή.

Μιλούν για την επικράτηση της ευτυχίας και της ευημερίας στον κόσμο, τη στιγμή που αυτοί οι ίδιοι σφυρίζουν αδιάφορα μπροστά στα εκατομμύρια ανθρώπους, οι οποίοι υποσιτίζονται, πλέττονται από ασθένειες, μπροστά σε όλους τους δεινοπαθούντες πάνω στην υφήλιο, οι οποίοι χρειάζονται τη βοήθειά τους. Αυτοί, λοιπόν, οι γνήσιοι εκμεταλλευτές και υποκριτές θέλουν να επιβάλουν στους λαούς τη δική τους ειρήνη, τη δική τους δικαιοσύνη, τη δική τους εκδοχή για τον όρο «πολιτισμός».

Και τί κάνουν, λοιπόν, για να πετύχουν το σκοπό τους; Θέλουν να φέρουν τους λαούς στο χαμηλότερο δυνατό πολιτιστικό και συνειδησιακό επίπεδο, για να καταφέρουν να τους κάνουν να δεχθούν αδιαμαρτύρητα τη, βασισμένη στην υποκρισία και την ιδιοτέλεια, παγκόσμια κουλτούρα. Κατορθώνουν, λοιπόν, να αλλοιώνουν τη συνείδηση των λαών με το να ισοπεδώνουν εκείνα τα στοιχεία, τα οποία αποτελούν προμαχώνες αντίστασης στα σχέδιά τους: Θρησκεία, γλώσσα, εθνικό φρόνημα.

Ποιο είναι, όμως, το χρέος των λαών; Ποια είναι η καλύτερη λύση, ο συμβιβασμός ή η αντίσταση; Οι λαοί θα πρέπει φυσικά να στείλουν το μήνυμα και να καταστήσουν σαφή τη θέλησή τους να καθορίσουν οι ίδιοι τις τύχες και την πορεία τους. Θα πρέπει τα έθνη να κατανοήσουν το γεγονός ότι κανένας δεν έχει το δικαίωμα να τους επιβάλει τους δικούς του πολιτισμικούς όρους και συνεπώς θα πρέπει το κάθε έθνος να διαφυλάξει τις ιδιαιτερότητές του σε σχέση με τους άλλους.

Βεβαίως, οι χαλεποί καιροί, στους οποίους ζούμε, απαιτούν συλλογικό πνεύμα για την επίλυση των τεράστιων προβλημάτων, που ταλανίζουν την ανθρωπότητα και λαοί σαν τον ελληνικό θα πρέπει να προβάλλουν την οικουμενικότητα, η οποία, βασισμένη στην ανιδιοτελή προσφορά και το ήθος, θα κατορθώσει να φέρει τους λαούς πιο κοντά. Και αναφέρομαι ειδικότερα στον ελληνικό λαό, γιατί από τη στιγμή που είμαστε κάτοχοι δύο σπουδαίων θησαυρών, της ορθοδοξίας και του αρχαιοελληνικού πνεύματος, θα πρέπει, εφαρμόζοντας τις διδαχές της πίστεάς μας και υιοθετώντας το πνεύμα του πολιτισμού μας, να αντιταχούμε και να προβάλλουμε το στήθος απέναντι στην αδικία, το μίσος, την ιδιοτέλεια και την καταδυνάστευση των λαών. Θα είναι, πιστεύω, τουλάχιστον εγωιστικό, εάν δεν προβάλλουμε, όχι να επιβάλουμε, το ορθόδοξο ήθος, ως θεμέλιο λίθο του μοντέλου αυτού της οικουμενικότητας, που πράγματι θα εξομα-

λύνει τις διαφορές των λαών και θα τους ωθήσει στην επίλυση των προβλημάτων τους.

Για να κατορθώσουμε, όμως, να γίνουμε φωτεινό παράδειγμα αντίστασης και όρθωσης αναστήματος κατά της παγκοσμιοποίησης, θα πρέπει οι νέες γενιές των Ελλήνων να γαλουχηθούν με εκείνο το ήθος και με εκείνες τις αξίες, οι οποίες θα τους ανοίξουν τα μάτια και θα τους κάνουν να διακρίνουν το πραγματικό πρόσωπο της παγκοσμιοποίησης. Θεωρώ πως ασφαλέστερος δρόμος για μας δεν είναι άλλος από το να επαναφέρουμε στη ζωή μας, δια μέσου μιας πιο ανθρώπινης παιδείας για μικρούς και μεγάλους, το ορθόδοξο πνεύμα, υιοθετώντας την ορθόδοξη πρόταση ζωής, γιατί πιστεύω ότι αυτή και μόνον αυτή θα μπορέσει να μας βγάλει από το αδιέξοδο, στο οποίο μας έχουν ήδη ωθήσει η παγκοσμιοποίηση και οι συνέπειές της. Ο τρόπος αυτός θα λειτουργήσει, πιστεύω, σαν φάρος, ο οποίος θα οδηγήσει πολ- λούς λαούς σε ασφαλέστερα λιμάνια.

Οι λαοί, λοιπόν, θα πρέπει να ταχθούν κατά της παγκοσμιοποίησης και υπέρ μιας υγιούς οικουμενικότητας, η οποία θα βασίζεται στη διάθεσή τους για ανταλλαγή θετικών στοιχείων, τα οποία θα λειτουργήσουν ως κινητήριος δύναμη, που θα προωθήσει τη μεταξύ τους συνεργασία και θα οδηγήσει στην επίλυση των προβλημάτων, τα οποία μα- στίζουν την ανθρωπότητα.

Σας ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον Αλέξανδρο Λώλη. Καλώ στο Βήμα την Έφηβο Βουλευτή Φροσύνα Αναγνώστη, από το Νομό Ιωαννίνων.

ΦΡΟΣΥΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ (Νομός Ιωαννίνων): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να σας μιλήσω για την ιδιαίτερη πατρίδα μου, τη Βόρειο Ήπειρο, μια πατρίδα ξεχασμένη σχεδόν από όλους. Για μία ελληνική χώρα που με μια στραβή γραμμή έχασε την ελληνική της υπηκοότητα, που με μια λάθος χάραξη των συνόρων έγινε αλβανική στο χάρτη και σε όλα τα νόμιμα χαρτιά, όχι όμως στις ψυχές μας. Εμείς, τα παιδιά της, όσο ζούμε θα αγωνιζόμαστε για μια ελληνική Βόρειο Ήπειρο και το όραμα όλων μας είναι η ένωσή της με την Ελλάδα, με τη μάνα Ελλάδα, όπως πολλοί την αποκαλούν, όσο και αν αυτό τους πληγώνει.

Προσπαθήσαμε να ζούμε σε ένα μέρος ιστορικά ελληνικό, να μιλάμε τη γλώσσα μας, να έχουμε τη θρησκεία μας, τα ήθη και τα έθιμά μας, μα πάνω από όλα να είμαστε Έλληνες. Και τώρα στην πατρίδα; Έλληνες μόνο στα λόγια; Κάθε Βορειοηπειρώτης νιώθει τον εαυτό του κι εδώ, λίγο ως πολύ, σαν πρόσφυγα που του υψώνουν πολλά εμπόδια. Μας αντιμετωπίζουν όχι σαν αδέρφια τους, αλλά ως άτομα χωρίς καμιά αξία. Και όμως, όσο και αν μερικοί από σας δεν θέλουν να το καταλάβουν, η αλήθεια είναι μια: Είμαστε Έλληνες. Είναι πρωτάκουστο να υπάρχει ρατσισμός από ένα κομμάτι

του έθνους προς ένα άλλο. Μας λογαριάζουν όλους Αλβανούς, αλλοδαπούς, παρείσακτους, πού; Στην Ελλάδα, στο ίδιο μας το έθνος.

Θα σας αναφέρω ένα προσωπικό παράδειγμα, όπου έτυχε να μας αποκαλέσουν Αλβανούς. Πριν από 21 μήνες περίπου η μητέρα μου έχασε ανέλπιστα τη ζωή της και όταν απεγνωσμένα, σχεδόν παρακαλώντας, ζητούσα να δω το μηχανοδηγό, που αφαιρέσε τη ζωή της, εκείνος μας απάντησε: «Τί θέλετε παλιοαλβανοί και με ενοχλείτε;» Αναρωτιέμαι, μήπως οι επίσημοι θα έδειχναν την ίδια αδιαφορία για την περίπτωση μας, αν ήμασταν Έλληνες και στην υπηκοότητα ή ακόμα και οι φίλοι των μεταναστών, αν ήμασταν πραγματικοί Αλβανοί.

Μια παράκληση: Όχι άλλες χαμένες πατρίδες! Μην αφήνετε να χαθεί ακόμα μια πατρίδα, μια πατρίδα που δεινοπαθούσε τόσα χρόνια στα χέρια των Αλβανών, μια πατρίδα που δεν κατέχει τα μειονοτικά της δικαιώματα σύμφωνα με το Πρωτόκολλο της Κέρκυρας και τους διεθνείς κανόνες. Βέβαια, όταν μιλάω για τους Αλβανούς δεν αναφέρομαι στους Αλβανούς πολίτες, γιατί και αυτοί στην ίδια μοίρα βρίσκονται με εμένα, αλλά στο αλβανικό κράτος. Διωχθήκαμε, εξοριστήκαμε, φυλακιστήκαμε, δώσαμε και τη ζωή μας μόνο και μόνο γιατί τολμούσαμε να λέμε ότι είμαστε Έλληνες. Και όλα αυτά κάτω από συνθήκες, όπου ο Χότζα, με τις αλβανικές προπαγάνδες του, γκρέμιζε καθημερινά τις εκκλησίες και τα ελληνικά σχολεία μας, με σκοπό να μας αφελληνίσουν, κάτω από συνθήκες καθημερινών βασανιστηρίων στο όνομα της γαλανόλευκης σημαίας.

Πώς να γυρίσουμε πίσω, που είναι επιθυμία όλων μας, και να αντιμετωπίσουμε τον αλβανικό ρατσισμό, όταν τα εμπόδια δεν μειώνονται, όταν σε κάθε βήμα παραμονεύει ο φόβος, ακόμα και ο θάνατος; Οι δυσκολίες επιστροφής; Αμέτροτες. Η επιστροφή στα χωριά είναι δύσκολη. Η ασφάλεια της ζωής και των περιουσιών μας δεν είναι δεδομένη. Οι ύβρεις και οι απειλές αποτελούν καθημερινό φαινόμενο. Η χαμηλή παρουσία των Ελλήνων στο στρατό, στο δημόσιο, στη δικαιοσύνη, στην αστυνομία και σε άλλα, δημιουργούν σοβαρό πρόβλημα επικοινωνίας ανάμεσα στους δύο λαούς. Στα σχολεία η παρεχόμενη εκπαίδευση είναι χαμηλού επιπέδου και πολλές φορές δεν είναι καν στην ελληνική γλώσσα. Οι υποδομές φαντάζουν όνειρο απατηλό. Οι έποικοι εξακολουθούν να προστατεύονται από το κράτος και παραμένουν ακλόνητοι στις περιοχές μας. Αλβανοί κατεβαίνουν συνεχώς και κατά κύματα στα χωριά μας και εγκαθίστανται στα σπίτια και στα χωράφια μας. Σε πολλά σημεία των περιοχών μας φυτρώνουν ιδιοκτησίες ή ολόκληρα χωριά Αλβανών πολιτών. Με διάφορους τρόπους, με διάφορα μέσα, έχοντας ως ασπίδα το κράτος της διαφθοράς, ασκούν πίεση στην επιχειρηματική ζωή της ελληνικής κοινότητας.

Πώς να ζήσει μια οικογένεια όταν έχουμε 3 ώρες το 24ωρο ηλεκτρικό ρεύμα; Από πού να ζητήσουμε βοήθεια,

όταν ο καθένας εξυπηρετεί ανάλογα με τα συμφέροντά του;

Προσφέρθηκε να μας βοηθήσει η Ιταλία με την προϋπόθεση ότι θα επιτρέψουμε να δημιουργηθούν 140 Καθολικές εκκλησίες, όταν εμείς για χρόνια ολόκληρα αγωνιζόμαστε να διατηρήσουμε όρθια την Ορθόδοξη εκκλησία.

Εύχομαι η φωνή μου να είναι τόσο δυνατή, ώστε να φθάσει στα αφτιά όλων. Και ποτέ κανένας να μη βρεθεί στη δυσμενή θέση που βρίσκομαι τόσο η ίδια όσο και οι συντοπίτες μου.

Όχι άλλες χαμένες πατρίδες! Δεν θέλουμε αίματα, δεν θέλουμε πολέμους, δεν θέλουμε φυλακές. Θέλουμε ειρήνη, αγαπή, ειρηνισμό. Η Βόρειος Ήπειρος ήταν, είναι και θα είναι πάντα ελληνική! Είναι κομμάτι του ελληνισμού, που ποτέ δεν θα πεθάνει. Ζούμε, υπάρχουμε, αναπνέουμε! Μην μας ξεχνάτε, αδελφιά μας!

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πράγματι τη Φροσύνα Αναγνωστή, για όσα μετέφερε σ' αυτήν την Αίθουσα.

Καλώ στο Βήμα τον Έφηβο Βουλευτή Χρήστο Παπάζογλου, από το Νομό Πιερίας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ (Νομός Πιερίας): Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε, φίλοι συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, πέρουσι την 25η Μαρτίου, ημέρα Πέμπτη, είχα τη χαρά να συμμετάσχω στην τελετή αδελφοποίησης του σχολείου μου, του Ενιαίου Λυκείου Αιγινίου, με το Ενιαίο Λύκειο Παλαιχωρίου της Λευκωσίας. Μια τελετή που από την πρώτη όψη φαινόταν ότι θα είναι ίδια με όλες τις άλλες. Όμως ήταν μια γιορτή παράξενη, μια γιορτή πρωτότυπη.

Ψάχνοντας στο λεξικό τη λέξη «αδελφοποίηση» βρήκα ότι σημαίνει τη σύνδεση δύο ατόμων ή ομάδων με αδελφικό δεσμό σε ειδική τελετή. Εδώ ακριβώς βρίσκεται το οξύμωρο σχήμα. Μιλάμε για δημιουργία αδελφικών δεσμών, όταν αυτοί οι δεσμοί υπάρχουν χιλιάδες χρόνια τώρα μέσα στη ζωή, μέσα στην ίδια την πραγματικότητα.

Αυτό θα το διαπιστώσουμε, αν ρίξουμε μια ματιά στην ιστορία και στα βιβλία μας. Θα δούμε, λοιπόν, ότι Κύπρος και Ελλάδα έχουν μια κοινή πορεία, παράλληλη και ισόχρονη. Μια πορεία γεμάτη αγώνες, θυσίες και αιματηρές προσπάθειες για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών.

Όμως, η κατάσταση που επικρατεί σήμερα στο μαρτυρικό νησί δείχνει ότι όλα αυτά ξεχάστηκαν από όλους και από τους μικρούς και από τους μεγάλους. Δείχνει ότι οι θυσίες και το αίμα τόσων ηρώων πήγαν χαμένα. Σ' αυτή, λοιπόν, τη μακρόχρονη πορεία της μέσα στους αιώνες κατάφερε να διατηρήσει την ελληνικότητα με πείσμα και το παλεύει ακόμα και σήμερα ενάντια στις αγριότητες και τις βαρβαρότητες της Τουρκίας, η οποία χρησιμοποιώντας διάφορα προσχήματα επιμένει να κατέχει μεγάλο μέρος του εδάφους της και να παραβιάζει κατάφωρα τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις ελευθερίες του κυπριακού λαού.

Παραβιάζει το βασικό δικαίωμα που έχουν όλοι οι άνθρωποι, δηλαδή το δικαίωμα να έχουν πατρίδα, μια πατρίδα όχι μοιρασμένη στα δύο, αλλά ενωμένη, ελεύθερη και δυνατή, για να μπορεί να προσφέρει στο λαό της μια ζωή ειρηνική. Αυτή, λοιπόν, την πατρίδα ζητώ –ή καλύτερα απαιτώ– από τους λεγόμενους ισχυρούς της γης. Αυτήν την πατρίδα θέλω κι εγώ να έχω, να τη ζω και να την απολαμβάνω!

Στην πραγματικότητα η Κύπρος είναι και δική μου πατρίδα, γιατί έχω την τύχη να κατάγεται η μητέρα μου από ένα πανέμορφο χωριό της Κερύνειας, ένα χωριό στις πλαγιές του Πενταδάκτυλου, με τη θάλασσα να απλώνεται στα πόδια του και τα περιβόλια με τις χρυσομηλιές να το αγκαλιάζουν.

Αυτό το πράγμα, λοιπόν, ζητώ από τους ισχυρούς της γης, να μπορώ, δηλαδή, όπως μπορούν τα περισσότερα παιδιά της ηλικίας μου, να επισκέπτομαι το χωριό των παππούδων μου, το χωριό που γεννήθηκε και μεγάλωσε η μητέρα μου, ένα χωριό που μόνο στις φωτογραφίες το βλέπω και το γνωρίζω από τις περιγραφές της μητέρας μου, ένα χωριό που δεν μπορώ να το επισκεφθώ, γιατί οι αλυσίδες σε κάποιο σημείο της πράσινης γραμμής, σε απόσταση αναπνοής απ' αυτό, μου φράζουν το δρόμο.

Ποιος, λοιπόν, απ' τους ισχυρούς της γης μπορεί να δώσει μια εξήγηση, ποιος μπορεί να μας πει πότε θα ξηλωθούν τα συρματοπλέγματα, πότε θα σπάσουν τα δεσμά και θα φύγουν για πάντα οι βάρβαροι ανατολίτες; Ας πάντουν πια με την ανοχή τους να επιβραβεύουν τα εγκλήματα του Αττίλα!

Είναι πρωτόγνωρα τα εγκλήματα που βιώνει ο λαός της Κύπρου τον 21ο αιώνα. Ζουν πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα, ζουν την αγωνία και τον πόνο των 1.619 αγνοουμένων. Είναι εγκλωβισμένοι στον ίδιο τους τον τόπο. Το δράμα που ζει σήμερα η Κύπρος το καταλαβαίνει κανείς μόνο, εάν περπατήσει στην πράσινη γραμμή, μόνο εάν θηλήσει να απλώσει το χέρι του να κόψει ένα λουλούδι και ματώσει από τα συρματοπλέγματα, όταν κοιτάξει τη μάνα ή το παιδί του αγνοουμένου στα μάτια και διαβάσει εκείνο το απέραντο, το αναπάντητο γιατί. Είναι αίσχος και ντροπή για την ανθρωπότητα μια πόλη, η μοναδική στον πλανήτη, να είναι μοιρασμένη στα δύο από την πράσινη γραμμή!

Όμως, ξέροντας ότι το πράσινο είναι το χρώμα της ζωής, αυτήν τη γραμμή της ζωής, γιατί την ονόμασαν πράσινη, όταν η ύπαρξή της σκοτώνει τη ζωή; Αυτή η γραμμή έχει την Κύπρο μοιρασμένη στα δύο και εμποδίζει το λαό της να ζήσει ειρηνικά. Αυτή η γραμμή δεν αφήνει τα παιδιά της Κύπρου να ζουν με αισιοδοξία το μέλλον και να κάνουν όνειρα!

Είναι δύσκολο να πιστέψουμε, όπως λέει ο Κώστας Μόντης, γνωστός Κύπριος ποιητής, ότι «αυτούς τους εισβολείς τους έφερέ ένα μαύρο πρωινό η αγαπημένη θάλασσα της Κερύνειας». Η ίδια, όμως, πάλι θα τους δείξει το δρόμο της επιστροφής.

Ευχόμαστε η μεγάλη μέρα να μην είναι μακριά. Να ξημε-

ρώσει αυτή η μέρα, που θα δούμε τον Πενταδάκτυλο να ξεφορτώνεται την ερυθρή ημισέληνο, που την κουβαλά ασήκωτο φορτίο τόσα χρόνια στις πλαγιές. Να ξημερώσει εκείνη η μέρα που θα πάψει ο Απόστολος Ανδρέας να είναι εγκλωβισμένος άγιος και η Αμμόχωστος μια πόλη-φάντασμα. Να μπορέσει η Σαλαμίνα, η Αρχαία Σόλη, το καράβι της Κερύνειας και τόσοι άλλοι αρχαιολογικοί θησαυροί αυτής της γης να μιλήσουν στους ανθρώπους και στον πολιτισμό τους τη γνωστή γλώσσα της ιστορίας, που λέει ότι αυτός ο τόπος είναι χιλιάδες χρόνια τώρα ελληνικός και κανένας δεν μπορεί να το αμφισβητήσει.

Ελλάδα και Κύπρος πρέπει να έχουν στενή συνεργασία και να εφαρμόσουν από κοινού πιο σκληρή εξωτερική πολιτική. Ο αντίπαλος τη δική μας ανωτερότητα και ανοχή την εκλαμβάνει ως φόβο και γίνεται πιο απαιτητικός και δύσκολος. Καιρός να περάσουμε κι εμείς στην επίθεση, που πολλές φορές είναι και η καλύτερη άμυνα.

Έχοντας, λοιπόν, ζήσει τη χαρά και τη συγκίνηση της αδελφοποίησης του σχολείου μου με το σχολείο της Λευκωσίας, προτείνω σ' όλους εσάς, καθηγητές και μαθητές των σχολείων της χώρας μας, να πάρετε στα χέρια σας αυτό το θεσμό, να τον κάνετε πράξη στη ζωή σας και να είστε σίγουροι ότι θα ζήσετε στιγμές και εμπειρίες ανεπανάληπτες, στιγμές που με λόγια δεν μπορούν να περιγραφούν, μόνο εάν τις ζήσεις μπορείς να τις καταλάβεις.

Στο ξεκίνημα της γνωριμίας μας ποτέ δεν περίμενα ότι θα δεθούμε τόσο. Πριν λίγο καιρό αγνοούσα μέχρι και την ύπαρξή αυτών των παιδιών, όμως τώρα γίνονται το ίδιο με τα πραγματικά μας αδέρφια. Τα αγαπήσαμε και πονάμε γι' αυτά, σαν να είναι πραγματικά μας αδέρφια. Μέσα απ' αυτήν τη συναναστροφή δημιουργήθηκαν αληθινές και μοναδικές φιλίες, οι οποίες δεν πρόκειται εύκολα να σβήσουν.

Αναπτύχθηκαν δεσμοί τόσο ισχυροί, που θα κρατήσουν μια ολόκληρη ζωή. Με την επικοινωνία και τη συνεργασία των σχολείων μας, αλλά και τη δική μας, γίναμε και θα συνεχίσουμε να είμαστε οι μεγαλύτεροι πρέσβεις και άγγελοι του κυπριακού προβλήματος. Αυτοί οι δεσμοί που αναπτύχθηκαν μας έκαναν να πονέσουμε και να αγαπήσουμε πιο πολύ την Κύπρο, αλλά και το δικό μας τόπο, συνειδητοποιώντας τη σιγουριά και την ασφάλεια που μας προσφέρει.

Αυτή είναι με λίγα λόγια η όμορφη και παράξενη πατρίδα μου, η άγνωστη μα συνάμα και τόσο γνώριμη και αγαπημένη. Αυτή είναι η παράξενη ιστορία μου. Αδελφοποιήθηκα με τα αδέρφια μου. Έγινα δίδυμος αδελφός με παιδιά που κάτω από άλλες συνθήκες θα ήμουν συγχωριανός.

Μ' αυτά, λοιπόν, τα παιδιά βροντοφωνάξαμε, στις διάφορες εκδηλώσεις που κάναμε, ότι η Κύπρος είναι ελληνική και ότι κανείς δεν θα συμβιβαστεί με την κατοχή. Υποσχθήκαμε ότι θα διαλαλούμε και θα βροντοφωνάζουμε παντού και συνέχεια ότι τα σύνορά μας είναι στην Κερύνεια.

Κλείνω στο σημείο αυτό τη σκέψη μου και την εργασία

μου με την «ευχή ψυχής», την υπόσχεση που δώσαμε στο αεροδρόμιο εκείνες τις δύσκολες ώρες του χωρισμού. Υποσχεθήκαμε, λοιπόν, ότι την επόμενη φορά που θα επισκεφθούμε το νησί θα είναι, για να είμαστε οι πρώτοι που θα επισκεφθούμε την ελεύθερη βόρεια Κύπρο.

Εύχομαι να είμαστε οι πρώτοι, που θα γεμίσουμε τον ουρανό με λευκά περιστέρια, που θα φθάσουν στα πέρατα της γης, με το χαρμόσυνο μήνυμα της λύτρωσης και της λευτεριάς, μιας λευτεριάς που πρέπει να γίνει υπόσχεση και όρκος στη ζωή μας, δίνοντας, έτσι, απάντηση στο γνωστό μας ποιητή Κώστα Μόντη, που διερωτάται μέσα από το σύντομο ποίημά του: «Τούρκοι στον Πενταδάκτυλο! Απορώ πώς συνεννοούνται μαζί του. Απορώ τι γλώσσα του μιλούν».

Εμείς του απαντάμε: Τώρα καμία. Όμως του ορκιζόμαστε ότι σε πολύ λίγο θα ακούει μόνο την ελληνική, αυτήν που ξέρει και καταλαβαίνει.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε το Χρήστο Παπάζογλου.

Καλώ στο Βήμα την Έφηβο Βουλευτή Παναγιώτα Γεωργίου, από τη Λεμεσό Κύπρου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, ζούμε σε μια χώρα που χαρακτηρίζεται σαν μια απ' τις χώρες της Ευρώπης με αρκετά υψηλό επίπεδο.

Μετά τα γεγονότα του 1974 οι Κύπριοι κατάφεραν, σε σύντομο χρονικό διάστημα, να αναπτυχθούν οικονομικά και κατ' επέκταση πολιτιστικά. Σήμερα, από 28 χρόνια κατοχής, η διαφορετικότητα μεταξύ των δύο κοινοτήτων, μεταξύ άλλων, εντοπίζεται και στην οικονομική τους κατάσταση. Πόσο, όμως, η οικονομική κατάσταση της κάθε κοινότητας επηρεάζει την αντιμετώπιση του Κυπριακού προβλήματος; Να μου επιτρέψετε να μιλήσω γι' αυτό, που βλέπω καθημερινά γύρω μου.

Στην ελεύθερη Κύπρο του 2002 –κακά τα ψέματα– υπερισχύει ο υλικός ευδαιμονισμός, που συχνά καταλύει την ηθική. Οι νέοι ασχολούνται πολύ περισσότερο με υλικές απολαύσεις, εφημέρες και καθημερινές, παρά με ουσιαστικά πράγματα. Θύματα της ξενομανίας και του καταναλωτισμού αγνοούν το γεγονός ότι ζουν σε μια μοιρασμένη πατρίδα.

Όμως, από την άλλη πλευρά, αρκετοί είναι και οι νέοι, που ασχολούνται με τα κοινά και έχουν εθνική συνείδηση, ώστε να μην μένουν απαθείς μπροστά στο πρόβλημα της Κύπρου. Όμως, για τη σωστή λύση του Κυπριακού χρειάζεται να ευαισθητοποιηθούν όλοι οι νέοι και όχι μόνο μια μερίδα τους.

Αυτό παρουσιάζεται ως επιτακτική ανάγκη, μιας και οι κίνδυνοι που απειλούν την υπαρξιακή μας οντότητα σήμερα στην Κύπρο είναι πολλοί. Η ευθύνη αποδίδεται, κατά ένα μεγάλο ποσοστό, στην καταναλωτική κοινωνία και τα λανθασμένα πρότυπα. Όταν, λοιπόν, οι νέοι της Κύπρου αντί να διδάσκονται και να μαθαίνουν το φιλελεύθερο ιδεώδες,

αντί να αποκτούν εθνική συνείδηση γίνονται θύματα της κολοπέρας, η πιθανή λύση του Κυπριακού θα καταρρεύσει.

Μέσα απ' αυτά τα λίγα λόγια, με αρκετή όμως σημασία, θα ήθελα να δώσω το μήνυμα για ανάγκη της γνώσης σχετικά με τα γεγονότα και της ενίσχυσης του εθνικού μας φρονήματος, ούτως ώστε να μην επιτραπεί σε κανένα εξωγενή παράγοντα να επέλθει, ζητώντας δικαιώματα από μια χώρα που από την πρώτη μέρα της ανεξαρτησίας της υποφέρει.

Οι νέοι αποτελούν το πιο δυναμικό μέρος της κοινωνίας και αυτούς πρέπει να υποστηρίξει τόσο η πολιτεία όσο και η κοινωνία, αφού είναι οι επόμενοι κληρονόμοι της Κύπρου. Και αυτοί είναι που θα φροντίσουν να τη φυλάξουν αναλλοίωτη μέσα από το χρόνο.

Θα ήθελα να κλείσω με λίγα λόγια του Πέτρου Σόφα, ο οποίος διαπιστώνει τη διαχρονικότητα του νησιού και τον αναλλοίωτο χαρακτήρα του μέσα από τους αιώνες: «Η Κύπρος δεν μοιράζεται, δεν γίνεται πεσκέσι κι αν ξένα χέρια την κρατούν με τον καιρό θα αδειάσουν. Γιατί είναι οι ρίζες της βαθιές μες στη σπηλιά του χρόνου και έχει προξύμι τους νεκρούς. Φουσκώνει και στοιχειώνει».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την Παναγιώτα Γεωργίου.

Καλώ στο Βήμα την Έφηβο Βουλευτή Θάλεια Ντζούφα, από το Νομό Αιτωλοακαρνανίας.

ΘΑΛΕΙΑ ΝΤΖΟΥΦΑ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, βρισκομαι εδώ έχοντας τη μοναδική ευκαιρία να παρουσιάσω ένα θέμα, το οποίο απασχολεί όχι μόνο τη χώρα μας, αλλά και όλο τον κόσμο. Πρόκειται για την παγκόσμια ειρήνη, η οποία μπορεί να επιτευχθεί σίγουρα μέσω του Ο.Η.Ε.

Ο Ο.Η.Ε., όπως γνωρίζουμε, συστήθηκε το 1945 και από τον εναπόθεσε τις ελπίδες της όλη η οικουμένη, καθώς θα αποτελούσε όργανο παγκόσμιας ειρήνης και κατά συνέπεια θα συντελούσε στον τερματισμό των πολεμικών συγκρούσεων. Δυστυχώς, όμως, η λειτουργία του στην πορεία και ιδιαιτέρως τα τελευταία χρόνια ήταν απογοητευτική.

Ενδεικτικά αναφέρω ότι σύμφωνα με τα αποτελέσματα της κοινοτικής δημοσκόπησης Ευρωβαρόμετρου, που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 20.6.2002, διαπιστώθηκε μείωση της εμπιστοσύνης των Ελλήνων στον Ο.Η.Ε. κατά 10%, από 48% σε 38%. Οι μη έχοντες εμπιστοσύνη στον Ο.Η.Ε. αυξήθηκαν από 43% σε 53%.

Θεωρώ, λοιπόν, ότι σήμερα είναι απαραίτητο τόσο οι κυβερνήσεις, όσο και οι λαοί, να ενδιαφερθούν και να στηρίξουν με όλες τους τις δυνάμεις τον Ο.Η.Ε. με καινούργιες σύγχρονες προτάσεις. Σ' αυτό το πλαίσιο έχω να προτείνω:

Πρώτον, κάθε κράτος, το οποίο κυβερνιέται δημοκρατικά και εφόσον το ζητήσει, να γίνεται αυτοδίκαια μέλος χωρίς να χρειάζεται ψηφοφορία της Ολομέλειας –που ισχύει σήμερα– ενώ τα κράτη, που δεν θα έχουν δημοκρατία, θα αποπέμπονται.

Δεύτερον, το Συμβούλιο Ασφαλείας να αντικατασταθεί από το Διεθνικό Κοινοβούλιο, το οποίο θα αποτελείται από εκλεγμένα μέλη-βουλευτές, ένα από κάθε μέλος-κράτος, που θα εκλέγεται από το λαό, που θα εκφράζει τις προσδοκίες του.

Τρίτον, οι αποφάσεις του Διεθνικού Κοινοβουλίου να παίρνονται με απλή πλειοψηφία και να είναι υποχρεωτική για τους ενδιαφερομένους. Σε περίπτωση διαφωνιών ή αντιρρήσεων η διαφορά θα παραπέμπεται οπωσδήποτε σε διεθνές δικαστήριο, οι αποφάσεις του οποίου θα είναι υποχρεωτικά εκτελεστές από τον Ο.Η.Ε.

Τέταρτον, η δημιουργία ισχυρού, μόνιμου, διεθνικού στρατού, με υποχρεωτική συμμετοχή όλων των κρατών και με ποσοστό συμμετοχής ανάλογο του πληθυσμού κάθε κράτους-μέλους. Καθήκοντα του στρατού θα είναι πρώτον ο έλεγχος για εφαρμογή των αποφάσεων του Ο.Η.Ε. και του διεθνούς δικαστηρίου και δεύτερον η προληπτική παρέμβαση σε περιοχές, που ελοχεύει κίνδυνος πολεμικής έντασης.

Άλλο, πέμπτο μέτρο είναι να αναλάβει ο Ο.Η.Ε. τον έλεγχο για την κατάργηση των πυρηνικών, όλων ανεξαιρέτως των χωρών. Κάτι τέτοιο θα συνέβαλλε και στην προστασία του περιβάλλοντος, το οποίο κινδυνεύει να καταστραφεί ολοκληρωτικά.

Έκτον, να απαγορευθεί κατηγορηματικά η συμμετοχή των κρατών-μελών σε κάθε άλλο στρατιωτικό σχηματισμό, παραδείγματος χάρη του ΝΑΤΟ.

Έβδομον, υποχρεωτική οικονομική συνεισφορά των μελών, ανάλογα με το εθνικό τους προϊόν.

Όγδοον, ο Ο.Η.Ε. να λάβει μέτρα στήριξης και προστασίας του περιβάλλοντος, που θα είναι υποχρεωτικά για όλα τα κράτη-μέλη.

Ένατο, να δημιουργήσει διεθνές ερευνητικό κέντρο για την υγεία. Οι ευεργετικές ανακαλύψεις να παραχωρούνται σε όλα τα κράτη, αφού ο σκοπός του δεν θα είναι κερδοσκοπικός.

Τέλος, δέκατο, σημαντική αλλαγή είναι να μεταφερθεί η έδρα του Ο.Η.Ε. σε κάποια αδύναμη χώρα, δείγμα καλής πρόθεσης και ειλικρίνειας προς τα άλλα μέλη-κράτη, που μετέχουν στον Ο.Η.Ε.

Αυτές και άλλες πολλές προτάσεις, που μπορεί να γίνουν από άλλους, πιστεύω ότι θα αποτελούσαν σημαντικές ενέργειες για την ενίσχυση και υποστήριξη του Ο.Η.Ε. και γενικότερα θα συντελούσαν στην επικράτηση της παγκόσμιας ειρήνης.

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την Έφηβο Βουλευτή Θάλεια Ντζούφα.

Στο σημείο αυτό θα κάνουμε διακοπή δέκα λεπτών. Στο διάστημα αυτό, εάν κάποιος ή κάποια που έχει ζητήσει να μιλήσει αύριο ή μεθαύριο, είναι έτοιμος ή έτοιμη να μιλήσει τώρα, να έρθει να το δηλώσει στη Γραμματεία.

Στο σημείο αυτό γίνεται διάλειμμα για 10'.

(Μετά τη διακοπή)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Βασίλειος Κοντογιαννόπουλος): Συνεχίζουμε τη συνεδρίαση.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Νάντια Αναστασίου.

ΝΑΝΤΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Λευκωσία-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, πρώτα απ' όλα θα ήθελα να εκφράσω τη χαρά μου, που βρίσκομαι σήμερα ανάμεσά σας, άτομα με θέληση, δύναμη και ιδέες.

Ως Κύπρια που είμαι θα ήθελα να αναφερθώ στο δικό μας πρόβλημα, που μας καίει εδώ και είκοσι οκτώ χρόνια και είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Ζω, λοιπόν, σε μία χώρα μοιρασμένη, αφού το 37% του εδάφους το κατέχουν παράνομα τα τουρκικά στρατεύματα, που εισέβαλαν στο νησί το 1974, θέλοντας, όπως υποστήριξαν, να προστατεύσουν την τουρκοκυπριακή κοινότητα, που αποτελούσε τη μεγαλύτερη και σημαντικότερη μειονότητα του νησιού.

Ο απολογισμός του μαύρου εκείνου καλοκαιριού, θλιβερός. Εκατοντάδες χιλιάδες αθώων Κυπρίων προσφυγοποιήθηκαν, χίλιοι εξακόσιοι δεκαεννέα αγνοούνται μέχρι σήμερα και αρκετές εκατοντάδες ήταν εγκλωβισμένοι στα ίδια τους τα σπίτια. Και να 'ταν μόνο αυτό; Οι συνέπειες της εισβολής και των όσων προηγήθηκαν αμέσως μετά την ανακήρυξη του νησιού σε ανεξάρτητο κράτος, εννοώντας τις διακοινοτικές διαμάχες, ήταν η αρχή του τέλους. Τελείωνε η ειρηνική έως τότε συμβίωση των δύο μεγαλύτερων κοινοτήτων της Κύπρου και τη θέση τους πήραν η έχθρα, το μίσος, ο φόβος, αλλά και ο πόνος.

Μετά από χρόνια λανθασμένων πολιτικών αποφάσεων και από τις δύο κοινότητες θεωρήθηκε ως καταλληλότερη και ρεαλιστικότερη λύση αυτή της Ομοσπονδίας από την ελληνοκυπριακή πλευρά, αφού η τουρκοκυπριακή συνέχιζε και συνεχίζει να υποστηρίζει τη Συνομοσπονδία. Πα να πραγματοποιηθεί, όμως, μία δίκαιη και βιώσιμη λύση, πρέπει οι δύο κοινότητες να έχουν επαφές μεταξύ τους, κάτι που είναι γνωστό σαν επαναπροσέγγιση ή διακοινοτικές επαφές.

Η επαναπροσέγγιση, κατά τη γνώμη μου, είναι ένα ζήτημα, που πρέπει σίγουρα να ενδιαφέρει όλους τους Κύπριους, αφού μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορέσουμε να γνωρίσουμε τους συμπατριώτες μας πέρα από το τείχος, για να αγωνιστούμε και να διασφαλίσουμε από κοινού ένα λαμπρό, και πάνω απ' όλα ειρηνικό, για την πατρίδα μας μέλλον.

Τα προβλήματα αυτών των διακοινοτικών επαφών είναι ουσιαστικά λίγα. Σημαντικότερο, βέβαια, πρόβλημα είναι η άρνηση της τουρκοκυπριακής πλευράς και της Άγκυρας να επιτρέψει κάτι τέτοιο και να απειλεί όσους προσπαθούν να συμβάλουν σ' αυτό το δύσκολο αγώνα. Επίσης, η άγνοια των περισσότερων από τους συμπατριώτες μου είναι αποθαρρ-

ντική, αφού προτιμούν να αγνοούν το πρόβλημα παρά να κάνουν κάτι για την αντιμετώπισή του. Άγνοια που αντιμετωπίζουμε και από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, αφού συχνότερα μας προβάλλουν και μας στηρίζουν κανάλια του εξωτερικού παρά της ίδιας μας της πατρίδας. Εδώ θα ήθελα να συμπληρώσω πως το όλο έργο δυσχεραίνει και η ίδια η Κυβέρνησή μας, αφού προτιμά να κρύψει την αλήθεια παρά να δείχνει τα λάθη του παρελθόντος.

Τα βιβλία ιστορίας της εκπαίδευσής μας δεν καταπιάνονται καθόλου με τη σύγχρονη κυπριακή ιστορία και η παρουσίαση των γεγονότων είναι ελλιπής και υποκειμενική, αφού παρουσιάζουν μόνο τη μία όψη του νομίσματος και που φυσικό είναι να γεμίσει τους έφηβους με μίσος και προκαταλήψεις για την άλλη κοινότητα. Να μην παραλείψω, βέβαια, να πω ότι κάτι ανάλογο συμβαίνει και στην τουρκοκυπριακή κοινότητα. Πώς, λοιπόν, ένας νέος να θελήσει να γνωρίσει, να αγαπήσει, να παλέψει για την πατρίδα του με τον συμπατριώτη του, που ανέκαθεν τον παρουσίαζαν ως εχθρό;

Αυτά σίγουρα είναι μόνο μερικά από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το κίνημα της επαναπροσέγγισης και μακάρι να είχα ώρα να σας απαριθμήσω και άλλα.

Θα ήθελα, όμως, να κάνω μερικές εισηγήσεις, όσον αφορά το θέμα μου και πώς πιστεύω σ' αυτά που είναι πιο κοντά σε μία λύση.

Πρώτ' απ' όλα θέλω να πω ότι συμφωνώ απόλυτα με αυτό που είπε ένας αξιόλογος, κατ' εμένα, Κύπριος ιστορικός, ο κ. Μακάριος Δρουσιώτης. Πα να λυθεί το πρόβλημα θα πρέπει πρώτα και οι δύο κοινότητες να ανοίξουν τα χαρτιά τους και να λάμψει, επιτέλους, η ιστορική αλήθεια για να μπορέσουμε να βαδίσουμε με σιγουριά στο μέλλον. Γι' αυτό το λόγο πρέπει τα βιβλία της ιστορίας να γραφούν πιο αντικειμενικά και να καταγράφουν όλη την αλήθεια.

Ακόμη, θα περιμένα από τα Μέσα Ενημέρωσης να στηρίζουν πιο πολύ την προσπάθεια που κάνουμε εμείς οι νέοι των κοινοτήτων και να προβάλλουν λίγο το έργο μας παρά να μειώνουν με χίλιους δυο τρόπους το επίπεδο των τηλεθεατών, βομβαρδίζοντάς τους με ανούσια προγράμματα, μόνο και μόνο για τα νούμερα της τηλεθέασης.

Τώρα που η λύση του κυπριακού αποτελεί επιτακτική ανάγκη για την ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι καθήκον όλων μας να επιδιώξουμε, πέρα από τη διπλωματική οδό, την επαναπροσέγγιση σε κοινωνικό επίπεδο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πολύ τη Νάντια Αναστασίου για τα όσα ενδιαφέροντα μας είπε.

Καλώ στο Βήμα την Έφηβο Βουλευτή Θεοδώρα Κοντορούδα, από την Α' περιφέρεια Πειραιά, για να πάρει το λόγο.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΟΝΤΟΡΟΥΔΑ (Α' Πειραιά): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, ο Πάννης Ρίτσος γράφει

πως, «αν όλα τα παιδιά στη γη δίναν γερά τα χέρια, ο κύκλος θα γινότανε πολύ πολύ μεγάλος και όλη τη γη θα αγκάλιαζε». Με τι κουράγιο, όμως, όταν σύμφωνα με τη Unicef και τους άλλους αρμόδιους οργανισμούς εξακόσια εκατομμύρια παιδιά υποσιτίζονται καθημερινά και πεθαίνουν από έλλειψη εμβολίων; Η υπεργεννητικότητα στις χώρες του τρίτου κόσμου, η ξηρασία και οι θεομηνίες που τις πλήττουν δυσκολεύουν ακόμη περισσότερο τη ζωή τους. Και ύστερα, έρχεται ο πόλεμος. Κράτη μοιράζονται και ξαναμοιράζονται. Εξουσίες αλλάζουν χέρια, πνιγμένες στο αίμα. Φυλετικές διακρίσεις, ρατσισμός, με πρώτα θύματα τα παιδιά. Τριακόσιες χιλιάδες παιδιά γίνονται πρώτοι στρατιώτες σε πάνω από τριάντα χώρες της γης. Παιδιά που στρατολογούνται με βία πολεμών, χωρίς να ξέρουν ποιον και γιατί, σε εμφυλίους χωρίς τέλος.

Τα λόγια ενός δεκατριώχρονου, πρώην στρατιώτη από τη Μονρόβια, τα λένε όλα: «Μου έδιναν χάπια και με τρέλαιναν χτυπούσαν τους ανθρώπους στο κεφάλι μέχρι να ματώσουν. Όταν πέραναγε η τρέλα, αν θυμόμουν τον άνθρωπο, του ζήτηγα συγνώμη». Και όταν καταφέρουν και ξεφύγουν παίρνουν το δρόμο της προσφυγιάς μόνα ή με τους γονείς τους, αναζητώντας μία γη πλούσια, χωρίς το αίμα να στάζει. Και τότε, θα διαπιστώσουν ότι η γη της επαγγελίας ήταν απλά μία γη, που ματαιώσε τις ελπίδες τους για μία καλύτερη ζωή.

Υπάρχει, όμως, και η άλλη ιστορία, αυτή του παιδικού δουλεμπορίου, που ανθεί στην Αφρική και στην Ασία. Εκεί πάνω από διακόσιες χιλιάδες παιδιά πουλιούνται κάθε χρόνο σαν σκλάβοι. Είτε τα απαγάγουν οι δουλέμποροι είτε τα πουλούν οι ίδιοι τους οι γονείς.

Κάποια εκατομμύρια κορίτσια, εξαιτίας του φύλου τους, είναι θύματα καταναγκαστικών αμβλώσεων και ασθενειών—όπως το AIDS—και ανεπαρκούς ιατρικής φροντίδας.

Το φαινόμενο της παιδικής εργασίας εξαπλώνεται στις φτωχές χώρες, όπου χιλιάδες παιδιά δουλεύουν σε φυτείες και καπνοβιομηχανίες. Ας μην ξεχνάμε ότι εκατοντάδες χιλιάδες παιδιά εργάζονται σε γνωστές πολυεθνικές βιομηχανίες—όπως αυτές των τσιγάρων—στις Η.Π.Α., στην Ιταλία, στη Βρετανία, στην Ισπανία! Το παιδικό φθινό εργατικό δυναμικό γίνεται θυσία στο βωμό του χρήματος και της παγκοσμιοποίησης!

Τίνος χρέη, άραγε, πληρώνουν αυτά τα αγγελούδια; Ποιο χορτάτοι πολιτισμένοι τα εξόρισαν σ' αυτήν την κόλαση; Μήπως όλοι είμαστε συνένοχοι και έχουμε πέσει θύματα της απληστίας μας;

Γι' αυτό, η διεθνής κοινότητα πρέπει να πάψει να στέκεται με τα χέρια ψηλά! Με κύριο άξονα το παιδί και την ειρήνη, πρέπει να γίνει μία συζήτηση χωρίς υποκρισία και στόμφο και οι προτάσεις, με τις οποίες όλοι θα συμφωνήσουν, να μην ξεχαστούν, μόλις σβήσουν τα φώτα και τα φλας! Να γίνουν πράξεις!

Υποβάλλω τις προτάσεις μου, ώστε το παιδί-σκλάβος να

ξεφεύγει από την εργασία και τη δουλεία: Ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας να απαγορεύσει την εισαγωγή και εξαγωγή ειδών, τα οποία αποδεδειγμένα κατασκευάζονται από παιδιά. Τρανό παράδειγμα αποτελεί το ότι για μία μπάλα του φετινού παγκοσμίου πρωταθλήματος ποδοσφαίρου, ένα παιδί στο Πακιστάν έπαιρνε τριάντα λεπτά του ευρώ, ενώ η πώλησή της, μέσω διαδικτύου, ξεπερνούσε τα διακόσια εβδομήντα ευρώ!

Να δημιουργηθούν στη χώρα μας κέντρα περίθαλψης παιδιών θυμάτων πολέμου και βασανιστηρίων για την ψυχική και σωματική αποκατάστασή τους. Εκεί, ο καθένας από εμάς –ανάλογα με τις γνώσεις του– να προσφέρει εθελοντική εργασία.

Να γίνει ευρεία προώθηση της υιοθεσίας ορφανών, που προέρχονται από χώρες του Τρίτου Κόσμου. Η Ελληνική Πολιτεία να υποχρεώσει τους δήμους –ακόμα και τους πιο μικρούς– ώστε να φιλοξενούνται παιδιά από εμπόλεμες περιοχές, δίνοντάς τα σε οικογένειες.

Παράλληλα, η εκκλησία μπορεί να αναλάβει αυτό το θεάρεστο έργο, φιλοξενώντας τα στις κατασκηνώσεις της.

Το 2004, ως Ολυμπιακό Έτος, να αφιερωθεί στα παιδιά του Τρίτου Κόσμου και των εμπόλεμων περιοχών. Η ολυμπιακή φλόγα να περάσει από όλες, μα όλες, τις χώρες του κόσμου! Ας γίνει η αφή της νωρίτερα και οι λαμπαδηδρόμοι να είναι παιδιά, γιατί μόνο αυτά, χωρίς υστεροβουλία, μπορούν να μεταφέρουν καλύτερα το μήνυμα της ειρήνης!

Επίσης, ένα μέρος από τα έσοδα των Ολυμπιακών Αγώνων να τους δοθεί σαν επισιτιστική βοήθεια και ας γίνει η Ελλάδα μας ο μεγάλος χορηγός για τα παιδιά του κόσμου που υποφέρουν.

Να αφιερωθεί ένα κονδύλι από τις εξοπλιστικές δαπάνες των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και να δοθεί σαν εξοπλιστικό φαρμακευτικό υλικό στους «Πατρούς χωρίς σύνορα»!

Τέλος, θα ήθελα να αναφέρω ότι η δεκατριάχρονη Κολομβιανή Γκαμπριέλα Αζουρντί, μιλώντας στο όνομα των παιδιών του κόσμου που υποφέρουν, στην έδρα του Ο.Η.Ε., τον περασμένο Μάιο, μπροστά σε εβδομήντα αρχηγούς κρατών και σε εκατοντάδες υπουργούς εκατόν ογδόντα εννέα χωρών, τα είπε όλα: Είμαστε τα θύματα κάθε είδους εκμετάλλευσης και κατάχρησης! Είμαστε τα παιδιά του δρόμου, του πολέμου, τα-ορφανά και οι ασθενείς του AIDS και οι φωνές μας δεν ακούγονται! Αυτό πρέπει να σταματήσει! Θέλουμε τον κόσμο που μας αξίζει!

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη Θεοδώρα Κονταρούδα, για τις απόψεις που εξέθεσε.

Καλώ στο Βήμα την Έφηβο Βουλευτή Κριστίνα Κουχαρτσιούκ από την Αμμόχωστο.

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΚΙΟΥΧΑΡΤΣΙΟΥΚ (Αμμόχωστος-Κύπρος):

Κάθισα να δω για λίγο το μέλλον από τη γωνιά μου. Πόνεσα που δεν είδα να αγγίζει ούτε σταλιά τον κόσμο. Σαν δύο παράλληλοι δρόμοι αιωρούνται στο κενό. Το μέλλον δικό μου και δικό σου, το παρόν όλων μας!

Φοβήθηκα, γιατί κατάλαβα πως στο αμάξι αυτό ο οδηγός μας είναι τυφλός από την έπαρση και θυμωμένος και μεθυμένος από το κρασί της εξουσίας.

Και εμείς; Εμείς στο πίσω κάθισμα, θεατές στο ίδιο έργο! Δύο παράλληλοι δρόμοι μίας ζωής: Το παρόν μας και το μέλλον μας! Μα, το παρόν μας είναι σκοτεινό, γραμμένο με του όπλου τη βουή, του αίματος τη βράση!

Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, να μου επιτρέψετε να καταθέσω και εγώ με τη σειρά μου κάποια βιώματα και ανησυχίες που έχω, με σκοπό να σας προβληματίσω, γιατί στ' αυτιά μου φτάνει καθημερινά ο ήχος των ιδανικών και των ελπίδων που τσακίζονται!

Θα ήθελα να σας μιλήσω για εκείνα τα παιδιά, που γίνονται πατημένα λουλούδια, σε λεηλατημένους μπαξέδες, σε μία χώρα νοτιομένη με αίμα! Αναφέρομαι στον ισραηλινο-παλαιστινιακό πόλεμο, που συνεχίζεται εδώ και δεκαετίες και μέρα με τη μέρα «θεριεύει» και σκορπά θλίψη, αλλά και διχασμό σ' ολόκληρο τον κόσμο!

Αν και δεν ακούμε πια τον απόηχο των βομβαρδισμών της Ραμάλα και της Τζανίν, αλλά και της βεβήλωσης του Ναού της Γεννήσεως, οι εν ψυχρώ δολοφονίες, οι καταστροφές οικισμών, αλλά και οι επιθέσεις αυτοκτονίας είναι εδώ και παραμένουν εικόνες βαρβαρότητας και απανθρωπιάς!

Ήταν, λοιπόν, πριν από δύο χρόνια, σε μία νεανική κατασκήνωση στη Βοστώνη, όπου είχα την ευκαιρία να βιώσω για πρώτη φορά το δράμα των Ισραηλινών και Παλαιστινίων νέων. Είχαμε αρχίσει μία συζήτηση με θέμα την κατανόηση του πόνου του άλλου.

Ήρθε κάποια στιγμή και η σειρά μίας ήσυχης δεκαπεντάχρονης Παλαιστίνιας κοπέλας, της Σαμίρα. Μέσα από τη διήγησή της, η κοπέλα έγινε τα μάτια όλων. Είδαν τη φρίκη! Είχε δει μπροστά στα μάτια της πατέρα και αδελφό να σκοτώνονται από Ισραηλινούς! Στα αυτιά της ηχούσαν ακόμα οι βρισιές και η βουή του όπλου!

Όταν η κοπέλα τελείωσε την κατάθεσή της, πήρε μετά το λόγο ένα καχεκτικό αγόρι, ο Ραμζί Αμπού Τζαζάρ, πρόσφυγας στο συνοικισμό Χαϊτί στην Ιορδανία, και είπε: Το να είσαι πρόσφυγας είναι κάτι πολύ σκληρό και οδυνηρό, όχι εξαιτίας των άσχημων συνθηκών της φτώχειας, αλλά γιατί είναι κάτι πολύ σημαντικό που λείπει από τη ζωή σου, κάτι που λέγεται «το σπίτι σου»! Είναι πολύ σκληρό, γιατί κάποιος πήρε αυτό που σου ανήκει και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να το αλλάξεις! Είναι το αίσθημα του να είσαι παραγκωνισμένος! Ζω μ' αυτό το αίσθημα καθημερινά!

Συνέχισε κλαίγοντας και είπε τα εξής: Μεγάλωσα με ένα σωρό ερωτηματικά: Ποιος είμαι; Τί είμαι; Τα απάντησα όλα, εκτός από το γιατί μου πήραν το σπίτι μου! Πατί με έδωξαν;

Δεν μπόρεσα να βρω απάντηση. Ρώτησα ανθρώπους. Μου είπαν πως έτσι γράφει η Βίβλος! Μου είπαν ότι η γη αυτή τους ανήκει! Δεν νομίζω να είναι έτσι! Άλλοι μου είπαν για το ολοκαύτωμα, κάτι που με έκανε να νιώθω ένοχος για κάτι που δεν έκανα! Άλλοι είπαν ότι αν δεν ήσουν εσύ πρόσφυγας, θα ήμουν εγώ.

Καθημερινά ρωτώ, αλλά δεν πήρα μία ικανοποιητική απάντηση! Ίσως, να μην υπάρχει!

Το δάκρυ τους έγινε και δικό μας! Τρέξαμε όλοι κοντά και πρώτα τα ισραηλινά παιδιά τους αγκαλιάσανε! Πονούσαν όσο και εκείνοι! Ήταν φανερό! Οι γέφυρες επικοινωνίας μεταξύ αυτών των νέων εξαρτώνται από την ύπαρξη μίας πατρίδας. Κάποιοι δεν θέλουν την ύπαρξή τους! Κάποιοι που τόλμησαν να σκοτώσουν τον ειρηνιστή ηγέτη Πιτζάκ Ράμπιν, να εξαφανίσουν τις πιθανότητες μόνιμης ειρηνικής διευθέτησης, είναι πάντοτε εκεί! Και τα καταφέρνουν!

Δυστυχώς, η πολιτική της Αμερικής –ιδιαίτερα τον τελευταίο χρόνο μετά τα χτυπήματα της 11ης Σεπτεμβρίου– έχει καταφέρει να διχάσει τον κόσμο σε τρομοκράτες και μη, σε δολοφόνους και θύματα, σε καλούς και κακούς. Η μισαλλοδοξία και ο ρατσισμός αναβιώνουν!

Η Αμερική στο ρόλο του πρωταγωνιστή στο παγκόσμιο πολιτικό σκηνικό και η Ευρώπη και η πλειοψηφία του υπόλοιπου κόσμου στο ρόλο του κομπάρσου! Όλα θυσιασμένα στο βωμό των συμφερόντων των δυνατών της γης!

Θέλω να φανταστώ το μέλλον αυτών των δύο λαών κοινό και ειρηνικό. Δεν είναι γιατί είμαι αφελής και ονειροπόλα έφηβη. Είναι γιατί βίωσα τη συμβίωση κάποιων νέων ανθρώπων σε ένα χώρο ειρηνικό και είδα πως τα όνειρά τους είναι κοινά, πως η αγάπη για την ειρήνη και το μέλλον είναι ίδια! Παιδιά από μεικτούς γάμους Ισραηλινών και Παλαιστινίων, που έχω γνωρίσει, είναι το ζωντανό παράδειγμα πως το μέλλον είναι κοινό!

Κάποτε, ο Μπασάρ Ιρακί, ένας φίλος μου, καρπός ενός μεικτού γάμου, είπε: Έχω μάθει να είμαι Παλαιστίνιος, Άραβας και Ισραηλινός. Να δέχομαι και να εκτιμώ τις συγκρουόμενες ταυτότητες μέσα μου. Θα δουλέψω για το υπόλοιπο της ζωής μου, για να φέρω τους Παλαιστίνιους και τους Ισραηλινούς στην ειρήνη, που έχω φτιάσει εγώ ψυχικά!

Πρέπει, επιτέλους, να ξεκινήσει η κάθε χώρα να δίνει την ευκαιρία στους νέους να ακουστούν μέσα από τη δική της Βουλή των Εφήβων, μέσα από νεανικά συμβούλια και οργανισμούς νεολαίας. Η ανάγκη για κάτι τέτοιο είναι πολύ μεγαλύτερη σε χώρες με πολιτικά προβλήματα και διαμάχες, όπως είναι η Παλαιστίνη, το Ισραήλ και η δική μου χώρα.

Αν μονάχα οι ηγέτες αυτών των κρατών κατάφεραν να εξαλείψουν τη στερεότυπη ιδέα, που έχουν σχηματίσει για τους νέους, ως άτομα αφελή και ανεύθυνα, τότε θα μπορούσε να φανεί η πραγματικότητα. Είμαστε άτομα ευαίσθητα, υπεύθυνα, γεμάτα ελπίδα και όνειρα, που μπορούν να αλλάξουν την τροχιά των πραγμάτων!

Ποιος ξέρει κατά πόσο οι πεισματάρηδες ηγέτες του κόσμου θα δεχτούν αυτό, που θα αποφασίσουμε εμείς; Σε έναν κόσμο, όμως, που ο πόλεμος και οι ανισότητες κυριαρχούν, ίσως η αφελεία μας είναι το μόνο μας όπλο!

Οι επαφές των νέων δεν πρέπει να σταματήσουν αυτή τη στιγμή, παρά το ότι οι συνθήκες είναι αντίξοες και το κλίμα καθόλου ευνοϊκό. Η εμπειρία μου λέει –όσο και αν αυτό ακουστεί παράξενο– ότι οι νέοι άνθρωποι μαθαίνουν να συγχωρούν, παύουν να παραμένουν προσκολλημένοι στο παρελθόν και στα λάθη που διχάζουν, και ατενίζουν με αγάπη τη ζωή ονειρευόμενοι το κοινό ονειρικό μέλλον.

Ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την Κριστίνα Κουχαρτσιούκ.

Καλώ τώρα στο βήμα την Έφηβο Βουλευτή Θεανώ Μανωλοπούλου, από τη Β' Περιφέρεια Αθήνας.

ΘΕΑΝΩ ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, φίλοι Βουλευτές, καλησπέρα. Η Σύνοδος αυτή τυχαίνει να συμπίπτει με τον απόηχο μιας εποτείου, της εποτείου μιας μέρας που για πολλούς άλλαξε τον κόσμο, μιας μέρας που μας εισήγαγε βάνουσα στον καινούργιο αιώνα.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, 2.820 ψυχές έγιναν στάχτη μέσα σε λίγα μόλις λεπτά. Αθώα θύματα πλήρωσαν πολιτικά λάθη. Καμιά ιδεολογία δεν δικαιολογεί ένα τέτοιο έγκλημα. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να παίρνει το νόμο στα χέρια του και να αφαιρεί έστω και μια ανθρώπινη ζωή. Γι' αυτό το λόγο κάθε τρομοκρατική ενέργεια είναι καταδικαστέα. Εξίσου καταδικαστέα, όμως, είναι και κάθε πολεμική ενέργεια, που αποσκοπεί στην επιβολή της παγκόσμιας τάξης. Κάθε φορά που μια κυβέρνηση παίρνει την απόφαση της επίθεσης εναντίον μιας χώρας, διαπράττει ένα έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα.

Οι βομβαρδισμοί της Γιουγκοσλαβίας το 1999 από τη βορειοατλαντική συμμαχία, οι φετινοί βομβαρδισμοί του Αφγανιστάν, αλλά και όλες οι ένοπλες επεμβάσεις των τελευταίων χρόνων άφησαν πίσω τους ανθρώπους κατεστραμμένους. Τα θύματα αυτών των επιθέσεων δεν ήταν μόνο οι χιλιάδες νεκροί. Τα αληθινά θύματα ήταν αυτοί που επέζησαν, αυτοί που έμειναν πίσω, αυτοί που οι ισχυροί του κόσμου τους όρισαν να ζουν ζωή χειρότερη από το θάνατο: οι γυναίκες, οι ηλικιωμένοι, τα παιδιά, που προσπαθούν τώρα να βρουν έναν τρόπο να συνεχίσουν.

Το χειρότερο, όμως, είναι ότι δεν διδασκόμαστε από τα λάθη μας και ότι οι επιθέσεις θα συνεχίσουν να διαδέχονται η μια την άλλη. Καθημερινά ακούμε για τον επικείμενο βομβαρδισμό του Ιράκ, με το πρόσχημα του αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία και της διασφάλισης της διεθνούς τάξης. Η λογική αυτή, η οποία προβάλλεται και επιβάλλεται από την υπερδύναμη της εποχής μας, τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, είναι ασύμβατη με κάθε έννοια διεθνούς δικαίου. Ο πόλεμος δεν μπορεί να εξασφαλίσει την ειρήνη. Οι Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να καταλάβουν ότι δεν είναι μόνες

στον κόσμο, ότι οι κάτοικοι αυτού του πλανήτη δεν είναι πόνια σε καμία σκακιέρα και ότι πρέπει, επιτέλους, να σταματήσουν να κάνουν αυτό που θέλουν.

Εξαιτίας αυτής της ηγεμονικής στάσης πολλοί είναι αυτοί που νομίζουν ότι είναι αναγκαίο η Ευρωπαϊκή Ένωση να αποτελέσει το αντίπαλο δέος των Ηνωμένων Πολιτειών. Η άποψη, όμως, αυτή είναι εσφαλμένη, ανεδραφική, ουτοπική και σίγουρα επιζήμια. Η έναρξη μιας κούρσας εξοπλισμών, η συγκρότηση ενός στρατού άμεσης επέμβασης θα είναι καταστρεπτική, για την οικονομία της Ευρώπης. Ωστόσο, είναι απαραίτητο η Ευρωπαϊκή Ένωση να αποκτήσει κοινή εξωτερική πολιτική και ειδικότερα στον τομέα της ασφάλειας. Χρειάζεται να επιδείξει αυτόνομη παρουσία στον παγκόσμιο χώρο, με γνώμονα την τήρηση των κανόνων του διεθνούς δικαίου και να πάψει να επηρεάζεται από τα συμφέροντα τρίτων. Σε αυτήν την προσπάθεια η συμβολή της Ελλάδας μπορεί και πρέπει να είναι καθοριστική.

Φίλοι Βουλευτές, δεν βρισκόμαστε εδώ για να προστατέψουμε και να υπερασπιστούμε έναν κόσμο ιδανικό. Ωστόσο, βρισκόμαστε εδώ, για να κτίσουμε ένα καινούργιο κόσμο, έναν κόσμο στηριγμένο στη δικαιοσύνη. Δεν θα είναι εύκολο, όμως, η φωνή των νέων πρέπει να ακουστεί και πρέπει να είναι μια φωνή δυνατή.

Σας ευχαριστώ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τη Θεανώ Μανωλοπούλου για όσα μας είπε και όπως μας τα είπε. Και τα δύο ήταν πολύ ενδιαφέροντα.

Καλώ, λοιπόν, την Ηλιάνα Φράγκου στο Βήμα.

ΗΛΙΑΝΑ ΦΡΑΓΚΟΥ (Ν. Μεσσηνίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, «και όμως κινείται» και θα κινείται η γη στην αιώνια προδιαγεγραμμένη της τροχιά, μέχρις ότου η ανθρώπινη τάση της καταστροφικής εμμονής, καθώς παραβαίνει κάποιους υπαρκτούς και ανύπαρκτους φυσικούς και ηθικούς νόμους, λόγω υπέρμετρου παραλογισμού, την καταβυθίσει άυτανδρη στο απροσμέτρητο χάος του ουράνιου θόλου.

Με δεδομένη την αλληλεξάρτηση της ανθρώπινης ζωής και με την ανυπολόγιστη σημασία της φιλοξενίας, που μας παρέχει η γαλαξιακή κιβωτός-γη, απευθύνω προς την κυβέρνηση της χώρας μου, καθώς και προς όλες τις κυβερνήσεις του κόσμου, τις ακόλουθες εφηβικές μου σκέψεις και παρατηρήσεις:

Παρατηρώ, λοιπόν, ότι ενώ εντελώς πρόχειρα μας σκιαγραφήσατε μια διαδικασία, σε σχέση με την προϊστορική ζωή μας και τα λαμπρά επιτεύγματα του πολιτισμού και της προόδου, που εξιδανίκευσε η ευφυής αποφασιστικότητα και τόλμη του ανθρώπου, μας εμφυτεύσατε με αριστοτεχνικό -θα έλεγα- τρόπο την φιλοπολεμική σας υστερία σαν αδυναμία, μασκαρεύοντάς την κάτω από το πρόσχημα «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Ένας άγιος σκοπός, τα οικτρά αποτε-

λέσματα του οποίου επιβαρύνουν κάθε φορά τόσο παθολογικά και ανίατα τη φυσική ανοχή και αντοχή της ωραίας μας γης, μέχρι που τελικά «θα την αυτοκτονήσουν».

Και εμείς, οι νέοι της εποχής μου, με τις αθώες παιδικές μηνίες και σκέψεις, τι θα προφτάσουμε -αν προφτάσουμε- να θυμόμαστε; Το σκέφτηκα. Με πείσατε. Θα δεχθώ τους νόμους του πολέμου που θεσπίσατε. Αυτούς τους νόμους, που καταπατούν το δικαίωμα της ζωής. Αυτούς τους νόμους, που επιτρέπουν να σκοτώνεις, να λεηλατείς, να καταστρέφεις.

Μια στιγμή, όμως. Παρέλειψα κάτι σημαντικό: Ο Φράνκο είναι ο κολλητός μου. Η Φατμέ αδελφική μου φίλη. Ο Αχμέτ, η Λεϊλά, η Μαρούσα παιδιά της παρέας. Με ποιον Δούρειο Ίππο, λοιπόν, θα γκρεμίσω την αυλή τους, θα καταπατήσω το σπίτι τους, θα αφανίσω τη χώρα τους και πολύ πιθανόν θα τους σκοτώσω; Τελικά όχι. Το ξανασκέφτηκα. Φωνές απόμακρες μα καθαριές τριβελίζουν το μυαλό μου. Εικόνες μακάβριες μου κλέβουν τον ύπνο. Και ένας ψαλμός σύντομος φτερουγίζει στην καρδιά μου: «Αγαπάτε αλλήλους».

Παιδιά όλου του κόσμου ενωθείτε! Εσείς από εκεί εμείς από εδώ. Θα ενωθούμε ακριβώς στη μέση. Εκεί, στο μεγάλο αμόνι, αφού σφυρηλατήσουμε με τη δύναμη της θέλησης, θα φτιάξουμε για τη γη μας μια ανθεκτικότερη μαγκούρα. Η άλλη πάλωσε, σκούριασε. Θα της φτιάξουμε με τις κλωστές της παιδικής ελπίδας και της αγάπης ένα πιο όμορφο φουστάνι. Το άλλο ξεθώριασε, σκίστηκε.

Ω άνθρωποι της επιστήμης και των γραμμάτων, σας παρακαλούμε βοηθήστε! Βρείτε το αντίδοτο! Πατρέψτε το ανίατο του θερμοκηπίου! Αποτάξτε το καρκίνωμα της μόλυνσης, που δηλητηριάζει ανεξέλεγκτα τον αέρα που αναπνέουμε, το νερό που πίνουμε, το φαγητό που τρώμε! Εξαφανίστε τη μάστιγα της ανυδρίας! Κάπου δίπλα μας λιμοκτονούν, πεθαίνουν για ένα ποτήρι νερό.

Ω άρχοντες της δύναμης και της εξουσίας, πετάξτε τα κρόταλα που πολέμου και διατάξτε σιγή όπλων! Αφοπλίστε τον πλανήτη μας, όχι την ειρήνη!

Πόσο κουτό, απαράδεκτο και ανόητο είναι αυτό το χάρισμα της γνώσης, που διακρίνει τον άνθρωπο από όλα τα άλλα όντα, να σπαταλιέται καταχρηστικά, αλλόθρησκα και προκλητικά αδιάφορα; Διέπρεψε το πνεύμα του ανθρώπου στα γράμματα, στις επιστήμες, στις τέχνες, για να τις ανακυκλώσει σε μια διαπλανητική Χιροσίμα;

Με ούριο άνεμο και το αμπάρι στοιβαγμένο τη δική μας Οδύσεια διαπεράσαμε αισίως, πρόσφατα τις δικές μας Συμπληγάδες και ανενόχλητοι πλέουμε σοφότεροι, πιο έμπειροι και πιο έξυπνοι από τα όποια τυχόντα λάθη μας προς το μεγάλο λιμάνι του 21ου αιώνα. Η αρχή πέτυχε, αλλά το ταξίδι είναι ακόμα μακρινό και ριψοκίνδυνο. Δεν μένει, λοιπόν, παρά να υποσχεθούμε τουλάχιστον ότι θα προσπαθήσουμε να αποδείξουμε πως το γνωμικό «ευ ζην» εκείνων που σε φαινομενικά χέρσα οράματα, αλλά ουσιαστικά απύθ-

μενης γνώσης διέδωσαν την ιδέα της δημοκρατίας και του σεβασμού είναι ο ορθότερος τρόπος σωτηρίας του κόσμου.

Τώρα –και πριν τελικά κλείσω το θέμα μου– θέλω να σας ταξιδέψω νοερά στον κόσμο του παραβολικά φανταστικού και του απρόσμενου. Κάποτε, λέει, βρέθηκε μία παράξενη κρυστάλλινη μπάλα. Αυτός που τη βρήκε άφησε να εννοηθεί ότι μπορεί να ήταν μαγεμένη και πως όποιος την είχε σπίτι του θα μπορούσε να αντλεί από τις δραστικές δυνάμεις της περισσότερα αγαθά απ' ό,τι οι γείτονές του, δηλαδή περισσότερη υγεία, ευτυχία, πλούτη. Οι κοντινοί τότε γείτονες με τους πιο απόμακρους σκέφτηκαν να κλέψουν την μπάλα. Ναι, αλλά ποιος θα την πάρει, εσύ, εγώ, αυτός; Τότε θα την σπάσουμε. Ε, ναι, καλά, μα τότε δεν θα την έχει κανείς και δυστυχώς θα χάσουμε και αυτές τις λίγες απολαβές που είχαμε, σκέφτηκε κάποιος. Κάλιο να μην έχει κανείς τίποτα, παρά ο γείτονας τα πολλά κι εμείς τα λίγα συμπλήρωσε ο εξυπνότερος.

Πιστεύω ότι θα μαντέψετε το ερώτημά μου. Τί λέτε, να τη σπάσουμε τη μπάλα;

Ευχαριστώ πολύ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την Ηλιάννα Φράγκου, που παρέλειψα να αναφέρω ότι είναι από το Νομό Μεσσηνίας.

Ήταν η τελευταία ομιλήτρια για σήμερα.

Εγώ θέλω να σας ευχαριστήσω ειλικρινά, διότι συμβάλατε και ουσιαστικά, όσοι και όσες πήρατε το λόγο, στην ανάπτυξη πολλών απόψεων. Ήταν πάρα πολύ ενδιαφέρουσες οι απόψεις που ακούστηκαν. Και επίσης θέλω να σας ευχαριστήσω, διότι υπήρξατε υποδειγματικοί ακροατές. Πιστεύω ότι συνεργαστήκαμε πάρα πολύ καλά, για να περαιωθεί αυτή η συνεδρίαση. Ευχαριστώ πολύ.

Στο σημείο αυτό και περί ώρα 17.30 λύθηκε η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΑΘΗΝΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ 16-9-2002

Στην Αθήνα σήμερα, 16 Σεπτεμβρίου 2002, ημέρα Δευτέρα και ώρα 10.00', στην Αίθουσα 223 (2ος όροφος) του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, υπό την Προεδρία του Βουλευτή Β' Πειραιά κ. Πάννη Καψή, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς-Διμερείς Σχέσεις, Διεθνής Τρομοκρατία, Ειρήνη-Πόλεμος, Εξοπλισμοί-Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση-Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση» της Σύνοψης Κεμένων των μαθητών της Α' και της Β' Τάξης των Ενιαίων Λυκείων, των Τ.Ε.Ε. και των Σχολών Μαθητείας Α' κύκλου του Ο.Ε.Α.Δ. από την Ελλάδα, τον Απόδημο Ελληνισμό και των μαθητών της Β' Τάξης των Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών από την Κύπρο, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», Ζ' Σύνοδος 2001-2002 (2η συνεδρίαση).

Στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι εξής Έφηβοι Βουλευτές: Αθανασίου Άννα (Λεμεσός-Κύπρος), Αλεξάνδρου Αλέξανδρος (Ν. Βοιωτίας), Αμμάρι Σάμερ (Σαουδική Αραβία), Αμπού-Χάντμπα Μισέλ (Ν. Ηλείας), Αναγνώστη Φροσύνα (Ν. Ιωαννίνων), Αναστασίου Νάντια (Λευκωσία - Κύπρος), Ανυφαντή Παναγιώτα (Ν. Καρδίτσας), Βάσσου Αθηνά (Αγγλία), Βέτοικας Γρηγόρης (Αυστραλία), Γαλάτουλας Δέσποινα (Η.Π.Α.), Γεωργίου Παναγιώτα (Λεμεσός-Κύπρος), Γιώσα Πηνελόπη-Αλεξία (Ν. Ιωαννίνων), Γκόγκου Ρεβέκκα (Α' Αθήνας), Γούπιου Σταυρούλα (Υπολοίπου Αττικής), Γρηγορέας Γεώργιος (Ν. Λακωνίας), Γρηγοροπούλου Νικολίτσα (Ν. Ηλείας), Δαρζάνος Ευλαλία (Αυστραλία), Δελέγκος Αθανάσιος (Γερμανίας), Έλληνα Χριστίνα (Κερύνεια-Κύπρος), Ζούρα Δέσποινα (Ν. Αχαΐας), Θεμιστοκλέους Δήμητρα (Λευκωσία-Κύπρος), Καγκελίδου Ελευθερία (Λευκωσία-Κύπρος), Κακαρούνα Νίκη (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Καλύβα Κωνσταντίνα (Α' Πειραιά), Καρεκλά Μαρία (Λάρνακα-Κύπρος), Καρσέλας Αμιλιανός (Ν. Μαγνησίας), Κάσσου Βιβή (Ν. Λάρισας), Κοκότσης Βασίλης (Καρπασία), Κοντορούδα Θεοδώρα (Α' Πειραιά), Κουλοχέρης Αθανάσιος (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Κουχαρτσιούκ Χριστίνα (Αμμόχωστος-Κύπρος), Λαζαρίδης Ιωάννης (Επικρατείας), Λυκουργιώτης Παναγιώτης (Ν. Αχαΐας), Λώλης Αλέξανδρος (Ν. Καρδίτσας), Μανωλοπούλου Θεανώ (Β' Αθήνας), Μαυρίδου Παναγιώτα (Γερμανίας), Μιχαήλ Μαρία (Λευκωσία-Κύπρος), Μουτσουρή Παναγιώτα (Αμμόχωστος-Κύπρος), Μπέλεσης Κων/νος (Η.Π.Α.), Μπόγκος Άννα (Αιθιοπία), Νταλαγιάννη Μαρία (Β' Αθήνας), Ντζούφα Θάλεια (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Παναγάκης Κων/νος (Ιεροσόλυμα), Παπαδόσηφος Γεώργιος (Ν. Ρεθύμνου), Παπαδούλη Μαρκέλλα-Ιώ (Β' Αθήνας), Παπάζο-

γλου Χρήστος (Ν. Πιερίας), Παπακωνσταντίνου Αθανασία (Λεμεσός-Κύπρος), Περικλέους Κλειώ (Λευκωσία-Κύπρος), Ραμπ Μιχάλης (Λευκωσία-Κύπρος), Ρουμελιώτη Χριστίνα (Α' Αθήνας), Σγουριδίου Χάρις (Υπόλοιπο Αττικής), Σμηλιωτόπουλος Παναγιώτης (Γερμανία), Σολομωνίδου Άντρεα (Λεμεσός-Κύπρος), Τζιώλλου Ευτυχία (Ν. Μεσσηνίας), Τσαγκάρη Σπυριδούλα (Λάρνακα-Κύπρος), Φράγκου Ηλιάντα (Ν. Μεσσηνίας), Χαραλάμπους Κάτια (Λεμεσός-Κύπρος), Χουρδά Αναστασία (Αυστραλία), Χριστιάνης Χαράλαμπος (Καναδάς) και Χριστοδούλου Λουίζα (Αμμόχωστος-Κύπρος).

Στη συνεδρίαση της Επιτροπής παρευρέθη και ο Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών πατέρας Γεώργιος Μεταλληνός, μέλος της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Σήμερα και αύριο εγώ θα προεδρεύσω της Επιτροπής σας. Χθες δεν μπορούσα λόγω μιας αναπότρεπτης υποχρέωσης.

Ονομάζομαι Πάννης Καψής, είμαι μέλος της Βουλής των Ελλήνων και Πρόεδρος της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής, τώρα και της «Βουλής των Εφήβων». Θα συνεχίσουμε τη διαδικασία από το σημείο που διεκόπη χθες. Νομίζω ότι γνωρίζετε τον Κανονισμό. Θα παρακαλούσα, λοιπόν, όλους να μην παρεμποδίζουν τους συναδέλφους τους που θα εκθέτουν τις απόψεις τους, δημιουργώντας πρόβλημα.

Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Μπέλεση Κωνσταντίνο να έλθει στο Βήμα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΕΛΕΣΗΣ (Η.Π.Α.): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Βουλευτές, είναι ιδιαίτερη τιμή και χαρά για μένα να παρευρισκομαι σήμερα εδώ μαζί σας. Ήλθα από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής και συγκεκριμένα από την πόλη της Νέας Υόρκης, όπου στο «ΣΗΜΕΙΟ ΜΗΔΕΝ» αχνίζει ακόμα το αίμα των χιλιάδων αθώων θυμάτων της τρομοκρατικής επίθεσης της 11ης Σεπτεμβρίου, όπου στον αέρα του Ατλαντικού ακούγεται ακόμα το ουρλιαχτό και η απελπισία όλων εκείνων, που επέζησαν από αυτή την εφιαλτική καταστροφή.

Σήμερα, όμως, εδώ θέλω να σας μιλήσω για την παγκοσμιοποίηση. Ο όρος παγκοσμιοποίηση γεννήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '80 στην Αμερική. Είναι μια οργανωμένη προσπάθεια ομογενοποίησης των λαών, που ξεκινάει από τον οικονομικό τομέα, όπου τον κύριο ρόλο έχουν οι πολυεθνικές εταιρείες και οι όμιλοι, με τελικό σκοπό να επηρεάσει την προσωπικότητα του ανθρώπου.

Υπάρχουν, βέβαια, οι θετικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης, όπως είναι η γρήγορη μεταφορά υλικών και πνευματικών αγαθών μεταξύ των λαών, χάρη στα εξελιγμένα τεχνολογικά μέσα, η δυνατότητα καταπολέμησης επιδημιών σε παγκόσμια κλίμακα, η καλύτερη μόρφωση των πληθυσμών και ίσως η ελπίδα για την παγκόσμια ειρήνη.

Οι αρνητικές, όμως, συνέπειες είναι πολύ περισσότερες και ουσιαστικότερες. Η οικονομική δύναμη των πλουσιότερων χωρών μεγαλώνει το χάσμα ανάμεσα σε αυτές και τις φτωχότερες, ανάλογα με τα συμφέροντά τους. Έτσι, η αδικία απλώνεται παντού, αυξάνεται η ανεργία, η μετανάστευση, η εγκληματικότητα και το σπουδαιότερο όλων επηρεάζεται η προσωπικότητα του ανθρώπου μέσα από την παραπληροφόρηση και τα πρότυπα, που δημιουργούν τα κατευθυνόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης, με αποτέλεσμα να χάνονται οι ιδιαιτερότητες των λαών και των πολιτισμών.

Η εξάλειψη των εθνικών συνόρων και η δημιουργία ενός κόσμου με αλληλοσυνδεόμενες αγορές θα έχουν πολύ άσχημες επιδράσεις όχι μόνο στην πολιτιστική ταυτότητα, αλλά και στην άκρως ιδιωτική ζωή κάθε ανθρώπου, αφού τα προσωπικά του δεδομένα θα είναι στη διάθεση διαφόρων φορέων. Η Ευρωπαϊκή Ένωση επεμβαίνει στις χώρες μέλη της και επιβάλλει τους νόμους της, όπως το ενιαίο νόμισμα και η γλώσσα. Οι αντιδράσεις των λαών αυξάνονται καθημερινά σε όλο τον πλανήτη. Οι Γάλλοι απαγόρευσαν τις διαφημίσεις στα αγγλικά, το ίδιο και οι Ισπανοί.

Βέβαια, εμείς δεν θα έχουμε ξενοφοβία, αλλά ούτε θα ξεπουλήσουμε ξανά τον πολιτιστικό μας πλούτο και το θησαυρό της πίστης μας. Αν οι άλλοι λαοί μάχονται για τη γλώσσα τους, εμείς, ως Έλληνες, δεν θα αγωνιστούμε για το πιο πολύτιμο επίτευγμα της ανθρωπότητας, την ελευθερία της ψυχής; Και βέβαια θα αγωνιστούμε. Και βέβαια θα αντισταθούμε σε όλα τα αρνητικά στοιχεία της παγκοσμιοποίησης. Δεν θα επιτρέψουμε να αλλοιωθεί η ταυτότητά μας, ο πολιτισμός μας και οι διαχρονικές του αξίες, που προϋποθέτουν ένα ιδανικό πανανθρώπινης αδελφοσύνης και μπορούν να συμβάλλουν στην προσπάθεια του εξανθρωπισμού του ανθρώπου σε μια εποχή που όλα μετριούνται με το χρήμα.

Και η Ορθοδοξία μας, όμως, σωστά και αποφασιστικά μπορεί να βοηθήσει στον αγώνα αυτό. Έχει και τη δύναμη και τις αξίες. Η Ορθόδοξη Χριστιανική Οικουμενικότητα είναι η άλλη όψη της παγκοσμιοποίησης και δεν έχει παρά μόνο θετικά στοιχεία και αποτελέσματα, γιατί αγωνίζεται να ενώσει όχι τα κράτη, τις οικονομίες και τους πολιτισμούς, αλλά τις ψυχές των ανθρώπων, μέσα στις οποίες παίρνονται όλες οι αποφάσεις, μέσα στις οποίες γίνονται οι μεγαλύτεροι πόλεμοι, πριν φθάσουν στα πραγματικά πεδία των μαχών. Πατί, ακόμα, αγωνίζεται να ξεριζώσει από την καρδιά του ανθρώπου τον εγωισμό και το συμφέρον, να ανοίξει τα σύνορα της ψυχής του, ώστε να γίνει πραγματικά οικουμενικός.

Προσωπικά πιστεύω ότι αυτή η ομογενοποίηση των λαών δεν θα ολοκληρωθεί ποτέ, γιατί αυτή είναι αντίθετη προς την αρχή της δημιουργίας. Όλα έχουν την ιδιαιτερότητά τους και αυτό πιστεύω είναι το μυστικό της τελειότητας και της αρμονίας του σύμπαντος.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε τον κ. Μπέλεση Κωνσταντίνο.

Παρακαλώ να έλθει στο Βήμα ο Έφηβος Βουλευτής Αιμάρι Σάμερ, από τη Σαουδική Αραβία.

ΣΑΜΕΡΑΜΜΑΡΙ (Σαουδική Αραβία): Κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγαπητοί συνάδελφοι, βρίσκομαι μαζί σας σήμερα για να σχολιάσω κάποιες πρόσφατες εξελίξεις, όσον αφορά το Παλαιστινιακό, την εξωτερική πολιτική των Αμερικανών και τη γενικότερη κρίση στο χώρο της Μέσης Ανατολής.

Ο ευρύτερος χώρος της Μέσης Ανατολής ήταν και είναι ένας τόπος έντονων συγκρούσεων κι αιματοχυσίας. Η ιστορία μας μαρτυρά ότι οι προσπάθειες για κατάκτηση των περιοχών της Μέσης Ανατολής, όπως οι Σταυροφορίες, έγιναν λόγω της σημαντικής γεωπολιτικής θέσης της περιοχής αυτής και των πλούσιων φυσικών πόρων της.

Η ενεργειακή κρίση έχει προκαλέσει αντιπαραθέσεις μεταξύ των κρατών και αντικρουόμενα συμφέροντα στην καυτή αυτήν περιοχή, με αποτέλεσμα να χρησιμοποιείται η βία ως μέσο επίλυσης διεθνών διαφορών.

Ένα από τα πιο καυτά ζητήματα στο χώρο της Μέσης Ανατολής αποτελεί το Παλαιστινιακό. Ο μακροχρόνιος αυτός πόλεμος μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστίνης και οι αλληπάλληλες αποτυχημένες προσπάθειες εύρεσης μιας λύσης μεταξύ των δύο λαών έχουν οδηγήσει τον παλαιστινιακό λαό σε αγανάκτηση. Η αγανάκτηση αυτή προέρχεται από την αδιάλλακτη πολιτική που ακολουθεί η ισραηλινή κυβέρνηση, αφού εδώ και πολλά χρόνια οι Παλαιστίνιοι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την εδαφική τους ακεραιότητα, την ελευθερία τους και την αυτονομία τους. Καθημερινά αθώοι Παλαιστίνιοι βρίσκουν το θάνατο, προσπαθώντας να υπερασπίσουν την πατρίδα τους με σφεντόνες, πέτρες, με όπια βρουν. Από την άλλη πλευρά οι Ισραηλινοί στρατιώτες με πολυβόλα και τανκς σκορπούν το θάνατο, ακόμη και σε γυναίκες και παιδιά, δίχως δισταγμό. Οι εισβολές που πραγματοποιούνται σε παλαιστινιακές πόλεις και οι βομβαρδισμοί εναντίον δήθεν τρομοκρατικών οργανώσεων, όπως συνήθως, βρίσκουν λάθος στόχο. Αποτέλεσμα είναι να βομβαρδίζονται σπίτια αμάχων και να γίνονται τα ερείπια οικογενειακοί τάφοι.

Στις πρόσφατες εξελίξεις των τελευταίων μηνών είδαμε μία ισραηλινή κυβέρνηση με τον κ. Σαρόν για άλλη μια φορά να μη θέλουν να βάλουν μία τελεία σ'αυτήν τη γενοκτονία κατά των Παλαιστινίων. Αντιθέτως, προσπάθειες δεκαδίων χρόνων από τον κ. Αραφάτ, για μία ειρηνική συμβίωση μεταξύ των δύο λαών, τινάχτηκαν στον αέρα. Η ισραηλινή κυβέρνηση, δείχνοντας τις αληθινές της προθέσεις, εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο το κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου, για να εισβάλει σε παλαιστινιακές πόλεις, με το πρόσχημα ότι ο κ. Αραφάτ και οι Παλαιστίνιοι υποθάλλουν την τρομοκρατία και ειδικότερα τις τρομοκρατικές οργανώσεις της περιοχής, Χαμάς και Τζιχάντ.

Το επιχείρημα που χρησιμοποίησε η ισραηλινή κυβέρνηση ότι, αφού δεν καταπολεμάς την τρομοκρατία, σημαίνει ότι και εσύ ο ίδιος την υποθάλπεις, ήταν παράλογο. Πώς είναι δυνατόν ο κ. Αραφάτ να καταπολεμήσει την τρομοκρατία στην περιοχή του, όταν ο κ. Σαρόν έχει ισοπεδώσει κάθε είδους αστυνομική δύναμη των Παλαιστινίων; Έτσι, πολύ απλά μπορούμε να συμπεράνουμε ότι το επιχείρημα αυτό αποτελούσε μία διέξοδο και κατά συνέπεια δείχνει το πόσο άδικος είναι αυτός ο πόλεμος.

Η αμερικανική κυβέρνηση με την εξωτερική πολιτική που ακολουθεί, όσον αφορά το Μεσανατολικό, μας έχει προβληματίσει και ανησυχήσει. Το κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου ήταν αναμφίβολα ένα απάνθρωπο και δυσάρεστο γεγονός. Δυστυχώς, όμως, η αμερικανική κυβέρνηση με τον κ. Μπους, όσο σκληρό και αν ακούγεται αυτό, φάνηκε να έκλαψε μια και να γέλασε δυο. Η καταπολέμηση της τρομοκρατίας, που έθεσε ως στόχο η αμερικανική κυβέρνηση και ο μυστηριώδης αμερικανικός ορισμός της τρομοκρατικής απειλής υπήρξε τόσο πρόσφορος όσο και βολικός γι' αυτήν. Η λέξη «τρομοκρατία» χρησιμοποιήθηκε, για να προωθήσει τα προγράμματά της, ώστε να εισβάλει στο χώρο της Μέσης Ανατολής, κάτι το οποίο πέτυχε με την επίθεση στο Αφγανιστάν. Εκεί υπολογίζεται ότι σκοτώθηκαν δεκαπέντε χιλιάδες άμαχοι, δηλαδή περίπου διπλάσιος αριθμός, σε σχέση με αυτούς που σκοτώθηκαν στους Δίδυμους Πύργους την 11η Σεπτεμβρίου. Τα αθώα θύματα του Αφγανιστάν, όμως, ξεχάστηκαν. Ούτε τιμήθηκαν, ούτε έγιναν ήρωες, όπως τα θύματα της 11ης Σεπτεμβρίου. Απλώς χάθηκαν.

Ο κόσμος άκουσε επανειλημμένως ότι η τρομοκρατία είναι κακή και ότι υπεύθυνοι γι' αυτήν είναι οι κακοί άνθρωποι. Πίσω από αυτούς τους δικαιολογημένους χαρακτηρισμούς υπάρχει ένα ιστορικό κενό, ένα πολιτικό προηγούμενο. Αυτό, βέβαια, δεν δικαιολογεί σε καμία περίπτωση τις δολοφονικές πράξεις των δραστών, αλλά σ' αυτό στηρίζονται οι τρομοκρατικές οργανώσεις, όπως ο IRA στη Βόρειο Ιρλανδία, οι Βάσκοι στην Ισπανία και οι Παλαιστίνιοι στη Δυτική Όχθη. Αποτέλεσμα είναι να αποκτούν το φανατισμό που χαρακτηρίζει τους τρομοκράτες, που τελικά πυροδοτεί τις δολοφονικές τους πράξεις.

Το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου θεωρήθηκε ως η ημέρα που άλλαξε τον κόσμο, τον τρόπο που σκέπτεται και τον τρόπο που αντιλαμβάνεται κάποια πράγματα. Το πρώτο συμπέρασμα, όμως, που μπορεί κανείς να βγάλει, βλέποντας τα γεγονότα και τις εξελίξεις κατά τον περασμένο χρόνο, είναι ότι ο κόσμος αυτός δεν άλλαξε και τόσο. Μετά το Αφγανιστάν απειλούν το Ιράκ στα πλαίσια της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας, που περισσότερο ανησυχεί παρά εμπνέει. Για πρώτη φορά, μετά από πολλά χρόνια, η Ευρωπαϊκή Ένωση αφήνει τη θέση του αμέτοχου παρατηρητή και δείχνει κάποια σημάδια αντίδρασης κατά της ηγεμονίας των Αμερικανών, που θέλουν να πραγματοποιήσουν νέα επίθεση στο

Ιράκ. Είναι ακριβώς τέτοιες στιγμές, που φαίνεται ότι τα αμερικανικά συμφέροντα είναι διαφορετικά από αυτά των Ευρωπαίων και επίσης ότι οι οπτικές γωνίες των Αμερικανών σε σχέση με αυτές των Ευρωπαίων διαφέρουν όλο και περισσότερο.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Δελέγκο Αθανάσιο από το Ντύσελντορφ να έρθει στο Βήμα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΕΛΕΓΚΟΣ (Ντύσελντορφ Γερμανίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητές συμμαθήτριες και συμμαθητές Έφηβοι Βουλευτές, αυτόν τον καιρό ξαναβιώνουμε από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης τα γεγονότα της ιστορικής πλέον 11ης Σεπτεμβρίου. Ο δυτικός κόσμος θρηνεί για άλλη μια φορά –και μαζί του και εμείς– τα θύματα της τρομοκρατίας, την οποία καταδικάζουμε ως νέοι, καθώς η βία τέτοιας μορφής αντιτίθεται στις απόψεις και τις ιδέες μας, στα οράματα και τα όνειρά μας, στο μέλλον μας.

Η επέτειος, όμως, αυτή μας δίνει την ευκαιρία να ασκήσουμε και κάποια κριτική στην εξωτερική πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών. Η χώρα αυτή με την πολιτική που ακολουθεί ευθύνεται για τον κύκλο του αίματος, που άνοιξε πέρσι και εξακολουθεί ως σήμερα να διευρύνεται με εκατοντάδες κάθε φορά θύματα: Επέμβαση στο Αφγανιστάν, εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των Ισραηλινών σε βάρος των Παλαιστινίων, προετοιμασία για επίθεση στο Ιράκ. Επιχείρημα για την πολιτική αυτή: Το πλήγμα κατά της διεθνούς τρομοκρατίας, η επιβολή της δικαιοσύνης, της δημοκρατίας, σε χώρες όπου υπάρχει ανελεύθερο καθεστώς.

Δεν μπορώ, όμως, να το δεχθώ, έτσι, απλά. Στο βάθος των γεγονότων υπάρχουν θιγόμενα οικονομικά, εδαφικά και πολιτικά συμφέροντα. Δεν μπορεί για την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας, της παγίωσης των δημοκρατικών θεσμών και της αποκατάστασης της ελευθερίας να παραβιάζονται και να καταπατώνται κατάφωρα όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα και ιδιαίτερα επειδή τα όρια τρομοκρατίας και απελευθερωτικών κινημάτων είναι δυσδιάκριτα. Δεν είναι δυνατόν με την αποκατάσταση της ειρήνης να οδηγείται η ανθρωπότητα σε πολέμους, που έχουν ως αποτέλεσμα υλικές ζημιές, απώλειες ανθρώπινων ζωών και μάλιστα αθώων παιδιών. Τα τεράστια χρηματικά ποσά αντί για στρατιωτικές επιχειρήσεις θα μπορούσαν να διατεθούν για την πάταξη των ριζών της τρομοκρατίας, δηλαδή της οικονομικής ανισότητας και της κοινωνικής αδικίας.

Το πρόσφατο παράδειγμα της σύλληψης των μελών της τρομοκρατικής οργάνωσης της «17N» και της εξάρθρωσής της από τις ελληνικές αστυνομικές αρχές και την Αντιτρομοκρατική Υπηρεσία αποδεικνύει ότι ο πόλεμος δεν είναι η καλύτερη λύση. Αντίθετα, με τη διεθνή συνεργασία και στα πλαίσια της ειρήνης μπορεί να αντιμετωπισθεί η μεγάλη αυτή πληγή των σύγχρονων κοινωνιών.

Τελευταία ζούμε την προετοιμασία μιας νέας εισβολής των Ηνωμένων Πολιτειών στο Ιράκ με τα επιχειρήματα, πρώτον, ότι διαθέτει πυρηνικά και βιοχημικά όπλα μαζικής καταστροφής, που απειλούν την ανθρωπότητα και δεύτερον, ότι έχουν κάνει ανίερη συμμαχία με τρομοκράτες. Όμως και τα οπλικά συστήματα της ίδιας της υπερδύναμης απειλούν την ανθρωπότητα και ο πόλεμος που ξεκινούν προκαλεί αισθήματα τρόμου και ανασφάλειας.

Πιστεύω ότι ο προβληματισμός μου υπάρχει σε πολλούς από εσάς, γι' αυτό οφείλουμε να υψώσουμε φωνή διαμαρτυρίας με ψηφίσματα προς τις ηγεσίες των κρατών. Απαιτείται διεθνής συστράτευση και η συνεργασία νέων, πνευματικών ανθρώπων, φιλειρηνικών οργανώσεων σε έναν κοινό αγώνα. Να αγωνισθούμε για την επικράτηση του διαλόγου, της ειρηνικής επίλυσης των προβλημάτων, την αποφυγή βίας, το σεβασμό στα δικαιώματα της ελευθερίας, της ανεξαρτησίας και της αυτονομίας. Να δείξουμε σύσσωμοι ότι η δοκιμαζόμενη ανθρωπότητα δεν έχει ανάγκη από ηγέτες-θεούς, ρυθμιστές, αλλά από ηγέτες-ανθρώπους, που με πραγματικό ενδιαφέρον θα σκύψουν πάνω από τα προβλήματά της, θα ακούσουν τη φωνή της και θα ανταποκριθούν στο κάλεσμά της.

Αξίζει, κλείνοντας, να θυμίσω τα λόγια του ποιητή μας Πύργου Σεφέρη: «Σ' αυτόν τον κόσμο που ολοένα στενεύει, ο καθένας μας χρειάζεται όλους τους άλλους. Πρέπει να αναζητήσουμε τον άνθρωπο, όπου και να βρίσκεται».

Όταν στο δρόμο της Θήβας ο Οιδίποδας συνάντησε τη Σφίγγα και αυτή του έθεσε το αίνιγμά της, η απόκρισή του ήταν: «Ο άνθρωπος». Τούτη η απλή λέξη χάλασε το τέρας. Έχουμε πολλά τέρατα να καταστρέψουμε. Ας συλλογιστούμε την απόκριση του Οιδίποδα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Κουλοχέρη Αθανάσιο να έρθει στο Βήμα.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΛΟΧΕΡΗΣ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, κάποιες φορές τα προβλήματα μεταξύ των χωρών φθάνουν σε αδιέξοδο και οδηγούμαστε σε πολεμικές επιχειρήσεις. Μετά το τέλος των μαχών, όμως, νικητές και ηττημένοι δίνουν μια εξίσου μεγάλη μάχη, αυτήν τη φορά όχι στο πεδίο της μάχης, αλλά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, προσπαθώντας να διατηρήσουν τα κεκτημένα του πολέμου. Εδώ δεν χρειάζονται οπλικά συστήματα ούτε αμυντικοί πύραυλοι. Χρειάζεται οξύς νους, μετρημένες κινήσεις και κυρίως ισχυρή διπλωματία.

Υπάρχουν άπειρα παραδείγματα μέσα από την ιστορία, που η διπλωματία έβγαλε τη χώρα μας από τη δύσκολη θέση. Για την ιστορία και μόνο αναφέρω δύο. Ιωάννης Καποδίστριας: Παραλαμβάνοντας ένα ετοιμόρροπο κρατίδιο με τη διπλωματική του ικανότητα κράτησε ίσες αποστάσεις από όλους και τελικά επέκτεινε τα σύνορα της Ελλάδας χωρίς να την καταστήσει υπόχρη σε κανέναν και χωρίς να παραδώσει κυριαρχικά της δικαιώματα.

Ελευθέριος Βενιζέλος: Κατόρθωσε να φτάσει στο κατώφλι της πραγμάτωσης της μεγάλης ιδέας, χάρη όχι μόνο στις πολεμικές επιχειρήσεις του Μικρασιατικού Πολέμου, αλλά και χάρη της διπλωματικής του ικανότητας. Υπάρχουν και άλλα παραδείγματα, που η απαρίθμησή τους θεωρώ ότι θα μειώσει το χρόνο μου.

Η διπλωματία σε μια χώρα παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο όχι μόνο σε καιρό πολέμου, αλλά και σε ήρεμες περιόδους. Σήμερα, όμως, διαπιστώνω ότι η διπλωματία στη χώρα μας χωλαίνει, τα περιθώρια στενεύουν και οι διπλωμάτες δεν μπορούν να κινηθούν ελεύθερα, αφού οι τρόποι δράσης τους κατευθύνονται από αλλού. Για του λόγου το αληθές αναφέρω: Η γειτονική μας χώρα έχει εισβάλει σε ελληνικά εδάφη, καταπατάει επί τρεις δεκαετίες τα στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα Ελλήνων κι εμείς δεν διαμαρτυρούμαστε σε κάθε ευκαιρία, ούτε προσπαθούμε να πιέσουμε να λυθεί το πρόβλημα, αλλά περιμένουμε πότε θα συγκινηθούν ξένες χώρες, οι οποίες, εν τέλει, δεν έχουν κανένα συμφέρον για να στρέψουν προς βοήθειά μας.

Τα Σκόπια χρησιμοποιούν τον ελληνικό όρο «Μακεδονία» κι εμείς δεν προβαίνουμε σε διαβήματα διαμαρτυρίας. Δεν χρειάζεται καν να αναφέρω τη Βόρειο Ήπειρο, της οποίας τα μαρτύρια, οι διωγμοί και οι συμφορές δεν καταγγέλλονται. Δεν στρεφόμαστε εναντίον της Αλβανίας, δεν καταφεύγουμε στον Ο.Η.Ε., δεν ζητάμε την προστασία του ελληνικού στοιχείου, εν αντιθέσει με την τουρκική πλευρά, που αναζητά ευκαιρία, για να παράγει θέματα και μετά, με διπλωματικά παιχνίδια, να αποκομίσει οφέλη.

Γι' αυτό προτείνω την εγκατάλειψη της τακτικής των υποχωρήσεων και παραχωρήσεων και την παραχώρηση πλήρους ελευθερίας κινήσεων στους διπλωμάτες. Επίσης, προτείνω η επιλογή του Υπουργού Εξωτερικών να εγκρίνεται από τη Βουλή με ψήφο εμπιστοσύνης και ο ίδιος να επιλέγει τους συνεργάτες του. Τακτική ενημέρωση της Βουλής από την Κυβέρνηση σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Παράλληλα, προτείνω την ίδρυση σχολών, στις οποίες θα διδάσκεται διεξοδικά η ελληνική ιστορία, καθώς και πρακτικά μαθήματα επίλυσης κρίσεων, από τις οποίες θα αποφοιτούν όσοι επιθυμούν να ασχοληθούν με το διπλωματικό τομέα.

Αποδέχομαι, όμως, ότι για την ισχυροποίηση της διπλωματίας πρέπει να συμβάλουμε κι εμείς, μαθαίνοντας την ιστορία και φροντίζοντας την παιδεία μας, για να έχουμε γνώση των απαιτήσεών μας και να μπορούμε να κρίνουμε ορθά τη λογικότητά τους. Πιστεύω ότι έτσι η διπλωματία μας θα ισχυροποιηθεί και θα πορευόμαστε σε διαπραγματεύσεις με ισοδυναμία απέναντι στις άλλες χώρες. Κάθε φορά, επίσης, που θα θίγονται κυριαρχικά μας δικαιώματα ή που θα δεχόμαστε αισχρές και απροκάλυπτες επιθέσεις, θα μπορούμε να επαναλαμβάνουμε τη φράση ενός μεγάλου Έλληνα πολιτικού του περασμένου αιώνα: «Η Ελλάδα είναι πολύ μικρή χώρα, για να ανεχθεί μια τόσο μεγάλη προσβολή».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Εάν ήμουν ακόμη Υπουργός των Εξωτερικών, θα έδινα, αγαπητέ φίλε, το λόγο σας στις αρμόδιες υπηρεσίες για σοβαρή μελέτη.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Λυκουργιώτης Παναγιώτης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΙΩΤΗΣ (Νομός Αχαΐας): Κύριε Πρόεδρε, πατέρα Μεταλληνέ, αγαπητοί συνάδελφοι, ίσως να σας κουράσω μιλώντας πάλι για την πολύπαθη Κύπρο. Θεωρώ, όμως, πως θα είναι καλό να ακουστεί η άποψη ενός απλού Έλληνα, που δεν έχει ζήσει ποτέ στην Κύπρο και δεν έχει Κύπριους συγγενείς.

Ακούγοντας, λοιπόν, με προσοχή και δέος την πρώτη Κύπρια ομιλήτρια, που μοιράστηκε μαζί μας τη συζήτησή της με τον Τούρκο συνομήλικο, σκέφτηκα πως κάτι ήταν λογικό στην απάντησή του Τούρκου νέου. Δεν ήξερε αυτός, λοιπόν, ποιος βίασε τις Κύπριες μάνες, τις αδελφές και κόρες που ήταν και δικές μας; Δεν ήξερε ποιος σκότωσε και βασάνισε τους Κύπριους πατέρες, γιους και αδελφούς που είναι και δικοί μας; Ποιος έκανε πλιάτσικο στα σπίτια σας, ποιος σας έδωξε απ' αυτά; Μάλλον θα το ήξερε. Τι κάνει, όμως, γι' αυτό; Δεν θεωρώ τον εαυτό μου ανώτερο, έτσι ώστε να ασκήσω κριτική σ' αυτόν το νέο και κάθε νέο και νέα της Τουρκίας.

Σκέφτομαι, όμως, πως κι εμείς είχαμε κάποτε στρατιωτικό καθεστώς, κι εμείς φοβηθήκαμε το θάνατο και το βασανισμό. Εμείς, όμως, αντιταχθήκαμε, ξεπεράσαμε το φόβο μας και γι' αυτό βασανίστηκαν και οι δικοί μας πατέρες και οι δικές μας μάνες. Η χούντα, όμως, έφυγε και οι θυσίες των νέων του Πολυτεχνείου και όλων των νέων που αγωνίστηκαν, δικαϊώθηκαν. Έχουμε τώρα δημοκρατία.

Βασανίζω, λοιπόν, το μυαλό μου σκεπτόμενος ότι οι Τούρκοι μπορεί να μη θέλουν τη δημοκρατία, μπορεί να θέλουν το καθεστώς που υπάρχει τώρα στη χώρα τους εδώ και δεκαετίες. Πού είναι οι Τούρκοι που κάποιος αποκαλούν αδελφούς και φίλους; Εγώ δεν τους βλέπω. Ίσως, και οι περισσότεροι. Γι' αυτό πιστεύω ότι πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε την εξωτερική μας πολιτική, να είναι σκληρή, πατριωτική, άφοβη. Ο ελληνικός στρατός, επίσης, να είναι όπως ήταν πάντα και είμαι σίγουρος πως είναι ακόμα και τώρα έτοιμος για όλα, όχι μόνο για άμυνα, αλλά και για επίθεση, ανακατάληψη των εδαφών. Κι αυτό όχι γιατί είμαι σωβινιστής και ζητώ εκδίκηση - βέβαια, νιώθω θυμό και μίσος - αλλά γιατί η ιστορία τόσους αιώνες έχει αποδείξει ότι μόνο ο τουρκικός στρατός κάνει διπλωματία.

Είναι αφελές να πιστεύουμε πως ο τουρκικός στρατός δεν θα χρησιμοποιηθεί ξανά. Κι όταν θα γίνει αυτό, πρέπει να το εκμεταλλευτούμε. Δεν φοβάμαι. Θεωρώ πως η νίκη είναι μόνο θέμα των Ελλήνων, όπως και η ήττα, βέβαια. Εγώ αυτό κατάλαβα και στη Μικρά Ασία και το 1974 στην Κύπρο. Παρ' όλα αυτά, καλό θα είναι το ζήτημα να λυθεί ειρη-

νικά. Δεν το θεωρώ εύκολο. Ίσως να είναι ακατόρθωτο. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε σκληροί.

Συγκεκριμένα θεωρώ, όπως λέει και η παροιμία, ότι το σάπιο δοχείο σπάει από μέσα. Μόνο οι Τούρκοι μπορούν να αλλάξουν την κατάσταση, που επικρατεί τώρα στη χώρα τους. Πιστεύω ότι αυτό που λέω είναι σαφές.

Στη συνέχεια θεωρώ πως είναι ντροπή οι ήρωες της ΕΛ.ΔΥ.Κ. να έχουν ξεχαστεί από το κράτος. Πολλοί απ' αυτούς έχουν ψυχολογικά προβλήματα, οικονομικά. Πρέπει να τους τα λύσουμε, να τους παρέχουμε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και τιμητική σύνταξη. Το συγκεκριμένο ζήτημα το θεωρώ ζωτικής σημασίας, όπως και το να διδάσκεται εκτεταμένα και αντικειμενικά το ιστορικό πλαίσιο του προβλήματος στα σχολεία.

Τελειώνοντας, πιστεύω πως δεν ξεχάσαμε, μάλλον σταματήσαμε να ελπίζουμε. Ίσως αυτό να είναι και χειρότερο. Έπειτα, η ιστορία έχει δείξει πως η ελευθερία δεν είναι κτήμα των λογικών, αλλά των θαρραλέων, των τρελών και των πιστών, που πιστεύουν σε κάτι ανώτερο απ' αυτούς: το θείο και την πατρίδα. Όπως και να έχει, απ' ό,τι φαίνεται, σκοτάδι καλύπτει κάθε ελληνική ελπίδα και διεκδίκηση. Ελπίζω, όμως, γιατί όπως είπε ο Σεφέρης «οι ήρωες περπατούν στα σκοτεινά». Πόσο μάλλον οι Έλληνες!

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Κάσσου Βιβή.

ΒΙΒΗ ΚΑΣΣΟΥ (Νομός Λαρίσας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε και αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα που ανέπτυξα αποτελεί ένα σύγχρονο ζήτημα, που απασχολεί ολοένα και περισσότερους ανθρώπους. Αυτό είναι το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης.

Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε στους δέκτες της τηλεόρασής μας όλο και πιο συχνά δυναμικές διαδηλώσεις, που διοργανώνουν οι πολέμοι της παγκοσμιοποίησης σε διάφορα μέρη του κόσμου. Τι είναι, λοιπόν, αυτή η περιβόητη παγκοσμιοποίηση; Ποια τα αίτια που μας οδηγούν σ' αυτήν; Ποια η θετική και ποια η αρνητική πλευρά της;

Κατ' αρχήν πρέπει να αναφερθεί πως η ουσιαστική χρησιμοποίηση του όρου παγκοσμιοποίηση δεν ξεπερνά τις δύο δεκαετίες. Οι ορισμοί, που κατά καιρούς, έχουν δοθεί από διάφορους είναι πολλοί και συχνά αυθαίρετοι κι έτσι έχουν τεθεί αμφισβητήσεις και έχουν αναπτυχθεί διάφορες επιχειρηματολογίες, που τις περισσότερες φορές δεν έχουν καμία σχέση με την ουσία του φαινομένου.

Ένας από τους ορισμούς, που έχουν δοθεί και περιγράφει πλήρως την παγκοσμιοποίηση, καθώς την προσεγγίζει απ' όλες τις πλευρές, δηλαδή οικονομική, κοινωνική και πολιτική, είναι ο εξής: Παγκοσμιοποίηση ονομάζουμε: πρώτον, το αποτέλεσμα ενός συνόλου αλλαγών που δημιουργούν μια νέα πραγματικότητα, η οποία κυριαρχείται από ορισμένα καινούργια στοιχεία, όπως μια σημαντική τεχνολογική

αλλαγή, που οδηγεί σε ένα νέο τεχνοοικονομικό υπόδειγμα, το οποίο βασίζεται στη γνώση, στην πληροφόρηση και τη γρήγορη τεχνολογική ανανέωση. Δεύτερον, τη συνεχή απελευθέρωση των αγορών προϊόντων και υπηρεσιών και τρίτον, τις σοβαρές μεταβολές στο σύστημα λειτουργίας του κράτους, λόγω της καθιέρωσης ενιαίων κανόνων, που αφορούν στην οικονομική ζωή.

Αφού, λοιπόν, είπαμε τι είναι παγκοσμιοποίηση, ας περάσουμε στους κινδύνους, που επικρέμονται για τους λαούς με την εξάπλωση αυτού του φαινομένου.

Κατ' αρχήν ισοπεδώνονται ήθη, έθιμα, αξίες λαών, ανάγκες και προτεραιότητες. Με αυτόν τον τρόπο απειλείται άμεσα η πολιτιστική ταυτότητα. Επίσης, κινδυνεύουν οι εθνικές γλώσσες, οι οποίες συρρικνώνονται και επιβάλλεται η διεθνής γλώσσα των συναλλαγών.

Ακόμα, διαμορφώνεται ένα διευθυντήριο και οι άνθρωποι των αδύναμων κρατών υπακούουν τυφλά στα κελεύσματα των ισχυρών. Μάλιστα, ας μην ξεχνάμε πως η παγκοσμιοποίηση θα επιφέρει την κυριαρχία του στυγνού νόμου της παραγωγικότητας. Έτσι προηγούνται μόνο οι αριθμοί και οι άνθρωποι παραγκωνίζονται.

Ποια είναι άραγε τα αίτια που συντελούν στην εξάπλωση της παγκοσμιοποίησης; Πρώτον, όπως όλοι ήδη έχουμε αντιληφθεί, είναι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, που έχουν μετατρέψει ολόκληρο τον κόσμο σε ένα πλανητικό χωριό, καθώς έχουν τη μοναδική ικανότητα να κυριαρχούν στη ζωή μας και να μας επιβάλλουν τα δικά τους πρότυπα ζωής.

Επίσης, ένα από τα σημαντικότερα αίτια της παγκοσμιοποίησης είναι ότι η αντιμετώπιση κάποιων σοβαρών κοινωνικών προβλημάτων, που απασχολούν ολόκληρη την ανθρωπότητα, απαιτεί κοινή προσπάθεια των λαών. Τα ναρκωτικά, ο ρατσισμός, η βία, η εγκληματικότητα και πολλά άλλα προβλήματα της εποχής μας απαιτούν κοινό άξονα δράσης.

Ακόμη, η παγκοσμιοποίηση οφείλεται στο γεγονός ότι η οικονομική ανάπτυξη δεν γνωρίζει πια σύνορα. Επιπλέον, η τεχνολογία έχει ξεπεράσει από καιρό τα σύνορα των λαών. Η επιστημονική συνεργασία είναι απαραίτητη για το κοινό όφελος.

Έχοντας, λοιπόν, στο μυαλό μας τους κινδύνους και τα αίτια της παγκοσμιοποίησης, φθάνουμε στο εξής συμπέρασμα: Εξετάζοντας τα αίτια φαίνεται να διαμορφώνονται θετικές προοπτικές για τους λαούς. Εδραιώνεται η ειρήνη, απλώνεται η οικουμενικότητα, δυναμώνουν οι δεσμοί μεταξύ των λαών, απομακρύνεται η ξενοφοβία και περιορίζεται ο ρατσισμός.

Όμως, δυστυχώς, αυτό είναι το «φαίνεσθαι». Φέρνοντας στο νου μας τους κινδύνους που αναφέρθηκαν προηγουμένως, διαπιστώνουμε ότι δυστυχώς το «είναι» διαφέρει. Κυριαρχεί η υποκρισία των ισχυρών και η κενολογία.

Δημιουργείται ο κόσμος των 2/3. Αλλοιώνεται ο διεθني-

σμός. Επικρατούν τα συμφέροντα και λείπει η αλληλεγγύη και η ανθρωπιά μεταξύ των λαών.

Θα έλεγα πως η πορεία της νέας κατάστασης είναι προδιαγεγραμμένη και πολύ δύσκολα ανακόπτεται. Παραμένει όμως, ιδανικό και υψηλός στόχος η δημιουργία μιας παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας, όπου θα κυριαρχεί ο σεβασμός της ιστορίας των λαών, η ισοτιμία μεταξύ των εθνών, η αλληλοστήριξη των λαών και η προστασία των αδυνάτων.

Αυτά μπορούν να επιτευχθούν, αν το θέλουμε πραγματικά. Για το λόγο αυτό ας θυμόμαστε το εξής: Ναι στην παγκοσμιοποίηση που αποβλέπει στην αγάπη, την ειρήνη και τη φιλία των λαών. Όχι στην παγκοσμιοποίηση που έχει ως στόχο το οικονομικό κέρδος και την ενίσχυση των ισχυρών του πλανήτη.

Ευχαριστώ.

Στο σημείο αυτό προσέρχεται στην Αίθουσα ο κ. Αντώνης Σαμαράκης, Πρόεδρος της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων», για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ να έλθει στο Βήμα ο Έφηβος Βουλευτής Μιχάλης Ραμπ. **ΜΙΧΑΛΗΣ ΡΑΜΠ (Λευκωσία-Κύπρος):** Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα θέμα, που για μένα είναι λίγο περιεργό.

Πριν από μερικές εβδομάδες ένα περιστατικό με έκανε να γράψω γι' αυτό. Δύο μαθητές γρονθοκοπούσαν ένα συμμαθητή τους και ένας φίλος τους τούς παρακολουθούσε. Από το βλέμμα του φαινόταν ότι δεν ενέκρινε αυτήν την πράξη. Όταν ένας από αυτούς από μακριά φάνηκε να τον διατάζει, τότε άρχισε και αυτός να χτυπάει το συμμαθητή του.

Εγώ θύμωσα για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί δεν πίστευα πόσο εύκολα άλλαξε η συμπεριφορά του συμμαθητή και δεύτερον, πόσο άναδρδο ήταν έτσι, ώστε να χτυπούν τρεις έναν. Αργότερα, ενώ διάβαζα ένα βιβλίο, έπεσε το μάτι μου σε ένα γνωμικό που με έκανε να καταλάβω γιατί ο μαθητής άλλαξε τόσο εύκολα γνώμη. «Οι γενναίοι», έλεγε το ρητό, «δεν ζουν για πάντα, αλλά οι προσεκτικοί και οι δειλοί δεν ζουν καθόλου». Αμέσως κατάλαβα: Αν ο μαθητής είχε το ψυχικό σθένος και τη δύναμη να πει όχι, αν είχε τη γενναιότητα να υποστηρίξει τη γνώμη του, τότε όχι μόνο δεν θα χτυπούσε το συμμαθητή του, αλλά θα μπορούσε και να τον βοηθήσει.

Αυτή η φράση με έκανε να αντιληφθώ κάτι, που ποτέ δεν φαντάστηκα. Στο σχολείο πάντα πρωταρχικός στόχος των καθηγητών μας ήταν να καλλιεργήσουν τον κριτικό λόγο, να μας μάθουν να σκεφτόμαστε, να κρίνουμε, να σχηματίζουμε άποψη, να επιχειρηματολογούμε, φοβούμενοι πάντα να μη γίνουμε ποτέ έρμαια του φανατισμού και των δημαγωγών, αφού το μεγάλο ελάττωμα της φυλής μας μέσα από την ιστορία ήταν οι εσωτερικές διαμάχες και οι εμφύλιοι, που βασανίζουν ακόμα τους Έλληνες και ειδικότερα την Κύπρο. Ποτέ, όμως, δεν καλλιέργησαν σε μας τη δύναμη, που θα μας

έκανε να ενεργήσουμε σωστά, τη γενναιότητα και το κουράγιο.

Σε έναν κόσμο, όπου οι διώκτες της τρομοκρατίας, αντί να καταπολεμήσουν ουσιαστικά το πρόβλημα, σπέρνουν τον τρόμο και το θάνατο, καταστρέφοντας τα πάντα στο πέρασμά τους, για να προστατέψουν το δίκαιο, όπως λένε, σε έναν κόσμο που το συμφέρον τυφλώνει τόσο πολύ τις κυβερνήσεις, που τις κάνει απλούς θεατές σε εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και γενοκτονίες, όπως στην Παλαιστίνη, σε έναν κόσμο, που η παγκοσμιοποίηση έχει φθάσει στο κατώφλι μας με τις οικονομικές ενοποιήσεις και τις πολιτιστικές εναλλαγές, φέρνοντας από τη μια τους ανθρώπους πιο κοντά, δημιουργώντας, όμως, ταυτόχρονα και εκατοντάδες προβλήματα συμβίωσης τόσων πολιτισμών όσο και διατήρησής τους, σε έναν κόσμο που η φτώχεια και η εξαθλίωση έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο, εμείς, ως νέοι, οφείλουμε να αγωνιστούμε και να φτιάξουμε ένα καλύτερο κόσμο, αφού οι μεγάλοι, στην προσπάθειά τους να μας αφήσουν όσα πιο πολλά αγαθά μπορούν, ξεχνούν να σκεφθούν τι κόσμο θα μας αφήσουν.

Για να πετύχουμε ουσιαστικές αλλαγές, θέλουμε αγώνες σκληρούς. Πρέπει να δώσουμε αίμα. Πρέπει να βρούμε το κουράγιο να υποστηρίξουμε τα πιστεύω μας. Πρέπει να βρούμε τη δύναμη να αντιταχούμε στο κατεστημένο, να πούμε όχι σε αυτούς, που μας βλέπουν σαν πορτοφόλια, που καλλιεργούν τον εγωισμό και την καταναλωτική manía. Πρέπει να υποστηρίξουμε τα πιστεύω μας πρώτα ένας-ένας και μετά όλοι μαζί. Πρέπει να σιγματίσουμε τις μεγάλες δυνάμεις, τους μεγάλους τυράννους και να πούμε όχι στις βουλές τους, όχι στα προϊόντα τους, όχι στα επεκτατικά τους σχέδια, όχι στους πολέμους τους. Και, έτσι, να τους οδηγήσουμε στην αυτοκαταστροφή. Για να το επιτύχουμε, όμως, αυτό πρέπει να αγωνιστούμε σκληρά με όλες μας τις δυνάμεις. Πρέπει να καλλιεργήσουμε τη γενναιότητα μέσα μας και το κουράγιο, την ιερή περηφάνια που κάνει τους λίγους να νικούν, τους αδύναμους να θριαμβεύουν, τον έναν να αντιταχθεί στο σύνολο, το αδύνατο δυνατό.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Θα παρακαλούσα τον Έφηβο Βουλευτή Καρσελά Αιμιλιανό, να πάρει το λόγο.

ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΚΑΡΣΕΛΑΣ (Νομός Μαγνησίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί φίλοι αλλά και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, με την παρουσία μου σε αυτόν τον ιερό χώρο έχω ως σκοπό να εκπροσωπήσω τους δεινοπαθόντες, υπό του αλβανικού κράτους, Έλληνες της Βορείου Ηπείρου.

Οι αλύτρωτοι αδελφοί. Μια ακόμα χαμένη πατρίδα. Μια σκλαβωμένη περιοχή της Ελλάδος. Ό,τι χαρακτηρισμό και να δώσει κανείς, δεν μπορεί να περιγράψει τα δεινά που έχει περάσει αυτό το ταλαιπωρημένο από τις κακουχίες ελληνικότατο κομμάτι του έθνους μας.

Σαν να μην έφθανε η Συνθήκη της Φλωρεντίας, που έκανε το 1913 τη Βόρειο Ήπειρο κομμάτι του ημιβάρβαρου κράτους της Αλβανίας, μετά το παραλήρημα του ενθουσιασμού κατά την υποδοχή του εθνικού απελευθερωτικού στρατού τα έτη 1912, 1915 και 1940 διαδέχονταν η μια μετά την άλλη ημέρες πένθους, δακρύων, αλλά και διωγμών των Αλβανών δυναστών.

Ας περάσουμε, όμως, στο σήμερα και στην πλήρη αδιαφορία της ελληνικής Κυβέρνησης απέναντι στη θλιμμένη αδελφή της. Καμιά ενέργεια δεν έχει γίνει για την ελληνική μειονότητα. Τί και αν οι μεγάλοι βορειοηπειρώτες ευεργέτες, Ζάπας, Αρσάκης, Ζωγράφος και Πάγκας έχουν δώσει περιουσίες ολόκληρες, ώστε να μετατρέψουν την Αθήνα σε ένα κέντρο του ελληνισμού; Η ελληνική Κυβέρνηση δεν έχει ανταποδώσει ούτε καν στο ήμισυ αυτή την τεράστια προσφορά. Πού είναι, λοιπόν, τα σχολεία που θα έχτιζε; Τα παιδιά στεγάζονται ακόμη σε κτήρια μεταπολεμικά με πολλούς κινδύνους κατάρρευσης. Το προσωπικό, πάλι, δεν είναι έμπειρο. Χρειάζονται Έλληνες, αλλά και Βορειοηπειρώτες εκπαιδευτικοί με πείρα, ώστε να γίνει σωστά η διδασκαλία των μαθημάτων και να εξισωθεί το επίπεδο με αυτό των μαθητών της Ελλάδος. Χρειάζονται εκκλησίες. Ο Εμβέρ Χότζα τις γκρέμισε, προσπαθώντας να μας κάνει άθεους. Δεν του είπαν, όμως, ότι η πίστη δεν βρίσκεται μόνο μέσα στην εκκλησία. Είναι βαθιά ριζωμένη μέσα στην καρδιά του κάθε χριστιανού. Έτσι, λοιπόν, ακόμα και χωρίς εκκλησίες διατηρήσαμε την ορθόδοξη πίστη.

Ένα, όμως, περιεργο και άκρως αποκαρδιωτικό φαινόμενο είναι το ότι αποκαλούμαστε Αλβανοί από τους ίδιους τους Έλληνες αδελφούς μας. Μας πώς μπορεί να είμαστε Αλβανοί, αφού μιλάμε ίδια γλώσσα, είμαστε ορθόδοξοι χριστιανοί και έχουμε τις ίδιες ρίζες; Αδέρφια Έλληνες, ξυπήνστε. Το όραμα της μεγάλης Αλβανίας караδοκει.

Ας ενιοχύσουμε, λοιπόν, με ελληνικό στοιχείο τη Βόρειο Ήπειρο, ώστε να σταματήσει η ζωή Αλβανών στα χωριά μας. Δεν πρέπει αυτοί να κατοικούν σε μέρη, που οι πρόγονοί μας έχυσαν αίμα πολεμώντας εναντίον τους.

Ας έχουμε και εμείς ως όραμα τη μεγάλη Ελλάδα. Θα πρέπει να γίνει κάποια οικονομική επένδυση, ώστε να μειωθεί η ανεργία στην περιοχή και να γυρίσει ο κόσμος πίσω στα σπίτια του. Αδέρφια μας Έλληνες, πρέπει κάθε Βορειοηπειρώτης να υπηρετεί στον ελληνικό στρατό, στο στρατό που επιθυμούσαμε, όταν απελευθέρωσε τη Βόρεια Ήπειρο, το στρατό που και οι πρόγονοί μας είχαν υπηρετήσει.

Πρέπει, επίσης, να πάρουμε πάλι την ελληνική υπηκοότητα, την υπηκοότητα που χάθηκε, έτσι, ξαφνικά με την ίδρυση του αλβανικού κράτους. Δε χάθηκε ακόμα το παιχνίδι με την επανασύνδεση της Βορείου Ηπείρου με τη μητέρα Ελλάδα. Υπάρχει το Διεθνές Δικαστήριο και ο Ο.Η.Ε., που μπορεί να προσφύγει η ελληνική Κυβέρνηση. Υπάρχει, όμως, και το ξεχασμένο Πρωτόκολλο της Κέρκυρας, που έδινε αυ-

τονομία στη Βόρειο Ήπειρο. Καταπατήθηκε φυσικά από τις μεγάλες δυνάμεις με την αρχή του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Παρ' όλα αυτά, εγώ θέλω να ελπίζω πως η ομιλία μου αυτή δε θα ξεχαστεί, αλλά θα μείνει σαν στίγμα πάνω στους εκάστοτε πολιτικούς, που δεν θα κάνουν καμιά κίνηση για τη λύση αυτού του ζητήματος. Μαζί με τους Κύπριους αδελφούς περιμένουμε τη μεγάλη στιγμή. Το όραμα της μεγάλης Ελλάδος υπάρχει και στο χέρι μας είναι να το κάνουμε πραγματικότητα.

Αδέλφια, μη μας ξεχνάτε!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο Πρόεδρος της Βουλής, ο κ. Κακλαμάνης, όταν μιλάμε και ενοχλούμε τους ομιλητές, έχει ένα κουδούνι, το οποίο ακούγεται πάρα πολύ, ακόμα και στην τηλεόραση. Εγώ δεν έχω κουδούνι. Σας παρακαλώ, λοιπόν, μην ενοχλείτε τους ομιλητές.

Η Έφηβος Βουλευτής Νίκη Κακαρούνα έχει το λόγο.

ΝΙΚΗ ΚΑΚΑΡΟΥΝΑ (Νομός Αιτωλοακαρνανίας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές. Στις μέρες μας παρατηρείται εκδήλη ανάπτυξη εθνικιστικών τάσεων σε πολλές χώρες, ιδίως της Ευρώπης, κάτι που από μια πρώτη προσέγγιση φαίνεται ασυμβίβαστο με την ιδέα της ενοποίησης, της ενιαίας κοινότητας κρατών, η οποία προωθείται μέσω της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όμως, η ανάπτυξη αυτών των τάσεων δικαιολογείται, αν μελετήσουμε τις εξελίξεις, καθώς και τις κοσμογονικές αλλαγές που συντελέστηκαν τελευταία στο οικονομικό, μα κυρίως στο πολιτικό σκηνικό.

Η ανάπτυξη, όμως, αυτού του φαινομένου απαιτεί τις κατάλληλες προϋποθέσεις, όπως είναι η Σοβιετική Ένωση, που ουσιαστικά αποτελούνταν από πολλά μικρά κράτη και μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού άρχισε να διαλύεται. Κάθε, δηλαδή, κρατίδιο μέλος μέχρι τότε της Ομοσπονδίας άρχισε να αναζητά την αυτονομία και την ανεξαρτησία του. Αργότερα αυτή η τάση επεκτάθηκε και στη Γιουγκοσλαβία, όπου αναπτύχθηκαν αντίστοιχα κινήματα αυτοδιάθεσης.

Σ' αυτά τα κρατίδια και τις εθνότητες άρχισαν να αναπτύσσονται έντονες εθνικιστικές τάσεις, ώστε οι λαοί τους δυναμικά να διεκδικήσουν την ανάκτηση χαμένων δικαιωμάτων και ελευθεριών και με πάθος να αγωνιστούν για την ανεξαρτητοποίησή τους. Οι πόλεμοι και οι αιματηρές συγκρούσεις ήταν καταστάσεις αναπόφευκτες μετά τη διάσπαση των δύο μεγάλων αυτών κρατών. Ο έντονος εθνικισμός των ημερών μας οφείλεται εκτός των άλλων και στο λόγο, ότι η στιγμή που η Ευρώπη θα αποτελέσει μια ενιαία κοινότητα, δίχως σύνορα, με κοινή γλώσσα, κοινό νόμισμα και ευρύτερη οικονομική πολιτική όλο και πλησιάζει. Ένα όραμα δεκαετιών τείνει να πραγματοποιηθεί.

Ωστόσο, παρόλο τον ενθουσιασμό που αρχικά επικράτησε, καθημερινά δυστυχώς διαπιστώνουμε ότι οι προθέσεις των ενδιαφερομένων δεν είναι πάντοτε αγνές. Πίσω από το δόγμα της ισότιμης συμμετοχής, που όλοι πρεσβεύουν, στην

πραγματικότητα έχουμε να κάνουμε με ένα αδυσώπητο οικονομικό και διπλωματικό ανταγωνισμό με την εξασφάλιση της πρωτοκαθεδρίας μέσα στην Κοινότητα. Είναι, λοιπόν, φυσικό όταν γίνεται ορατός ο κίνδυνος αλλοίωσης της πολιτιστικής ταυτότητας, πολιτικής και οικονομικής αφομοίωσης, καθώς και ισοπέδωσης κάθε ιδιαιτερότητας στο βαθμό του επερχόμενου κοσμοπολιτισμού, να αναπτύσσονται σε ένα λαό εθνικιστικές τάσεις, ώστε να αναζωπυρωθεί η εθνική του συνείδηση και να επαγρυπνεί, για να μην αφανιστεί. Η τόνωση και η ενίσχυση του πατριωτικού φρονήματος αποτελεί την απαραίτητη αντίστασή του απέναντι στη λαίλαπα του μηδενιστικού κοσμοπολιτισμού.

Όμως, όπως κάθε ανθρώπινη ενέργεια, έτσι και ο εθνικισμός έχει συνέπειες. Ο σωβινισμός είναι μια από αυτές και συμβάλλει στην πολιτιστική στασιμότητα και οπισθοδρόμηση. Υπάρχει μόνο τάση διαφύλαξης και ενθάρρυνσης των τοπικών δημιουργιών χωρίς παράλληλα να λαμβάνονται υπόψη οι εξελίξεις σε άλλες χώρες, αφού κάθε τι ξενόφερτο όσο χρήσιμο και αν είναι, αντιμετωπίζεται με καχυποψία και πολλές φορές με περιφρόνηση.

Έτσι, οι πολιτισμοί διατηρούν μια απόσταση μεταξύ τους χωρίς να ανταλλάσσουν ιδέες και απόψεις. Τελειώνοντας, ας θυμηθούμε κάτι που είπε ο σπουδαίος για όλους μας φιλόσοφος Πλούταρχος: «Πατρίδα μου δεν είναι η Σπάρτη, δεν είμαι Αθηναίος, πατρίδα μου είναι όλη η Ελλάδα!» Λοιπόν, ας αφήσουμε τη φωνή του μέσα στην ψυχή μας και ας αγωνιστούμε, για να έρθουν καλύτερες μέρες στον τόπο!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Νικολίτσα Γρηγοροπούλου έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ (Νομός Ηλείας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, σεβαστέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές. Μια από τις μάλιστα της εποχής, τώρα, ίσως, περισσότερο από ποτέ, είναι η τρομοκρατία.

Η τρομοκρατία ως φαινόμενο κάνει δυναμική εμφάνιση στα τέλη της δεκαετίας του '50 και μέχρι σήμερα παρουσιάζεται ανελέητη σκορπώντας το φόβο και τον πανικό παντού σε ολόκληρο τον πλανήτη. Η αντιμετώπισή της μετά το τρομοκρατικό κτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου στη Νέα Υόρκη έγινε μείζον ζήτημα και άμεση προτεραιότητα για όλες τις τριλανιζόμενες από το φαινόμενο αυτό χώρες στον κόσμο. Έτσι, ήδη δύο από τις γνωστότερες τρομοκρατικές οργανώσεις στην Ευρώπη, η Ελληνική 17 Νοέμβρη και η Ισπανική Γκράπo, εξαρθρώθηκαν το καλοκαίρι του 2002. Παρ' όλα αυτά, η τρομοκρατία δεν έγινε αισθητή τον τελευταίο χρόνο, αλλά αποτελεί παλιό και γνωστό πρόβλημα. Η Ευρώπη νιώθει τις καταστροφικές της συνέπειες εδώ και αρκετές δεκαετίες.

Η δεκαετία του '60 και '70 σηματοδεύτηκε από τη δράση επικίνδυνων τρομοκρατικών οργανώσεων στη Γερμανία, την Ιταλία και τη Γαλλία, όπως η RAF, η Μπάαντερ-Μάινχοφ, η 2α Ιούνη, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες και η Action Direct, οι οποίες θεωρούνται υπεύθυνες για δεκάδες τρομοκρατικές

επιθέσεις με σημαντικότερη όλων τη δολοφονία του Ιταλού πρωθυπουργού Άλντο Μόρο το 1978 από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες.

Με το τέλος αυτών των τρομοκρατικών οργανώσεων καινούργια μέτωπα ανοίγουν και βλέπουμε από τα μέσα του '70 νέες οργανώσεις να δρουν στην Ισπανία την Αγγλία και την Ιρλανδία, αλλά και στην Ελλάδα, με τον ΕΤΑ, τη ΓΚΡΑΠΟ, τον IRA και τη UBS, τη 17 Νοέμβρη, τον ΕΛΑ, την 1η Μάη, αλλά και τη νέα γενιά των Ερυθρών Ταξιαρχιών, να παραλαμβάνουν τα σκήπτρα από τους προκατόχους τους στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Οι δικαιολογίες, που χρησιμοποιούν για τη δράση τους, αναφέρονται σε θρησκευτικές και πολιτικές ιδεολογίες. Όπως και να έχει όμως, ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα και, για όποιο λόγο και αν δρουν, πρέπει να καταπολεμηθούν. Η αντιμετώπισή τους χωρίζεται σε δύο μέρη, αυτό που θα μπορούσαμε να πούμε θεραπεία και πρόληψη.

Η θεραπεία επιτυγχάνεται με την ειδικευση των αντιτρομοκρατικών σωμάτων μέσω ειδικών σεμιναρίων και ασκήσεων, έτσι ώστε έχοντας τις κατάλληλες γνώσεις και την απαιτούμενη πείρα να φθάνουν στον προκαθορισμένο στόχο, την εξάρθρωση των εκάστοτε τρομοκρατικών οργανώσεων.

Το δεύτερο μέρος αποτελεί υπόθεση όλων μας. Η δημοκρατική διαπαιδαγώγηση του ατόμου σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας, σε συνδυασμό με την ενστέρνιση του σεβασμού της ανθρωπίνης ζωής και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αποτελεί μια μακροπρόθεσμη και σίγουρη λύση για το μέλλον της ανθρωπότητας. Άλλωστε εγκληματίας δεν γεννιέται κανείς, γίνεται!

Σας ευχαριστώ.

Στο σημείο αυτό προσέρχεται στην Αίθουσα ο κ. Αντώνης Σαμαράκης, Πρόεδρος της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων», για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Χάρης Σγουριδίου έχει το λόγο.

ΧΑΡΙΣ ΣΓΟΥΡΙΔΟΥ (Υπόλοιο Αττικής): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα του γραπτού δοκιμίου, που μου επέτρεψε να βρισκομαι μαζί σας, ήταν σχετικό με τη διεθνή τρομοκρατία. Αρκετούς μήνες αργότερα μου ζητήθηκε να γράψω κάτι σχετικό με την Επιτροπή. Εύκολα αποφασίζω να καταπιαστώ με το ίδιο θέμα, ένα χρόνο μετά το γνωστό συμβάν στην Αμερική, γιατί οι αποτιμήσεις τώρα πια μπορούν να είναι ψυχραιμότερες και γιατί η πρώτη επέτειος ήταν πολύ πρόσφατη και τα Μέσα Ενημέρωσης ενίσχυσαν πάλι τη μνήμη, αλλά και τροφοδότησαν τους φόβους μου. Ένα χρόνο τώρα το άνοιγμα της τηλεόρασης και το ξεφύλλισμα της εφημερίδας μου έχει γίνει εφιάλτης. Μαθαίνω καινούργιες λέξεις και συχνά ανοίγω το λεξικό: Ισλαμοφασισμός, βιοτρομοκρατία, φονταμενταλισμός, χρηματοπιστωτική τρομοκρατία. Όλα μου φαίνονται

τρομερά και φοβερά. Και διαβάζω και ακούω και άλλα πιο τρομερά, που με φοβίζουν. Νέος τύπος πολέμου, κοσμογονία, ομηχλώδες τοπίο, το καλό και το κακό σημείο μηδέν.

Πιο φοβεροί είναι οι αριθμοί και οι στατιστικές δίπλα σε φωτογραφίες εφημερίδων, που δεν τολμώ να κοιτάξω, φωτογραφίες πολέμου, που δεν θέλω να πιστέψω, ότι άρχισε εδώ και ένα χρόνο, όπως γράφουν οι δημοσιογράφοι.

Δύο χιλιάδες οκτακόσιες είκοσι τρεις ζωές χάθηκαν στα ερείπια με τη συντριβή των δύο αεροσκαφών. Χίλια τριακόσια παιδιά έμειναν ορφανά. Σαράντα ένας Έλληνες νεκροί. Επί διακόσιες τριάντα ημέρες συνεχίζονταν οι έρευνες για την περισυλλογή των ανθρωπίνων μελών. Κατά 200% αυξήθηκε το ποσοστό μετατραυματικών διαταραχών μεταξύ των κατοίκων του Μανχάταν.

Δέκα χιλιάδες μαθητές δημόσιων σχολείων εμφανίζουν τέτοιου είδους διαταραχές. Κατά 25% αυξήθηκε η κατανάλωση αλκοόλ στο Μανχάταν. Εκατόν πενήντα τραγούδια, συμπεριλαμβανομένων τμημάτων του Τζων Λένον, εξοστράκιστηκαν μετά την 11η Σεπτεμβρίου από τους αμερικανικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς λόγω ευαισθησίας. Τρεις χιλιάδες εξακόσιοι είκοσι άμαχοι σκοτώθηκαν κατά την εκστρατεία του Αφγανιστάν.

Δεν αντέχω άλλο τους υπολογισμούς και τα στατιστικά που μιλάνε για τον πόνο. Λυπάμαι βαθύτατα για τους Αμερικανούς που χάθηκαν στα ερείπια των δίδυμων πύργων. Λυπάμαι για τους αθώους μουσουλμάνους, που η προκατάληψη τους στερεί την ελευθερία κίνησης στα άλλα κράτη. Λυπάμαι για όλα τα παιδιά που πεθαίνουν από πείνα και αρρώστιες και που έπαψαν οι δημοσιογράφοι να ασχολούνται με αυτά. Θλίβομαι στην ιδέα ότι ένας παράλογος κόσμος με περιμένει και έτσι ψάχνω για τη χαμένη λογική του κόσμου μας.

Η τραγωδία της 11ης Σεπτεμβρίου έχει συμβεί και αυτό έχει σημασία. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να ξαναδούμε τη ζωή μας, να ξεπεράσουμε το φόβο μας και να ξεκινήσουμε μία διαδικασία ανασύνταξης. Δεν μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια μπροστά στην οδύνη και την ανασφάλεια, εφόσον αυτή υφίσταται. Είμαστε αντιμετώπι με μία μεγάλη απώλεια υλική και ψυχολογική. Αλλά η μεγάλη στιγμή της απώλειας μπορεί να γίνει τη στιγμή μιας νέας κατάκτησης. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε τον κόσμο με νέο αίσημα ελευθερίας και να μην ακολουθήσουμε το πρότυπο της Αμερικής ή κάποιων ευρωπαϊκών κρατών που, στο όνομα της αντιτρομοκρατίας, καταπατούν βάνουσα τα δικαιώματα των πολιτών τους. Κατόπιν μας μένει η βεβαιότητα ότι στη ζωή κάθε τι είναι πρόσκαιρο.

Να ζήσουμε, λοιπόν, με την πεποίθηση ότι η ειρήνη θα αποκατασταθεί και ο φόβος και η ανασφάλειά μας θα υποχωρήσουν. Οι κατάλληλοι πολιτικοί χειρισμοί, τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας, οι τέχνες, η παράδοση και η κουλτούρα μας, οι πνευματικοί μας ηγέτες και οι καθοδηγητές έχουν τη

δύναμη να απαλύνουν και να αποσβέσουν τους φόβους μας. Γι' αυτό προσδοκώ οι ηγέτες μας να βοηθήσουν, όπως αυτοί γνωρίζουν, ώστε να επικρατήσει και πάλι σε όλο τον κόσμο η ηρεμία, η ασφάλεια, η δικαιοσύνη, η ειρήνη.

Προσδοκώ όλοι οι δημοσιογράφοι να ξαναγράψουν και να ξαναμιλήσουν για ένα διαφορετικό μέλλον χωρίς τρομοκρατίες, για χαρούμενα χορτασμένα παιδιά σε όλο τον κόσμο και για πολιτικούς που νοιάζονται για τους λαούς τους.

Προσδοκώ οι καλλιτέχνες, οι ποιητές να ξανατραγουδήσουν για την ειρήνη, οι συγγραφείς να ξαναγράψουν για οράματα, ιδέες και ελευθερίες.

Ευγνωμονώ τους γονείς μου και τους καθηγητές μου, που με έμαθαν να μη ξεχωρίζω τους ανθρώπους της γης κρίνοντας από το χρώμα, τη φυλή ή τη θρησκεία τους.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Γιώσα Πηνελόπη να ανέβει στο Βήμα.

Προηγουμένως, όμως, θα ήθελα να ενημερώσω την Επιτροπή, ότι βάσει του Κανονισμού, τον οποίο έχω μάθει να τηρώ, οι ομιλητές γράφονται κατά τη διάρκεια της ομιλίας των εισηγητών.

Μέχρι τέλος της σημερινής συνεδρίασεως θα δεχτεί το Προεδρείο προτάσεις για δευτερολογίες από την εισηγήτρια και τους ομιλητές. Κατ' οικονομία, αν θελήσουν να μιλήσουν δύο-τρεις και αφού δεχτεί το Προεδρείο, θα ακολουθήσω ό,τι συμβαίνει στη Βουλή, τη μέθοδο των προτασσομένων δευτερολογιών και ας είναι πρωτολογίες. Δηλαδή, αυτή τη στιγμή, βάσει του Κανονισμού, δεν υπάρχει δικαίωμα εγγραφής νέων ομιλητών. Αντιθέτως υπάρχει η ευχέρεια δευτερολογιών. Δευτερολογία σημαίνει ότι οι εισηγητές και οι ομιλητές μπορούν να ζητήσουν να πάρουν ξανά το λόγο. Εάν υπάρχουν μέλη της Επιτροπής που δεν έχουν μιλήσει, είπα ότι, κατ' οικονομία, και εφόσον βέβαια δεν είναι και τα 50 μέλη της Επιτροπής, θα δεχτούμε αιτήσεις, για να μιλήσουν υπό τύπο δευτερολογίας.

Παρακαλώ, κυρία Γιώσα, έχετε το λόγο.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ-ΑΛΕΞΙΑ ΓΙΩΣΑ (Νομός Ιωαννίνων): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, βρισκόμαστε σήμερα εδώ με σκοπό να προβληματιστούμε για διάφορα γεγονότα της κοινωνίας μας, που πληγώνουν και χαρακώνουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Με αφορμή τον τρίτο κόσμο θα ήθελα να θίξω το θέμα της φτώχειας και της εξαθλίωσης, που επικρατεί στον πυρήνα του σημερινού πολιτισμού, δηλαδή στις ανεπτυγμένες χώρες. Φυσικά αναφέρομαι στον επονομαζόμενο τέταρτο κόσμο.

Στα αλήθεια, αγαπητοί μου συνάδελφοι, ποτέ μου δεν φαντάστηκα πως όλοι οι πολιτισμένοι άνθρωποι της κοινωνίας μας θα μπορούσαν να είναι, ας μου επιτραπεί ο όρος, πρεσβύωπες. Τί εννοώ, λοιπόν, μ' αυτόν τον αυνήθιστο χαρακτηρισμό; Όπως οι ηλικιωμένοι άνθρωποι παύουν να βλέ-

πουν σε κοντινές αποστάσεις αλλά μόνο σε μακρινές, έτσι και οι Ευρωπαίοι, εμείς, οι Αμερικάνοι, δήθεν ενδιαφερόμαστε για τη μιζέρια που υπάρχει σε μακρινές Ηπείρους, όπως η Ασία και η Αφρική, ενώ παραβλέπουμε, αγνοούμε, ή καλύτερα, αδιαφορούμε για όλες τις εικόνες φτώχειας, εξαθλίωσης και πνευματικής ένδειας, που εκτυλίσσονται δίπλα μας, μπροστά στα έντρομα μάτια μας, τα οποία τυφλωμένα από τον πλούτο και την υπερβολική χλιδή που μας περιβάλλει δεν μας βοηθάνε, ώστε να δούμε σε βάθος το πρόβλημα που μας απασχολεί.

Ναι, αγαπητοί πολίτες της Ελλάδας, μας απασχολεί όλους ανεξαιρέτως αυτό το πρόβλημα, είτε ζούμε σε μία πλούσια, είτε σε μία φτωχή γειτονιά. Πατί, όπως εύστοχα παρατηρεί και ο σοφός μας λαός, όταν καίγεται το σπίτι του γείτονα πρόσεχε να μην καεί και το δικό σου. Αμέτοχοι στο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι συνάνθρωποί μας, άνθρωποι της διπλανής πόρτας, όπως ο μετανάστης εργάτης, ο άνεργος πτυχιούχος, ο απένταρος φοιτητής, οδεύουμε στον όλεθρο, ξοδεύοντας όλο και περισσότερα χρήματα για την πάρτημάς. Ασφυκτιούμε από τα πολλά υλικά αγαθά που έχουμε και θεωρούμε ως δεδομένα υπηρεσίες και διευκολύνσεις, όπως η θέρμανση, το ηλεκτρικό ρεύμα, το τηλέφωνο. Πα την ψυχαγωγία δεν τίθεται καν θέμα.

Άρα, λοιπόν, πώς συμβάλλουμε εμείς, τα πολιτισμένα Ελληνόπουλα, απόγονοι σοφών και ένδοξων ανθρώπων για να βοηθήσουμε αυτούς που μας έχουν ανάγκη;

Ας αποδείξουμε, λοιπόν, Έφηβοι Βουλευτές ότι εμείς δεν αφήνουμε τον τέταρτο κόσμο στη μοίρα του. Ας κάνουμε όλοι ένα βήμα προς τα εμπρός. Εάν όλοι μας αφιερώναμε ένα μικρό μέρος του χαρτζιλικιού μας, για να συμβάλουμε στη μείωση της φτώχειας γύρω μας, τότε όλα θα άλλαζαν προς το καλύτερο. Εάν επιμέναμε να απαλλαγούν από φόρους πληρωμής άνθρωποι άθλιοι, μέχρις ότου να ορθοποδήσουν οικονομικά, τότε θα ελαττώναμε το χαμηλό βιοτικό επίπεδο. Αν προτρέπαμε και γιατί όχι, υποχρεώναμε το κράτος να μην ξοδεύει υπέρογκα ποσά για στρατιωτικό εξοπλισμό, αλλά για την κατασκευή επιχειρήσεων, ώστε να απορροφούνται περισσότεροι εργαζόμενοι, τότε η ανεργία θα μειωνόταν. Εάν οι πλούσιοι αυτού του κόσμου θυσίαζαν ένα ελάχιστο μέρος της περιουσίας τους για αγαθοεργίες, τότε θα έπαιναν να θρηγούν πολλά παιδιά. Αν, αν, αν ...

Ας μη μείνουμε στις υποθέσεις και στα λόγια, νεολαία του σήμερα. Άλλωστε, αυτό θα αμαύρωνε την ένδοξη και λαμπρή μνήμη των σοφών προγόνων μας. Οι φτωχοί του πολιτισμένου κόσμου μας χρειάζονται. Αυτό το παλιό σαπιόκαραβο, η Ελλαδίτσα μας, έχει ανάγκη από ευσυνείδητους ναύτες, ώστε κάποτε να έλθει η σειρά να γίνουν καπετάνιοι. Καιρός να πάρουμε τη σκυτάλη απ' αυτούς που κυβερνούν άδικα τον κόσμο, που αξίζει περισσότερα, την ψωροκώστα να την Ελλάδα, που διψά για δικαιοσύνη και όμως δεν την βρίσκει πουθενά.

Παλέψτε με νύχια και με δόντια, αγωνιστείτε για κοινωνική δικαιοσύνη και ισότητα, για ένα λαμπρό αύριο, δίχως πενία και αθλιότητα, δίχως απανθρωπιά. Απόκτησε Ελλάδα τα φτερά, τα φτερά τα πρωτινά σου, τα μεγάλα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Αμπού Χάντμπα Μισέλ να ανέβει στο Βήμα.

Πριν ξεκινήσετε θα ήθελα να πω ότι ήταν πάρα πολύ ωραίος ο λόγος της προλαλησάσης. Φοράω γυαλιά προσβυωπίας ενάμιση νούμερο, αλλά σας διαβεβαιώ ότι βλέπω και κοντά και μακριά και πίσω από τα γράμματα και πίσω από τις σκέψεις. Υπάρχει η όραση της πείρας, την οποία να μην παραγνωρίζετε.

Παρακαλώ, έχετε το λόγο.

ΜΙΣΕΛ ΑΜΠΟΥ ΧΑΝΤΜΠΑ (Νομός Ηλείας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμε κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα με το οποίο ασχολήθηκα είναι το δράμα των Παλαιστινίων. Επιτρέψτε μου, όμως, να σας συστηθώ. Έχω γεννηθεί στην Ελλάδα από μητέρα Ελληνίδα. Ο πατέρας μου είναι Παλαιστίνιος. Εγώ έχω δύο καρδιές. Η μία είναι εδώ, ασφαλής και ήσυχη. Η άλλη είναι εκεί, στη Ραμάλα και στη Βεντζάλα. Ματώνει και πονά καθημερινά με τις δραματικές εξελίξεις των γεγονότων.

Πρόσφυγας, λοιπόν, ο πατέρας μου ζει και εργάζεται στη φιλόξενη και φιλειρηνική Ελλάδα. Αναπολεί το παρελθόν, μιλά για τους παιδικούς του φίλους, για τα μεγάλα και νόστιμα σταφύλια της κληματαριάς στην αυλή του σπιτιού του, τους χουρμάδες στην Ιεριχώ και δακρύζει. Μερικές φορές αναρωτιέμαι γιατί, αφού εδώ είναι όλα καλά. Δηγείται για τον πόλεμο των έξι ημερών το 1967, που κήρυξε το Ισραήλ, καταλαμβάνοντας τη δυτική όχθη του Ιορδάνη, εδάφη όπου ζούσαν Παλαιστίνιοι, χωρίς ωστόσο να έχουν ανεξάρτητο κράτος, αναγκάζοντάς τους να γίνουν πρόσφυγες στα στρατόπεδα της Ιορδανίας. Ένα άλλο κομμάτι γης, που κατέλαβαν το 1967, ήταν τα υψίπεδα του Γκολάν, ευκαιρίας δοθείσης, εδάφη της Συρίας και το όρος Σινά από την Αίγυπτο.

Όσοι από τους Παλαιστίνιους μπόρεσαν διέφυγαν στα γειτονικά αραβικά κράτη και όχι μόνο, προσπαθώντας να ενταχθούν στον αγώνα της επιβίωσης, στο νέο τρόπο ζωής. Μεταξύ αυτών ήταν και ο πατέρας μου. Ένας πόλεμος ανελέητος, χωρίς τελειωμό. Από εκεί και πέρα άρχισαν να δημιουργούνται απελευθερωτικές οργανώσεις, όπως η Αλφατάχ, με αρχηγό τον Πάσερ Αραφάτ, όπου στη συνέχεια η σημαία της οργάνωσης έγινε ορόσημο του απελευθερωτικού αγώνα και το λαϊκό απελευθερωτικό μέτωπο.

Όλα μάχμα, με κοινό σκοπό και κοινό όραμα τη δημιουργία αυτόνομου παλαιστινιακού κράτους. Τα επακόλουθα γνωστά: Η συνεχής βία από τη μια πλευρά έφερε την οργή. Η καταπίεση την αντίσταση. Η αδικία και η ολιγωρία το μίσος. Θέμα τμής πλέον για τους Παλαιστίνιους. Οι διά-

λογοι πολλοί. Λύση καμία. Το κόστος μεγάλο. Οι κατακτητικές τάσεις συνεχίζουν σε ό,τι έχει απομείνει.

Το μίσος ξαναζωντανεύει το 1984. Κυριαρχεί ο παραλογισμός της εξουσίας, της επιβολής και η εμπάθεια του Αριέλ Σαρόν. «Πρέπει να εξαφανίσουμε τους Παλαιστίνιους», σκέφτηκε, «για να κάνουμε ένα μεγάλο και ισχυρό Ισραήλ». Και τότε το θολωμένο του μυαλό έβαλε μπρος τις πολεμικές μηχανές και το κακό έγινε. Οι βαριές ερπύστριες των τανκς ισοπέδωσαν τα δύο στρατόπεδα που διέμεναν γυναικόπαιδα Παλαιστινίων: τη Σάντρα και τη Σατίλα.

Δεν θέλω να σκέφτομαι τη φρίκη, τα επακόλουθα. Αδυνατώ, οργίζομαι, θέλω να φωνάξω, να πω, «γιατί!». Πατί τόσο μίσος; Όλοι χωράμε σε αυτήν τη γη. Για όλους υπάρχει μια θέση.

Θεέ μου, το ίδιο σκληρό ξαναπαίζεται σήμερα, το 2002. Ξαναζωντάνεψε πάλι το κατακτητικό και πολεμοχαρές συναίσθημα του Αριέλ Σαρόν, του τότε Υπουργού Αμύνης και σημερινού Πρωθυπουργού του Ισραήλ, που είπε: «Να συνεχίσω εκείνο, που δεν κατάφερα το 1984 να ολοκληρώσω», γιατί οι εναλλαγές στις μετέπειτα κυβερνήσεις δεν του το επέτρεψαν. Έγιναν πολλές προσπάθειες για δίκαιη και ειρηνική λύση. Σε κάθε ειρηνευτική προσπάθεια κάτι γίνεται και ναυαγεί.

Και εγώ εδώ, δίπλα στον πατέρα μου, θεατής των τωρινών γεγονότων, βλέπω καθισμένος στον καναπέ τα τανκς να περνούν και να γκρεμίζουν την κληματαριά της γιαγιάς μου, τις αναμνήσεις του πατέρα μου και να πυροβολούν το όνειρό του για πατρίδα. Η καρδιά του πονάει. Η φωνή μου πνίγεται. Οι εικόνες που βλέπω ξεπερνούν τα όρια. Οργίζομαι. Βλέπω το σύμβολο της ποθητής πατρίδας. Το στρατηγείο της PLO να το ταπεινώνουν σιγά-σιγά και βασανιστικά. Και εκεί μέσα ακούγεται η ελεύθερη πολιορκημένη φωνή του Πάσερ Αραφάτ, του νόμιμου εκπροσώπου του παλαιστινιακού λαού, που παρ' όλη την προσπάθεια φίμωσής του ακούγεται στα πέρατα της γης αφυπνίζοντας δημοκρατικές συνειδήσεις. Μια φωνή περήφανη, ξεκάθαρη, που μιλά για την πενήνταπεντάχρονη αδικία του ασυμβίβαστου και της αλαζονείας, της ανορθόδοξης πολεμικής σύρραξης και της βεβήλωσης των ιερών τόπων λατρείας του Θεού. Και οι δυνατοί της γης να αδιαφορούν για τις συνεχόμενες δραματικές εξελίξεις της βίας, της σφαγής, της εν ψυχρώ δολοφονίας, της θηριωδίας του πανικού και του τρόμου, που στο πέρασμά τους κάνουν συντρίμμα όσα με μόχθο έκτισαν οι Παλαιστίνιοι. Με την ίδια λύσσα οι Ισραηλίτες χαράζουν στα χέρια των Παλαιστινίων τα διακριτικά, ίδια με εκείνα των Ναζί, και η ιστορία επαναλαμβάνεται αντεστραμμένη.

Και εγώ εδώ, δίπλα στον πατέρα μου. Οι καρδιές μας να κτυπούν στον ίδιο ρυθμό. Εκείνος βουβός και συλλογισμένος. Και εγώ να οργίζομαι, να θέλω να φωνάξω, να ακουστώ σε όλον τον κόσμο και να πω:

Εσείς οι δυνατοί, πού είστε; Πατί κωφεύετε; Πατί δεν

επεμβαίνετε, ώστε να σταματήσει η αιματοχυσία; Δεν ακούτε για τις ακρότητες; Δεν ακούτε το σπαραγμό της μάνας που χάνει το γιο, της γυναίκας που χάνει τον άντρα, τις φωνές των θυμάτων από τους ακραίους οργισμένους καμικάζι αυτοκτονίας; Δεν βλέπετε ότι ο πολύχρονος πόλεμος μόνο βία, σκοτωμούς, αγραμματοσύνη και φτώχεια φέρνει; Δεν ξέρετε ότι ο πόλεμος είναι φωτιά και σίδερο; Δεν το έχετε διδαχθεί; Δεν βλέπετε πώς καταπατούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και οι ανθρώπινες αξίες; Αλήθεια, πού είναι η εφαρμογή του διεθνούς δικαίου; Δεν γνωρίζετε ότι ο Θεάνθρωπος επέλεξε την Παλαιστίνη, για να διδάξει το «επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία»; Ή μήπως στο όνομα της νέας τάξης πραγμάτων και της παγκοσμιοποίησης εξευτελίζεται η ανθρώπινη αξία; Αν δεν ακούτε τίποτα, ακούστε τη δική μου φωνή, που απαιτεί να δοθεί δίκαιη, λογική και αποτελεσματική λύση, μια λύση που να επιτρέπει στα παιδιά της Παλαιστίνης να ονειρεύονται, να οραματίζονται, να μορφώνονται, να εμπιστεύονται, να δημιουργούν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε, κύριε συνάδελφε.

Λυπάμαι που διακόπτω ορισμένους από εσάς, αλλά θα μπορούσα να κατηγορηθώ αφενός ότι μεροληπτώ και από την άλλη θα χάναμε τον έλεγχο της συζήτησης.

Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Χριστιάνη Χαράλαμπο να ανέβει στο Βήμα. Έχετε το λόγο.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΣ (Καναδάς): Κύριε Πρόεδρε, Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να εκφράσω κάποιες απόψεις μου για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει γενικά η νέα ελληνική γενιά στο εξωτερικό και πιο συγκεκριμένα στον Καναδά.

Όλοι ξέρουμε πως πολλοί Έλληνες εγκατέλειψαν την αγαπημένη τους πατρίδα και σιγά-σιγά σε μια ξένη χώρα δημιούργησαν έναν ελληνικό μικρόκοσμο, με τη δική του κοινωνική και πολιτιστική οργάνωση, το δικό του τρόπο ζωής και σκέψης. Σήμερα, όμως, η ελληνική γλώσσα και ταυτότητα είναι σε κίνδυνο εξαφάνισης.

Η νέα γενιά ελληνικής καταγωγής στο εξωτερικό είναι περισσότερο προσαρμοσμένη στο γενικό πνεύμα της ντόπιας κοινωνίας, μέσα στην οποία ζει. Σε αυτό ίσως να φταίει η άγνοια της ελληνικής γλώσσας, αλλά ίσως να φταίει και η παγκοσμιοποίηση.

Εγώ νομίζω πως πρέπει κάτι να κάνουμε με τη βοήθεια της Ελλάδας, για να φέρουμε τα νέα παιδιά πιο κοντά στις ελληνικές συνήθειες, για να διατηρήσουμε τη γλώσσα και την ταυτότητά μας στον Καναδά, αλλά και παγκόσμια.

Προτείνω να συνεργαστεί η Ελλάδα με το κράτος του Καναδά, για να δημιουργηθεί ένα ελληνικό ημερήσιο γυμνάσιο και λύκειο. Έτσι, έχοντας μορφωθεί στα ελληνικά, η ελληνική γλώσσα και ο ελληνικός πολιτισμός θα μείνουν για πάντα κτήμα μας.

Μια άλλη πρότασή μου θα ήταν να στέλνει η Ελλάδα

διαφορετικά βιβλία εκμάθησης στα σχολεία του εξωτερικού, επειδή δεν βρισκόμαστε στο ίδιο επίπεδο με τους μαθητές που φοιτούν μέσα στην πατρίδα. Επειδή η κατανόηση αυτών του βιβλίων που έχουμε είναι αρκετά δύσκολη, πολλά παιδιά αντιμετωπίζουν προβλήματα και σταματούν να ερχονται στα σαββατιανά σχολεία.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να πω ότι θα ήταν μεγάλο κρίμα να αφήσουμε να χαθεί η ελληνική γλώσσα και η ελληνική ταυτότητα στο εξωτερικό, μετά από όλα αυτά τα χρόνια συντήρησης. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι είμαστε και εμείς Έλληνες, με τον πόνο της ξενιτιάς. Πιστεύω πως άμα δουλέψουμε όλοι μαζί με ομόνοια, ενότητα και με μια ιδιαίτερη συνεργασία με την πατρίδα, θα πετύχουμε αυτόν το στόχο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλείται ο Έφηβος Βουλευτής Γρηγορέας Γεώργιος να ανέβει στο Βήμα.

ΓΡΗΓΟΡΕΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Νομός Λακωνίας): Αξιότιμη Κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να αναφερθώ στο ζήτημα της Μικράς Ασίας.

Όλοι πιστεύω ότι γνωρίζουν ότι η Μικρά Ασία είναι το λίκνο, απ' όπου ξεπήδησε η ελληνική φιλοσοφία. Σε αυτό το μέρος δημιουργήθηκε ποίηση, τέχνη και άνθισε η αγάπη για το ωραίο. Σε αυτό το μέρος πιθανότατα δημιουργήθηκαν τα ομηρικά έπη, το ύψιστο κατόρθωμα της παγκόσμιας λογοτεχνίας. Σε αυτό το μέρος έζησαν Έλληνες και Τούρκοι μαζί αρμονικά. Δυστυχώς, όμως, ο ξενόφερτος εθνικισμός, που εμφυσήθηκε στους δύο λαούς, έγινε μια αιτία για τη μεγαλύτερη ίσως καταστροφή του Ελληνισμού.

Στη Μικρασιατική Καταστροφή ξεριζώθηκαν πλήθη Ελλήνων από τα πάτρια εδάφη τους, θύματα της τουρκικής θηριωδίας. Συγχωρέστε μου που σας μιλάω για πράγματα που σας είναι μάλλον γνωστά, αλλά στην Προύσα και στο Αϊβαλί, ίσως να στέκονται ακόμα τα σπίτια των προγόνων μου.

Όμως, όλα αυτά συνέβησαν στο παρελθόν και το παρελθόν πρέπει να το θυμόμαστε, αλλά όχι και να μένουμε προσκολλημένοι σε αυτό. Οφείλουμε ως νέοι να κοιτάμε το μέλλον και το παρόν. Στο άμεσο μέλλον και στο παρόν μπορούν να γίνουν πολλά πράγματα για τη Μικρά Ασία. Η Ελλάδα πρέπει να εκμεταλλευτεί στο έπακρο την προσπάθεια της Τουρκίας να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προτείνω να πιέσουμε γι' αυτά που δικαιούμαστε. Πρέπει να πιέσουμε για την επιστροφή των περιουσιών των Ελλήνων της Μικράς Ασίας. Πρέπει να πιέσουμε για την αναγνώριση της γενοκτονίας των Μικρασιατών. Πρέπει να πιέσουμε για την εφαρμογή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Τουρκία. Έχουμε χρέος να πιέσουμε για την ασφάλεια των Ελλήνων στην Τουρκία, για την εφαρμογή αληθινής ανεξισθησίας στη γειτονική χώρα. Το κράτος και η εκκλησία έχουν το καθήκον να δημιουργήσουν στη Μικρά Ασία εστίες του ελληνικού πολιτισμού, όπως σχολεία και βιβλιοθήκες.

Όλα αυτά μπορούν να γίνουν. Και εάν γίνουν –πιστέψτε με– το δραστήριο ελληνικό στοιχείο θα επανεμφανιστεί στη Μικρά Ασία.

Δεν πρέπει εξάλλου να ξεχνάμε ότι στη Μικρά Ασία το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού είναι φιλικά προσκείμενο στους Έλληνες. Αυτό αφενός οφείλεται στην ελληνική καταγωγή πολλών εξισλαμισθέντων κατοίκων και αφετέρου στο ότι η Μικρά Ασία έχει εξευρωπαϊστεί περισσότερο από την υπόλοιπη Τουρκία.

Από τα παραπάνω, όμως, φαντάζομαι ότι θα σας έχει δημιουργηθεί το εξής ερώτημα: Θα επιτραπούν αυτές οι αλλαγές από το σχεδόν δικτατορικό καθεστώς της Τουρκίας; Πιστεύω πως ναι. Και αυτό, γιατί οι σκληροπυρηνικοί στρατηγικοί της Τουρκίας, που ουσιαστικά κυβερνούν τη χώρα, θα αναγκαστούν σύντομα να υποχωρήσουν μπροστά στα αιτήματα του πεινασμένου τουρκικού λαού για ανάπτυξη της οικονομίας.

Ο τουρισμός και οι επενδύσεις που θα γίνουν στην Τουρκία, εάν παρουσιάσει ανθρώπινο πρόσωπο, είναι σημεία, στα οποία αξίζει να σταθούμε λίγο. Ο τουρισμός συνεπάγεται την ασφάλεια των ξένων πολιτών στην Τουρκία και την επαναλειτουργία ορισμένων χριστιανικών ναών για την προσέλκυση τουριστών-προσκυνητών.

Τώρα, όσον αφορά στις επενδύσεις που θα γίνουν στη γείτονα χώρα, είναι εύκολο να φανταστούμε ότι θα είναι κατά μεγάλο μέρος τους ελληνικές, καθώς γνωρίζουμε το επιχειρηματικό δαιμόνιο της φυλής μας.

Πα να επιτευχθούν, όμως, όλα αυτά, απαιτείται το ελληνικό κράτος να ενδιαφερθεί πραγματικά και να δράσει αποφασιστικά. Εάν αδρανήσουμε, θα χαθεί ακόμα μια ιστορική ευκαιρία. Μαζί με τις προσπάθειές μας για τη μαρτυρική Κύπρο και την πολύπαθη Βόρεια Ήπειρο, ας μην ξεχάσουμε και τη Μικρά Ασία μας.

Στο χέρι μας είναι, κύριε Πρόεδρε και φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, να επιχειρήσουμε μια ιστορική προσπάθεια. Ελάτε, αδέρφια, να δείξουμε σε όλους ότι εμείς οι Έλληνες είμαστε ακόμα αυτόβουλοι και όχι υποχείρια, όπως μας θέλουν.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ τον Έφηβο Βουλευτή Αλέξανδρο Αλεξάνδρου να προσέλθει στο Βήμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (Νομός Βοιωτίας): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, αγαπητέ κύριε Αντώνη Σαμαράκη, όπως όλοι μας ξέρουμε, ένα από τα μεγαλύτερα ζητήματα της επικαιρότητας στην ελληνική αλλά και στην παγκόσμια σκηνή, είναι αυτό της τρομοκρατίας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, πρόσφατο θύμα τρομοκρατικών επιθέσεων, επιχειρούν, με πρόσχημα την καταπολέμηση αυτού του φαινομένου, τον έλεγχο και την υποταγή πολλών χωρών, κυρίως της Μέσης Ανατολής. Αυτήν την περίοδο επίκειται η επανέναρξη του πολέμου των Αμερικανών εναντίον του Ιράκ, με πρόφαση την αντί-

θεση τους στη φασιστική πολιτική του ηγέτη Σαντάμ Χουσεΐν.

Όμως, όπως ίσχυε και στους πρόσφατους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν, τα αίτια δεν είναι αυτά που επικαλούνται ως πρόφαση οι Η.Π.Α., για να πάρουν τα άλλα κράτη με το μέρος τους, αλλά τα πλούσια κοιτάσματα σε μαύρο χρυσό στις περιοχές αυτές, τα οποία οι Ηνωμένες Πολιτείες επιδιώκουν πάντα να εκμεταλλεύονται. Άλλωστε, οι επιθέσεις στο Αφγανιστάν δεν έφεραν αποτέλεσμα, εφόσον ο Οσάμα Μπιν Λάντεν δεν εντοπίστηκε ακόμα. Αντιθέτως, σκόρπισαν το θάνατο σε χιλιάδες αμάχους, ανάμεσα στους οποίους και πολλά μικρά παιδιά. Είναι βέβαιο ότι αυτό θα συμβεί και στον επικείμενο πόλεμο στο Ιράκ.

Όμως, παρά τις ασφυκτικές πιέσεις των Η.Π.Α., υπάρχουν και κράτη, τα οποία δεν εγκρίνουν αυτή την επίθεση, διότι πιστεύουν ότι αυτός ο πόλεμος θα φέρει κρίση στη Μέση Ανατολή και πιθανόν αυτό να δημιουργήσει μια γενικότερη σύρραξη.

Έτσι, και η Ελλάδα, όντας μια χώρα που έχει υποφέρει πολλά από κατακτητές και δικτάτορες στο παρελθόν, οφείλει να είναι στο πλευρό των λαών αυτών, που δοκιμάζονται και υποφέρουν.

Επιπλέον, επειδή οι Έλληνες χαρακτηρίζονταν πάντοτε, μέσα από την παράδοσή τους, ως φιλελληνικός λαός, πρέπει τώρα να διαφωνήσουν κάθετα με τη δημιουργία μιας τέτοιας μεγάλης σύρραξης στη Μέση Ανατολή, δεδομένης της συστηματικής προσπάθειας του Υπουργείου Εξωτερικών για την εξασφάλιση της παγκόσμιας ειρήνης, εν όψει των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004.

Πρέπει να δείξουμε τη συμπάραστασή μας στους λαούς αυτούς με συνεχείς αγώνες για την οικονομική τους ενίσχυση, αλλά και την προστασία των δικαιωμάτων τους, που τόσο πολύ έχουν καταπατηθεί αυτήν την περίοδο.

Επίσης, πρέπει να υποστηρίξουμε την κατάλυση του τυραννικού καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ, με σκοπό την προστασία των ελευθεριών του απλού λαού.

Ανάλογη οφείλουμε να είναι η θέση μας και ως προς τις άλλες περιπτώσεις λαών ή μειονοτήτων καταπιεζόμενων από την εξουσία, όπως οι Παλαιστίνιοι από τους Ισραηλίτες και οι Κούρδοι από τους Τούρκους, στις οποίες, όμως, δεν επενέβησαν οι Η.Π.Α. για την αποκατάσταση των δικαιωμάτων των λαών αυτών.

Τέλος, η Ελλάδα πρέπει να καταθέτει πάντοτε με θάρρος τις απόψεις της στα μεγάλα αυτά και κρίσιμα παγκόσμια ζητήματα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά και στη διεθνή κοινότητα, καθώς και να γίνεται σωστή ενημέρωση στον ελληνικό λαό, ώστε κάθε Έλληνας πολίτης να έχει γνώση για αυτά τα κρίσιμα ζητήματα, που βιώνει η ανθρωπότητα σήμερα.

Σας ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Ελευθερία Καγκελίδου να προσέλθει στο Βήμα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΓΚΕΛΙΔΟΥ (Λευκωσία-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, αγαπημένε μας κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, σας καλημερίζω.

Ένα επιτακτικό αίτημα της ανθρωπότητας, που δεν βρίσκει δικαίωση εδώ και εκατό χρόνια, είναι η αυτοδιάθεση των λαών. Ήταν λίγο μετά το τέλος του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ενός πολέμου που στάθηκε αιτία αφανισμού εκατομμυρίων ανθρώπων ανά την υφήλιο, όταν το καυτό αυτό θέμα τέθηκε επίσημα στις συζητήσεις των κρατών.

Τί σημαίνει, όμως, αυτοδιάθεση; Κάθε λαός, κάθε έθνος με κοινή γλώσσα, παράδοση, ιστορία, εθνική ταυτότητα, κοινούς αγώνες και στόχους για το μέλλον, να μπορεί να διαθέσει τον εαυτό του όπως θέλει, ανεξάρτητα από τις επιταγές κάποιων άλλων, πράγμα που σημαίνει να έχει τη δική του πατρώα γη, με ελευθερία και ανεξαρτησία, μέσα στα όρια βέβαια του διεθνούς δικαίου.

Δυστυχώς, όμως, αγαπητοί συνάδελφοι, τον τελευταίο καιρό έχουμε γίνει μάρτυρες ρήξεων μεταξύ λαών, ξεσηκωμών, αντιδράσεων και εσχάτως τρομοκρατίας. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η κατάσταση στην πολύπαθη γη της Παλαιστίνης. Οι Παλαιστίνιοι αγωνίζονται για μια άγνη, στεγνή γη, νοτιομένη, όμως, από το αίμα των μαρτύρων τους. Εκατόμβες οι νεκροί. Το μίσος γίνεται θεριό, απλώνεται και μεγαλώνει. Πώς, άραγε, παρηγορείται μια Παλαιστίνια μάνα, που έχει τάξει τα παιδιά της στον αγώνα; Ποια θα είναι η κατάλληλη στιγμή, για να σταματήσει αυτό και κάθε άλλο μακελειό ανάμεσα στους ανθρώπους; Δεν θα μπορέσουν άραγε να συμβιώσουν ποτέ, να σβήσουν αυτές τις μνήμες; Θα έπρεπε; Θα ήταν δίκαιο;

Και ενώ τον Απρίλιο ο Ναός της Γέννησης βομβαρδιζόταν από αμερικάνικα προεδρικά χείλη, ξεστομιζόταν το εξής τρομερό, αλλά και ταυτόχρονα τραγικά αληθινό για τον Αριέλ Σαρόν: «Μπορεί να είναι κάθαμα, αλλά τουλάχιστον είναι δικό μας κάθαμα».

Ο ίδιος Πρόεδρος δηλώνει με περισσή αποφασιστικότητα τώρα πως οι Η.Π.Α. δεν θα σταματήσουν να καταδιώκουν έναν αμοσταγή δικτάτορα σαν το Σαντάμ Χουσεΐν. Αμοσταγής δικτάτορας ναι, αλλά όχι δικός τους. Αυτή είναι η διαφορά. Εδώ έγκειται η υποκρισία.

Και η διεθνής κοινότητα τί έκανε την ώρα που εκατοντάδες Παλαιστίνιοι σφάζονταν και ο Ναός της Γέννησης βεβηλωνόταν; Η απάντηση είναι απλή: Στην ουσία τίποτα! Αλλά ξέχασα. Πα ποια διεθνή κοινότητα μιλάμε; Πα την ίδια που έμεινε αμέτοχη στους βομβαρδισμούς της Πουγκοσλαβίας, αυτήν που καταδίκασε το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου, αλλά όχι τους βομβαρδισμούς στο Αφγανιστάν;

Ο Ο.Η.Ε. και το ΝΑΤΟ έχουν καταντήσει πλέον υποχείρια των Ηνωμένων Πολιτειών. Αντιδρούν και σιωπούν ανάλογα με τα κέφια της υπερδύναμης, ανάλογα με το ποιος είναι δικός της και ποιος όχι. Φτάνει σε τίποτα οι λαοί; Ποιος

λαός θέλει να στερείται το αγαθό της ειρήνης; Τους βομβαρδίζουν, τους σκοτώνουν, τους ξεσιπώνουν, τους ακρωτηριάζουν κι ύστερα τους στέλνουν φαγητό και γάζες, για να δέσουν τις παλιές πληγές που ξανάνοιξαν κι αιμορραγούν.

Δεν είναι, όμως, μόνο οι Παλαιστίνιοι, οι Σέρβοι και οι Αφγανοί, κύριοι συνάδελφοι. Είναι και οι Κούρδοι, οι Κύπριοι, οι Βάσκοι και άλλοι λαοί, που το πολύτιμο αγαθό της αυτοδιάθεσης τους στερείται. Είναι τελικά ο εν γένει πάσχων άνθρωπος. Οι ισχυροί αυτής της γης σε πομπώδεις ισχυρισμούς τους διατείνονται, ότι με την πολιτική τους ο κόσμος αλλάζει και απαλλάσσεται από τους τρομοκράτες, χωρίς όμως να βλέπουν ότι οι πραγματικοί τρομοκράτες κρύβονται, φωλιάζουν βαθιά μέσα τους. Πολύ φοβάμαι ότι ο κόσμος αυτός, με την εθελουφλία των ισχυρών που τον διαφεντεύουν, παραμένει τραγικά ο ίδιος.

Κλείνοντας, επιτρέψτε μου να δανειστώ μια φράση του κ. Αντώνη Σαμαράκη, που ειπώθηκε στη συνεδρίαση υποδοχής μας. Ο κ. Σαμαράκης είπε ότι οι μεγάλοι με τις ενέργειές τους πάγωσαν τον πλανήτη και κρύωσαν τις ψυχές μας. Είναι χρέος, λοιπόν, των νέων να τον ξαναζεστάνουν με τα συναισθήματα, που είναι στις καρδιές τους. Άραγε, αν ενώσουμε όλοι μαζί τις καρδιές μας, θα τα καταφέρουμε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Γαλάτουλας Δέσποινα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΛΑΤΟΥΛΑΣ (Νέα Υόρκη-Η.Π.Α.): Ενιμότατε κύριε Πρόεδρε, αξιότιμε κύριε Σαμαράκη, αγαπημένοι Έφηβοι Βουλευτές, νιώθω μεγάλη τιμή και υπερηφάνεια, γιατί είμαι κοντά σας κι αντιπροσωπεύω το σχολείο μου. Σας ευχαριστώ για την τιμή και την ευκαιρία που μου δίνετε να βρεθώ εδώ και να εκφράσω τις σκέψεις μου και τα συναισθήματά μου.

Το θέμα, για το οποίο θα μιλήσω είναι οι απόδημοι και τα προβλήματά τους. Θέλω να αρχίσω από το πιο σπουδαίο, που είναι η γλώσσα.

Εγώ είμαι μαθήτρια του Λυκείου του Αγίου Δημητρίου της Αστόρια στη Νέα Υόρκη. Επειδή έχω δύο αδέρφια, οι γονείς μου πληρώνουν δέκα χιλιάδες δολάρια το χρόνο, μόνο και μόνο, για να κάνουμε μιάμιση ώρα τη μέρα Ελληνικά και να είμαστε σε ελληνικό περιβάλλον. Υπάρχουν, όμως, χιλιάδες παιδιά, που οι γονείς τους δεν μπορούν να πληρώσουν κι έτσι πάνε σε άλλα σχολεία. Κάνουν παρέες με άλλα παιδιά και μαθαίνουν Ισπανικά και Ιταλικά και χάνονται από την ελληνική κοινότητα.

Αυτό είναι ένα μεγάλο πρόβλημα, για το οποίο πρέπει όλοι να βοηθήσουν. Εγώ προτείνω να στέλνονται περισσότεροι δάσκαλοι από την Ελλάδα και να διδάσκουν Ελληνικά στα σχολεία και, γιατί όχι, στις ομοσπονδίες. Πα δεκαπέντε μέρες το καλοκαίρι να υπάρχει σχολείο και να έρχονται να μαθαίνουν Ελληνικά στα παιδιά του εξωτερικού. Να βοηθήσει η Ελλάδα να διδάσκεται η ελληνική γλώσσα στα Πανεπιστήμια του εξωτερικού. Τέλος, καλό θα ήταν στο

μέλλον να γίνει κι ένα ελληνικό πανεπιστήμιο στην καρδιά του κόσμου, στη Νέα Υόρκη.

Ένα δεύτερο πρόβλημα είναι το θέμα του στρατού. Πολλές χιλιάδες άτομα δεν θέλουν να έρχονται στην Ελλάδα, γιατί θα τους πάρουν στο στρατό. Το θέμα αυτό είναι σοβαρό, διότι δεν τους δίνεται η ευκαιρία να αγαπήσουν την Ελλάδα και τις ομορφιές της. Πολλοί δεν θέλουν να βοηθήσουν πηγαίνοντας στο στρατό. Πολλοί, που είναι μορφωμένοι και είναι στην Κυβέρνηση, θέλουν να βοηθήσουν από τις θέσεις αυτές. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν αγαπάνε την Ελλάδα. Αν, όμως, φύγουν για δύο ή τρεις μήνες από τη δουλειά τους και ξαναγυρίσουν, θα την έχουν χάσει. Και ξέρουμε ότι ένας Ελληνοαμερικάνος σε μια καλή θέση με την πένα του μπορεί να βοηθήσει την Ελλάδα.

Μίλησα για δύο σπουδαία θέματα. Θα ήθελα να μιλήσω λίγο και για τους απόδημους στην Αμερική. Πρέπει να είμαστε πολύ περήφανοι για το πού έχουμε φτάσει στη μεγάλη αυτή χώρα. Οι Έλληνες είναι καταξιωμένοι παντού. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Αρχηγός της CIA είναι Έλληνας, ότι ο προσπάρχης του Λευκού Οίκου ήταν Έλληνας. Δεν είναι τυχαίο ότι έχουμε Έλληνες Βουλευτές και Γερουσιαστές. Είναι οι πρώτοι στη μόρφωση και δεύτεροι στα χρήματα απ' όλες τις εθνικότητες της Αμερικής.

Κάτι που με στεναχώρησε και δεν μου άρεσε, όταν ήρθα στην πατρίδα, ήταν που πήγα στο ξενοδοχείο, όπου μένω, άνοιξα την τηλεόραση και είδα άσχημα πράγματα, που ποτέ στην Αμερική δεν είχα δει. Είδα αφίσες και περιοδικά, τα οποία δημοσίευαν ακατάλληλα πράγματα σε δημόσιους χώρους. Είναι ντροπή. Αυτό δεν είναι δείγμα δημοκρατίας.

Μ' αυτήν την ευκαιρία θα ήθελα να σας ζητήσω να βοηθήσετε την Αμερική, για να μην συμβεί άλλο γεγονός παρόμοιο μ' αυτό της 11ης Σεπτεμβρίου, που είναι μία ημέρα που δεν θα ξεχαστεί. Αυτή η μέρα μας πόνεσε πάρα πολύ, γιατί χάσαμε τόσες αθώες ζωές. Βοηθήστε μας να ξεπεράσουμε αυτόν τον πόνο, φέρνοντας ειρήνη μεταξύ όλων. Εμείς οι νέοι είμαστε το μέλλον της Ελλάδας. Σαν Ελληνοαμερικανίδα θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι, αν και είμαστε μακριά από εσάς, η φλόγα του ελληνισμού και ιδιαίτερα η φλόγα της ορθόδοξης χριστιανικής πίστης είναι πάντα στην καρδιά μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Στο σημείο αυτό γίνεται διάλειμμα 10'.

(Μετά τη διακοπή)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επαναλαμβάνεται η διακοπή συναεδρίαση.

Παρακαλώ να έρθει στο Βήμα η Έφηβος Βουλευτής Μουσουργή Παναγιώτα από την Αμμόχωστο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΜΟΥΤΣΟΥΡΗ (Αμμόχωστος-Κύπρος): «Η ρωμοσύνη εν φυλή σινοτζιαίρη του κόσμου, κανέναν εν εβρέθηκε, για να την εξαλείψει, κανέναν, γιατί σιέπει την που ταΐ ψη ο Θεός μου».

Αξιότιμη κύριε Πρόεδρε, αγαπητέ κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, μαζευτήκαμε εδώ Έλληνες, από όλα τα μέρη της γης, ενωμένοι όλοι με την ίδια αγάπη για τη μητέρα πατρίδα. Πιστεύουμε όλοι στα ίδια ιδανικά και τις αξίες, πατρίδα, θρησκεία, ελευθερία. Ας ενώσουμε, λοιπόν, τις δυνάμεις μας, για να επικρατήσει η ελευθερία και η δικαιοσύνη σε ολόκληρο τον ελληνισμό.

Ιδιαίτερα όμως εμείς, οι Κύπριοι, είναι επιτακτική ανάγκη να συσπειρωθούμε, να ενώσουμε τις φωνές μας, για να λυτρώσουμε, επιτέλους, την ιδιαίτερή μας πατρίδα, που εδώ και είκοσι οκτώ ολόκληρα χρόνια στενάζει κάτω από τη μπότα του βάρβαρου κατακτητή. Είκοσι οκτώ ολόκληρα χρόνια η ίδια ιστορία. Εικοσιοκτώ ολόκληρα χρόνια ακούμε στο ραδιόφωνο για διεθνείς συγκλίσεις και συμβάσεις, για υποσχέσεις και συνομιλίες. Εικοσιοκτώ ολόκληρα χρόνια αγώνα, εικοσιοκτώ ολόκληρα χρόνια άγνοιας. Εικοσιοκτώ ολόκληρα χρόνια πόνου, αλλά και ελπίδας. Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία και ο κυπριακός λαός δεν θα πάψει ποτέ να αγωνίζεται για την ελευθερία του.

Αφού οι μεγάλοι και δυνατοί δεν κατάφεραν μέχρι σήμερα να δώσουν λύση στο πρόβλημα, αφού δεν κατάφεραν να ευαισθητοποιήσουν τις Μεγάλες Δυνάμεις την Αμερική, που με μια μόνο λέξη μπορεί να ελευθερώσει τον κυπριακό λαό από τα βάσανα, τότε ας προσπαθήσουμε εμείς, η νέα γενιά, εμείς που δεν έχουμε συμφέροντα. Εμείς που ευτυχώς είμαστε αμόλυντοι από τη θανατηφόρα ασθένεια των μεγάλων, τη λατρεία του χρήματος, του συμφέροντος και της δόξας.

Είμαστε η νέα γενιά αυτού του νησιού και είμαστε υποχρεωμένοι να αγωνισθούμε με νύχια και με δόντια για τη σωτηρία του. Να συνεχίσουμε τον αγώνα, που άρχισαν τα αμούστακα παιδιά της ΕΟΚΑ, να τραγουδήσουμε το «Λευτεριά ή Θάνατος», να βροντοφωνάξουμε το «Μολών λαβέ» του Λεωνίδα και να δείξουμε σε όλους ότι τα παιδιά της Κύπρου δεν ξεχνούν και αγωνίζονται. Να κάνουμε περήφανους τους παππούδες μας και να φέρουμε τη λευτεριά στην Κύπρο μας.

Αναρωτιέμαι αλήθεια αν, σε αυτήν την περίοδο των εικοσιοκτώ χρόνων σκλαβιάς, οι νέοι της Κύπρου έκαναν κάποια διαβήματα, για να βοηθήσουν τη μάνα γη. Πολλά μπορούν να γίνουν, φθάνει να υπάρχει θέληση, γιατί τα νιάτα μπορούν να καταφέρουν το ακατόρθωτο. Ας κινητοποιήσουμε τις δυνάμεις μας και ας στείλουμε γράμματα, ζητώντας βοήθεια από κυβερνήσεις, προέδρους και παιδιά άλλων χωρών. Ας στείλουμε γράμματα σαν κυπριακή νεολαία στους τουρκοκύπριους νέους, που κατοικούν στο νησί μας και λαχταρούν και αυτοί μια δίκαιη λύση γι' αυτό το πρόβλημα.

Πριν από την εισβολή Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι ζούσαν μαζί αδελφωμένοι, χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα. Τί άλλαξε από τότε; Απολύτως τίποτα. Απλώς ενεπλάκησαν στη μέση τα συμφέροντα των πειρατών, αυτών που ηγούνται

αυτού του πλανήτη. Γιατί ο λόγος, για τον οποίο τα τουρκικά στρατεύματα εισέβαλαν στο νησί, δεν ήταν η προστασία των τουρκοκυπρίων από το πραξικόπημα. Αυτοί ποτέ δεν κινδύνευαν από εμάς. Το πραξικόπημα ήταν μόνο η αφορμή. Άλλοι κρύβονται πίσω από την εισβολή στο νησί μας, μεγάλα συμφέροντα. Αυτό το μήνυμα πρέπει να το μεταφέρουμε στους συνομήλικούς μας στην απέναντι όχθη και να αγωνισθούμε μαζί για το κοινό συμφέρον.

Μέσα από τηλεοπτικές εκπομπές στα δικά μας και ξένα κανάλια να ενημερώσουμε όλους τους νέους, σε όλον τον κόσμο, για το πρόβλημα που αντιμετωπίζουμε εδώ και εικοσιοκτώ ολόκληρα χρόνια, ώστε να πάψει η Λευκωσία να είναι η μόνη μοιρασμένη πρωτεύουσα. Για να πάψει η Αμμόχωστος να είναι η έρημη και βουβή πόλη. Για να πέσουν τα συρματοπλέγματα της ντροπής και να ξανακτυπήσουν χαρμόσυνα οι καμπάνες στο ακριτικό μοναστήρι του Αποστόλου Ανδρέα. Να αποχωρήσουν τα τουρκικά στρατεύματα από το νησί, να γυρίσουν οι αγνοούμενοι, να επιστρέψουν οι πρόσφυγες στα σπίτια τους και να πάψουμε εμείς, τα παιδιά του Γυμνασίου και Λυκείου Παραλημνίου, να αγναντεύουμε από τα παράθυρα των τάξεών μας την όμορφη Αμμόχωστο, μη μπορώντας να πάμε, αν και μόνο λίγα βήματα βρίσκεται μακριά μας.

Νέοι και ώριμοι μαζί στην εξουσία για ένα καλύτερο μέλλον, για μία Κύπρο ελεύθερη, για έναν κόσμο ανθρωπινό.

Σας ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλείται η Έφηβος Βουλευτής Αθανασίου Άννα, από τη Λεμεσό της Κύπρου, να έρθει στο Βήμα.

ANNA ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Κύπρος: μια μικρή σταγόνα αμαίτου στην υδρόγειο, ένα ηλιόλουστο διαμάντι στη γλαυκή απεραντοσύνη του πελάγου, νησί που τα κύματα φιλούν τα πόδια σου με τα χείλη της γαλήνης, θα είσαι για πάντα ελληνική, έστω κι αν η τουρκική μπότα του Αττίλα το 1974 χάραξε πληγές στο κορμί σου και σου λάβωσε την καρδιά.

Αξιότιμη κύριε Σαμαράκη, σεβαστέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, όπως γνωρίζετε η Τουρκία πριν από 28 χρόνια εισέβαλε στο νησί μας βίαια. Κατέστρεψε, λεηλάτησε, βίασε και σάρωσε τα πάντα στο πέρασμά της. Η εισβολή αυτή θεωρήθηκε σε όλο τον κόσμο ως μια θρασύτατη παραβίαση της κυριαρχίας, εδαφικής ακεραιότητας και ανεξαρτησίας της κυπριακής δημοκρατίας και προκάλεσε καταδίκη και κατακραυγή. Είκοσι οκτώ χρόνια μετά την πραγματοποίησή της οι συνέπειες εξακολουθούν να αποτελούν στίγμα για την ανθρωπότητα. Και το στίγμα αυτό δεν δημιουργείται μόνο, γιατί το πρόβλημα παραμένει άλυτο, αλλά γιατί αυτός που το προκάλεσε όχι μόνο δεν τιμωρείται από την κοινωνία, αλλά επιβραβεύεται και ενθαρρύνεται, συντηρείται και στηρίζεται από δυνάμεις, που γνώριζαν την

επερχόμενη καταστροφή της Κύπρου και παρέμειναν αδρανείς μάρτυρες ενός πρωτοφανούς μαζικού εγκλήματος.

Από την ημέρα εκείνη της μαύρης ετετείου η γλυκιά μας Κύπρος είναι διχοτομημένη με μια πράσινη γραμμή και ένα μακρύ συρματοπλέγμα, που έχουν μπει μπροστά μας, πληγώνοντας τις αναμνήσεις, τις χαρές και τις ελπίδες μας. Μας φράζουν το δρόμο προς τη γη που μας γέννησε, που μας καρτερεί και που μας αγκαλιάζει σφιχτά. Και να ήταν μονάχα αυτό. Τα στιβαρά χέρια του κατακτητή προκάλεσαν σοβαρές οικονομικές και κοινωνικές απώλειες, αλλά και κατάφεραν να μετατρέψουν τους αθώους πολίτες της κυπριακής δημοκρατίας σε εγκλωβισμένους, πρόσφυγες και αγνοούμενους. Αλήθεια, πώς κατάφεραν οι πρόσφυγες να αφήσουν πίσω τους τα άγια χώματα της πατρίδας τους; Πώς κατάφεραν να βάλουν στο μικρό προσφυγικό διαμέρισμα αναμνήσεις και όνειρα μιας ζωής; Μα, το δράμα μεγαλώνει και συνεχίζεται τόσο για τους εγκλωβισμένους, όσο και για τους ανθρώπους εκείνους, που μοίρα κακή τους επεφύλασε τη δυστυχία να είναι πρωταγωνιστές της τραγωδίας, αγνοούμενοι. Χίλια εξακόσια δεκαεννέα άτομα βρίσκονται αυτήν τη στιγμή κάπου, μπορεί πεθαμένα. Πού βρήκαν τον τάφο; Μπορεί ζωντανά. Πού κρατούνται; Στο χώρο της κράτησής τους, αφονγκράζονται τους χτύπους της καρδιάς τους και στη μοναξιά τους κοιτάζουν τον κόσμο σφαιρικά και ρωτούν: Πότε; Θα' ρθει κάποτε η στιγμή; Χίλιες εξακόσιες δεκαεννέα ψυχές περιμένουν από εμάς, φίλοι μου, τη δικαίωσή τους. Οφείλουμε να τους βοηθήσουμε και να τους δώσουμε μια δεύτερη ευκαιρία να ζήσουν. Θα πρέπει να αγωνιστούμε σκληρά, για να φέρουμε τη λευτεριά στο νησί μας.

Όταν βλέπω από μακριά το γερασμένο πια Πενταδάκτυλο, που τον χώρισαν από τα παιδιά του πιστεύοντας ότι με το να ζωγραφίσουν μια τουρκική σημαία στις ράχες του είναι δικός τους, με πιάνει οργή και ρίγος. Τα μάτια μου βουρκώνουν. Και αναρωτιέμαι τότε: Γιατί δεν πολεμάμε για την ελευθερία μας; Μα, όσους και να ρώτησα δεν ξέρουν να μου απαντήσουν. Και τότε, όλο και πιο πολύ μισώ την αδιαφορία των μεγάλων.

Π' αυτό, όσο είναι καιρός, πρέπει να αγωνιστούμε με θάρρος, όπως και οι προγονοί μας. Πρέπει οι πολιτικοί ηγέτες σε Κύπρο και Ελλάδα να καταλάβουν ότι η ατολμία και η τυφλή υπακοή στους νόμους έχουν κάποια όρια. Έφθασε η στιγμή να διεγείρουμε το εθνικό μας φιλότιμο και να πάψουμε να έχουμε το στόμα μας κλειστό. Αποτελεί πραγματική ντροπή τη στιγμή που συζητούνται θέματα για ευρωπαϊκή ενοποίηση, στην Κύπρο να διακωλύεται ο διαχωρισμός με ένα άλλο τείχος της ντροπής, που στηρίζεται στην ωμή βία και την παραβίαση στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Όσον αφορά εμάς τους νέους, τους αρχιτέκτονες του μέλλοντος, δεν πρέπει να σταματήσουμε να ελπίζουμε, γιατί η δύναμη των όπλων δεν μπορεί να ξεριζώσει από την καρ-

διά μας τον πόθο για το γυρισμό. Οι ελπίδες μας θα χαθούν μόνο, όταν χαθεί και ο τελευταίος Ρωμός.

Στο σημείο αυτό προσέρχεται ο Πρόεδρος της Βουλής κ. Απόστολος Κακλαμάνης, για να παρακολουθήσει τη συνεδρίαση.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Παπακωνσταντίνου Αθανασία να ανέβει στο Βήμα.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, και εγώ με τη σειρά μου θα ήθελα να αναφερθώ στην ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Όταν γίνεται λόγος για την Ευρωπαϊκή Ένωση, όλοι προβλέπουν μία σωτήρια έξοδο. Έτσι, λοιπόν, και στην περίπτωση του Κυπριακού ζητήματος η ένταξη στην Ευρώπη θα αποφέρει μία λύση. Το αν θα είναι σωτήρια ή όχι, κανείς δεν το εγγυάται, το σίγουρο όμως είναι ότι θα πάψουμε να ζούμε με αβεβαιότητα για το αύριο, θα αποβάλουμε το φόβο πιθανού πολέμου για επίλυση του ζητήματος και θα μπορούμε να συνεχίσουμε τη ζωή μας βασισμένοι στην πραγματικότητα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Από μία άποψη η Κύπρος μπορεί να ενταχθεί σαν μία ενιαία δημοκρατική χώρα με κυρίαρχο το ελληνικό στοιχείο. Μία τέτοια περίπτωση θα είναι σωτήρια για μας, μια και θα επιστραφεί πίσω σε μας η πολιτιστική μας κληρονομιά, που βρίσκεται τώρα στο βόρειο τουρκοκρατούμενο τμήμα. Μία ιστορία αιώνων θα ξαναγεννηθεί και η φλόγα της δικαιοσύνης θα αναζωπυρωθεί. Και εμείς, αφού γνωρίσουμε ολόκληρη την πατρίδα και τον πολιτισμό μας, θα συνεχίσουμε να ζούμε σε μία ενωμένη Ευρώπη, διατηρώντας αναλλοίωτη την εθνική μας ταυτότητα.

Ωστόσο, υπάρχει και η περίπτωση να ενταχθούμε στην Ενωμένη Ευρώπη σαν βόρειο τουρκοκυπριακό και νότιο ελληνοκυπριακό τμήμα. Αυτό, βέβαια, θα φέρει την οριστική ρήξη των ελπίδων μας για επανένωση του βόρειου και νότιου τμήματος.

Μια τέτοια, όμως, δυστυχής περίπτωση τί θα σημαίνει για τον πολιτισμό μας, που μαζί με τόσες άλλες ψυχές βρίσκεται εγκλωβισμένος στην Βόρεια Κύπρο; Στην Κύπρο, που σήμερα Τούρκοι αρχαιοκάπηλοι έκλειψαν τα αρχαιολογικά μας ευρήματα και τα πούλησαν στο εξωτερικό. Ψηφιδωτά ανεκτίμητης αξίας καταστράφηκαν στην προσπάθεια των Τούρκων να τα αφαιρέσουν, για να τα πωλήσουν. Χαρακτηριστικά είναι τα 4 ψηφιδωτά, που βρίσκονται στην κατεχόμενη εκκλησία της Κανακαριάς.

Τί γίνεται, όμως, σε μια τέτοια περίπτωση εντάξεως της Κύπρου; Η πολιτιστική μας κληρονομιά θα παραμείνει βουβή στην τουρκική κυβέρνηση ή κάποιος φορέας της Ευρώπης θα ελέμβει για την επιστροφή της στη νόμιμη δικαιοσύνη της, την κυπριακή κυβέρνηση; Αυτό το ερώτημα με οδηγεί στη διαπίστωση πως θα πρέπει να δημιουργηθεί ένας ευρω-

φορέας, που να προστατεύει τόσο τη δική μας πολιτιστική κληρονομιά, όσο και των άλλων χωρών-μελών της Ευρώπης. Ας μην ξεχνάμε πως το όραμα της Ευρώπης είναι η δημιουργία μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας και παράλληλα, η προστασία της εθνικής ταυτότητας της κάθε χώρας-μέλους. Έτσι, λοιπόν, και στην περίπτωση του κυπριακού ζητήματος θα πρέπει να συμβάλει ο φορέας αυτός στη συντήρηση και προστασία τους. Αν τύχει και βρεθούμε σε μια τέτοια άσχημη κατάσταση, δηλαδή ενταγμένοι σαν Βόρεια και Νότια Κύπρος, θα πρέπει ο φορέας αυτός να επέμβει για τη δίκαιη επιστροφή της κληρονομιάς στη νόμιμη δικαιοσύνη της. Αυτό μπορεί να γίνει είτε με νομικές παρεμβάσεις και νέες νομοθεσίες ή ακόμη με την εξευτελιστική λύση της εξασφάλισης χρηματικού ποσού, για να αγοράσουμε πίσω την παράδοσή μας.

Ας μην ξεχνάμε, λοιπόν, πως η εθνική ταυτότητα της κάθε χώρας, ανεπτυγμένης ή όχι, είναι η πολιτιστική της κληρονομιά. Η ενίσχυση, λοιπόν, και η διαφύλαξη της παράδοσης και της τέχνης κάθε λαού της Ενωμένης Ευρώπης θα συμβάλει στη δημιουργία μιας ένωσης πολιτισμών με ταυτότητα και υγιή εθνισμό.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλείται να ανέβει στο Βήμα η Έφηβος Βουλευτής Σολομωνίδου Άντρεα.

ΑΝΤΡΕΑ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Το να είμαστε αυτοί που είμαστε και το να γίνουμε αυτό που θέλουμε κι αυτό που η κοινωνία μας επιβάλλει να γίνουμε είναι δύσκολο στις μέρες μας. Οι ρυθμοί της ζωής και οι άνθρωποι αλλάζουν και όχι προς το καλύτερο, αλλά εμείς, οι νέοι του τόπου αυτού, που σφύζουμε από ζωή, που θέλουμε να κατακτήσουμε τον κόσμο, δεν το βάζουμε κάτω. Ευτυχώς για μας έχουμε πείσμα, γι' αυτό και βρισκόμαστε σήμερα εδώ στην Ελληνική Βουλή να συνεδριάζουμε, σαν υπεύθυνα άτομα, για τα πιο σημαντικά θέματα, που αφορούν τον κόσμο μας.

Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν, έλεγαν οι πρόγονοί μας. Γι' αυτό και εγώ δεν θα πολυλογήσω αναμασώντας χιλιοειπωμένα και χιλιοακουσμένα θέματα. Η έκθεση που μου εξασφάλισε τη θέση μου στη Βουλή των Εφήβων είχε ως θέμα της την αγάπη. Και όταν λέω αγάπη, μεταξύ άλλων, εννοώ το ειλικρινές ενδιαφέρον και την ανιδιοτέλεια, που θα έπρεπε να χαρακτηρίζουν τους ανθρώπους και ειδικά τους νέους. Δυστυχώς σήμερα, παρ' όλα τα προτερήματα που μας χαρακτηρίζουν ως νέους, σε μια μεγάλη μερίδα λείπει ένα σημαντικό πράγμα: Το ενδιαφέρον. Όσο και αν φαίνεται απίθανο, ένα μεγάλο ποσοστό της νεολαίας της Κύπρου αδιαφορεί για το ίδιο το πρόβλημά μας και όχι μόνο. Οφείλω να πω ότι και ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής νεολαίας αγνοεί τη σοβαρότητα της κατάστασης στο μικρό μας νησί. Και σας ρωτώ, αγαπητοί συνάδελφοι: Δεν είναι λυπηρό;

Δεν είναι λυπηρό να μας κατηγορούν οι πρόγονοί μας ότι είμαστε η τελευταία γενιά που γνωρίζει για το Κυπριακό; Δεν είναι προσβλητικό να θεωρούμαστε οι απεργοσπάστες της απεργίας ενάντια στην πολύχρονη αδικία;

Πρέπει να τους διαψεύσουμε! Μα, όσες προτάσεις κι αν δώσουμε για το Κυπριακό, όσες ουτοπικές καταστάσεις κι αν δημιουργήσουμε, τίποτα δεν θα καταφέρουμε, αν δεν έχουμε θέληση. Και σας ρωτώ: Έχουμε τη θέληση να ελευθερώσουμε την Κύπρο; Έχουμε την ίδια θέληση, όπως την έχουμε για να ζήσουμε, να μάθουμε και να κατακτήσουμε!

Ακούμε συχνά να λέμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται. Όντως, αγαπητοί φίλοι, η ιστορία επαναλαμβάνεται. Μα, αυτή τη φορά είναι στο χέρι μας να την κάνουμε καλύτερη. Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Μιχαήλ Μαρία να ανέβει στο Βήμα.

ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ (Λευκωσία-Κύπρος): Κύριε Κακλαμάνη, κύριε Πρόεδρε, κύριε Σαμαράκη, αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι Έφηβοι Βουλευτές, νιώθω κι εγώ την ανάγκη να σας μιλήσω για το πρόβλημα της ιδιαίτερής μου πατρίδας, της Κύπρου, αν και πολλοί πριν από μένα επέλεξαν το ίδιο θέμα. Συγχωρέστε με, που δεν πρωτοτυπώ, αλλά νιώθω έντονη την ανάγκη να σας εκφράσω τα συναισθήματά μου γι' αυτό το θέμα.

Πολλοί θα πρέπει να έχετε ακούσει για τα διακοινοτικά προγράμματα που γίνονται εκτός Κύπρου, στα οποία συμμετέχουν και Ελληνοκύπριοι, αλλά και Τουρκοκύπριοι. Πέρσι είχα την καλή τύχη να πάω κι εγώ σε ένα απ' αυτά. Τότε πραγματικά άλλαξε η ζωή μου και ο κόσμος μου γενικότερα.

Αυτό το κοινοτικό πρόγραμμα θα διεξαγόταν στην Αμερική, στο Βέρμοντ. Φυσικά, εννοείται ότι πέταξα από τη χαρά μου, όταν έμαθα πως θα ήμουν κι εγώ ένα από τα είκοσι παιδιά που θα πήγαιναν εκεί. Φυσικά, το νέο μαθεύτηκε στους φίλους και στους γνωστούς. Οι πρώτες αντιδράσεις; Μπράβο, συγχαρητήρια, άντε, να περάσεις καλά στην Αμερική, τυχερούλα!

Καμία μα καμία αναφορά δεν έγινε στο έργο και στο σκοπό της κατασκίνησης. Ακούς τώρα «Αμερική» και θαμπώνεσαι! Έτσι, παρασύρθηκα κι εγώ, μονάχα όμως για λίγο.

Εν συντομία, οι δύο εβδομάδες, που περάσαμε εκεί, ήταν με δυο λέξεις καταπληκτικές και αξιομνημόνευτες. Αυτά που ειπώθηκαν είναι αυτά που μου έδειξαν ότι η αλήθεια δεν είναι πάντα αυτή που γράφουν τα βιβλία. Αυτό μου φανέρωσε μία από τις πικρές πτυχές της ζωής.

Όντας μικρό παιδάκι, καθώς μεγάλωνα κι εγώ κοντά στην πράσινη γραμμή, άκουγα ιστορίες για το μεγάλο πανηγύρι του Σταυρού, που γινόταν σε ένα μικρό εκκλησάκι, σε ένα λόφο δίπλα στο χωριό. Ξέρετε πώς είναι τώρα οι ιστορίες των παππούδων και των γιαγιάδων. Όλο εικόνες και

ζωντάνια! Κι εγώ να ζηλεύω, γιατί δεν μπορούσα να ζήσω τέτοιες στιγμές, εφόσον ο Τούρκος κατακτητής είχε εκεί τους στρατιώτες του. Να βλέπεις καθημερινά τον Τούρκο στρατιώτη να πηγαίνει πέρα δώθε και να λες: Πού 'ναι εκείνη η λευτεριά; Πού χάθηκε;

Η εικόνα, που είχα γι' αυτούς τους ανθρώπους από μικρή, ήταν ότι επρόκειτο για τέρατα με μαυριδερό δέρμα, παράξενη φάτσα και με χαρακτήρα γκάνγκστερ, βίαιοι, οκνηροί, ακαμάτηδες και βλάκες! Και ο κατάλογος με τους χαρακτηρισμούς δεν σταμάταγε εδώ.

Όμως, όταν στην Αμερική γνώρισα καλά τα παιδιά, αυτές οι ψευδαισθήσεις έσβησαν, χάθηκαν! Καμία σχέση με το τι πιστεύαμε! Αυτά τα στερεότυπα που έχουμε εμείς γι' αυτούς, τα έχουν κι εκείνοι για μας. Επομένως, το πρόβλημα είναι κοινωνικό και όχι τόσο πολιτισμικό. Λανθασμένο μάλιστα πολύ καλά τροφοδοτημένο δε! Πατι, βλέπετε, κάποιοι ισχυροί θέλουν και ενισχύουν αυτόν το διχοτομισμό.

Ακόμα ένα στοιχείο, που προέκυψε από τις συζητήσεις μας, ήταν τα πόσα κοινά στοιχεία έχουμε με τους Τουρκοκύπριους; η γλώσσα, οι συνήθειες της καθημερινής ζωής, κάποιες πολιτισμικές εκδηλώσεις, όπως χοροί και τραγούδια, τα φαγητά κ.λπ. Πρόκειται για στοιχεία, τα οποία δεν προβάλλονται καθόλου, εφόσον κάποιοι προτιμούν να τονίζουν τα αρνητικά.

Πάντως, ένα είναι σίγουρο. Νοιώθω τυχερή που γνώρισα εκείνους τους ανθρώπους στην Αμερική, γιατί έμαθα πολλά απ' αυτούς. Με την παρουσία τους και μόνο ανακάλυψα πτυχές του εαυτού μου, που δεν ήξερα ότι υπήρχαν. Και ολόκληρή μου τη ζωή να τους λέω ευχαριστώ, ποτέ μου δεν θα τους ξεπληρώσω όλα όσα μου πρόσφεραν.

Αυτό, όμως, που μου έχει κολλήσει στο μυαλό είναι πως λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα, στην καρδιά της Λευκωσίας, γεννήθηκε και μεγάλωσε ο φίλος μου ο Ισμέτ. Θα μπορούσαμε να είχαμε μεγαλώσει μαζί, να παίζαμε, να γελούσαμε, να πηγαίναμε στο ίδιο σχολείο, να κίτσαμε μαζί τον κόσμο μας.

Μακάρι να μπορέσουν τα παιδιά μας να το κάνουν αυτό και ας εκπληρωθεί το όνειρό μας μέσα από τα μάτια τους. Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Ρουμελιώτη Χριστίνα να ανέβει στο Βήμα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ (Α' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, φίλοι και φίλες Έφηβοι Βουλευτές, η εξωτερική πολιτική αποτελεί αναμφισβήτητη έναν από τους σημαντικότερους παράγοντες για την πρόοδο και την ισορροπία ενός κράτους.

Δυστυχώς, όμως, στις μέρες μας η πραγματική έννοια της εξωτερικής πολιτικής έχει αλλοτριωθεί. Έχει πάψει να είναι πρωτογενής εκδήλωση της πολιτικής θέλησης και απόφασης και έχει καταλήξει μέσο εξυπηρέτησης του πολιτικού συμφέροντος. Οι πολιτικοί έχουν σταματήσει να ασκούν σωστά

την εξωτερική πολιτική και άρχισαν να υπηρετούν το χρέος και το κέρδος.

Επίσης, πολιτικοί και στρατιωτικοί ξεχνούν ότι είναι χειριστές ενός τμήματος ο καθένας της μίας και ενιαίας εξωτερικής πολιτικής του κράτους που υπηρετούν, της οποίας η χάραξη στο σύνολό της, τόσο σε καιρό ειρήνης όσο και σε καιρό πολέμου, είναι ευθύνη κυβερνητική!

Η σωστή εξωτερική πολιτική μπορεί να αναβαθμίσει ή να υποβαθμίσει την εξωτερική εικόνα μιας χώρας. Παραδειγματιζόμενη από τον τρόπο, με τον οποίο οι Έλληνες πολιτικοί ασκούν την εξωτερική πολιτική, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι κατά τη διάρκεια του παρελθόντος έχουν κάνει αρκετά λάθη για την εικόνα της χώρας προς τα έξω.

Το κυριότερο λάθος είναι ότι, ενώ παλαιότερα άλλες χώρες υιοθετούσαν δικά μας στοιχεία, τώρα η Ελλάδα υιοθετεί ξένα πρότυπα, που δεν ταιριάζουν στην αξιοπρέπειά της. Το χειρότερο δε είναι ότι γίνεται υποχείριο των οικονομικά δυνατότερων οικονομιών. Επίσης, δεν έχουν προβληματιστεί για το αν συμβαδίζουμε με τα πρότυπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για το αν συμφωνούμε με τον τρόπο που ασκείται η εξωτερική πολιτική.

Άραγε, στις υπόλοιπες χώρες-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπάρχει αυτή η αδιαφορία από το μέρος των πολιτικών για τον πολίτη; Και βέβαια όχι! Στις υπόλοιπες χώρες η γνώμη του πολίτη ζητείται συχνότερα. Όμως, στην Ελλάδα αυτό δεν εντάσσεται στα συμφέροντα των πολιτικών, γιατί μας θέλουν να είμαστε σκλάβοι των ανθρωπίνων παθών, να είμαστε αλυσοδεμένοι και να γινόμαστε ηθικοί νάνοι, γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουν να μας εξουσιάσουν.

Πού είναι η ηθική μας αξία και αξιοπρέπεια; Ως τότε θα μας βλέπουν σαν μία άβουλη μάζα, που η γνώμη της ζητείται μόνο σε περιόδους εκλογών; Πατί ξέρουν ότι η εξουσία τους πηγάζει από τη δική μας βούληση. Πότε θα σταματήσουν να μας εκμεταλλεύονται και να μη ζουν μέσα στην πολυτέλεια και τη χλιδή; Ποτέ, γιατί το προσωπικό συμφέρον πάντα θα κυριαρχεί!

Έπειτα θα πρέπει να σταματήσει η κοροϊδία από τα ειδησεογραφικά πρακτορεία, τα οποία πληρώνονται από διάφορους πολιτικούς οργανισμούς, ώστε να εκφράζουν τις δικές τους απόψεις με τον καλύτερο δυνατό τρόπο και να επηρεάσουν τον πολίτη με τα ψεύτικα αποτελέσματα των δημοσκοπήσεων. Ύστερα, δεν είναι σωστό και πρέπον ο κόσμος μας να κυβερνάται με συνωμοσία, καθώς επίσης και από λέσχες ή διάφορες επιτροπές.

Μια άλλη επισήμανση, που έχω να κάνω, αφορά στο στρατιωτικό εξοπλισμό. Η χώρα μας έχει σχεδόν πάψει να ενδιαφέρεται για την αγορά οπλισμού και κατ' αυτόν τον τρόπο, εάν ένας ξαφνικός πόλεμος ξεσπάσει, εμείς θα υποταχθούμε, χωρίς αντίσταση, αφού θα έχουμε έλλειψη εξοπλισμού, μας και τα απαραίτητα χρήματα, που δίνονται για τέτοιου είδους σκοπούς, ξαφνικά εξαφανίζονται. Ακόμα, θα

πρέπει να ενισχυθεί η φύλαξη των συνόρων, για την αποφυγή παντός κινδύνου.

Όσον αφορά τον ευρωστρατό, θα πρέπει να ξεκαθαριστεί το θέμα, καθώς επίσης και τα επιχειρησιακά σχέδια του ΝΑΤΟ, τα οποία συμπίπτουν με την ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Μια άλλη παρατήρηση είναι, να μην καταργηθεί ο διαχωρισμός των στρατιωτικών σωμάτων. Παρατηρούμε ότι προσπαθούμε να ισοπεδώσουμε τις διαφορές ακόμα και στον τομέα του στρατού. Έχουμε φτάσει στην αποκορύφωση του πολιτικού συμφέροντος και στην καταστροφή των ανθρωπίνων αξιών.

Τελειώνοντας, θεωρώ σκόπιμο να αναφερθώ στους πολιτικούς, λέγοντάς τους ότι δεν πρέπει να λειτουργούν με δολοπλοκίες και να δρουν εις βάρος του πολίτη. Πρέπει να σέβονται, κυρίως, τις πανανθρώπινες αξίες.

Ευχαριστώ πολύ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλείται ο Έφηβος Βουλευτής Κοκότσης Βασίλης να ανέβει στο Βήμα.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΚΟΤΣΗΣ (Καρπασία-Κύπρος): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, αξιοποιώντας την ευκαιρία που μου δίνεται να μιλήσω στη Βουλή των Εφήβων, θα ήθελα σ' αυτόν το λίγο χρόνο που μου παρέχεται, να αναφερθώ στους νέους, στο Κυπριακό πρόβλημα και στα κατεχόμενα εδάφη μας, καθώς και στον αγώνα για ελευθερία.

Επειδή, όμως, θα μπορούσαμε με τις ώρες να αναφερόμαστε στο πρόβλημα αυτό και να εισηγούμαστε πολλές διαφορετικές μεθόδους αντιμετώπισής του, επιτρέψτε μου να αναφερθώ σ' αυτές που πιστεύω ότι είναι οι πιο σημαντικές.

Από την πρώτη τάξη του Δημοτικού έως την τελευταία υπάρχει το βιβλίο «Δεν ξεχνώ και αγωνίζομαι». Το βιβλίο αυτό σωστά διδάσκεται στα δημοτικά σχολεία. Είναι η πρώτη γνωριμία του παιδιού με τα κατεχόμενα εδάφη μας. Τα παιδιά αυτά, της ηλικίας των έξι με δώδεκα χρόνων, γνωρίζουν ότι εκτός από την Πάφο, τη Λεμεσό, τη Λάρνακα, υπάρχουν και η Κερύνεια, η Αμμόχωστος και η Μόρφου. Εκτός από τη Λευκωσία που γνωρίζουν, υπάρχει και ένα άλλο κομμάτι της άγνωστο γι' αυτούς. Μαθαίνουν ότι η Λευκωσία είναι η μοναδική πρωτεύουσα σε όλη την Ευρώπη, που παραμένει ακόμα διαιρεμένη. Μέχρι, όμως, να καταλάβουν τι πραγματικά γίνεται, σε αυτήν την τρυφερή ηλικία, που ο νους τους δεν στοχάζεται το κακό, το βιβλίο αυτό παύει να διδάσκεται, παρόλο που μπορεί να συνεχιστεί η διδασκαλία του στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο με το βιβλίο «Κατεχόμενα εδάφη μας». Εδώ είναι, φυσικά, που πρέπει να παρέμβει το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού, το οποίο πρέπει να καθιερώσει τη διδασκαλία του βιβλίου αυτού ως υποχρεωτική.

Κάθε χρόνο τα παιδιά και των τριών τάξεων του Λυκείου διανυκτερεύουν την ημέρα της ανακήρυξης του ψευδοκράτους στο οδόφραγμα, στην περιοχή του Λήδρα Πάλ-

λας, θέλοντας να καταδικάσουν το παράνομο αυτό κράτος. Την τελευταία φορά παραβρέθηκα και εγώ σ' αυτήν τη διαδήλωση. Απογοητεύθηκα όμως έντονα από τη στάση των συνομήλικών μου. Η κατάσταση που επικρατούσε ήταν πραγματικά απελπιστική. Ελάχιστα ήταν τα παιδιά που τραγουδούσαν μαζί με το συγκρότημα κατά της κατοχής, ενώ οι πλείστοι έκαναν οτιδήποτε άλλο εκτός από το να διαδηλώνουν. Αυτό φυσικά δίνει την εντύπωση στους Τούρκους ότι δεν μας ενδιαφέρει και τόσο η μοιρασμένη γη μας. Πιστεύω ότι τη λύση θα έδινε η αστυνομία, η πολιτική ηγεσία, καθώς και οι καθηγητές, οι οποίοι θα έπρεπε να διανυχτερεύουν μαζί με τους μαθητές τους.

Η αστυνομία χρησιμοποιώντας τη δύναμη που της παρέχεται από το νόμο, θα μπορούσε να απομακρύνει τους ανεπιθύμητους ταραξίες από το χώρο της εκδήλωσης και οι οποίοι αμαυρώνουν τον αγνό σκοπό της. Ακόμη η παρουσία πολιτικών στελεχών, τόσο από τον ελλαδικό όσο και από τον κυπριακό χώρο, θα ενδυναμώνει ακόμα περισσότερο την πίστη και τη θέληση των νέων. Τέλος, πολύ σημαντική θα φαινόταν η παρουσία των μαθητικών οργανώσεων. Τα παιδιά οργανωμένα και συνεννοημένα θα ενώνουν τις δυνάμεις τους, για να διαμαρτυρηθούν. Έτσι, θα περάσουν το μήνυμα ότι είμαστε μαζί, μονιασμένοι, καθώς και ότι ο πόθος για επιστροφή δεν θα σβήσει.

Συνεχίζοντας, θα ήθελα να αναφερθώ στο σημαντικό ρόλο, που διαδραματίζουν τα παιδιά του Απόδημου Ελληνισμού. Τα περισσότερα από αυτά γνωρίζω με βεβαιότητα ότι φοιτούν και σε δεύτερο σχολείο ελληνικό, προκειμένου να διατηρούν επαφή με τη γλώσσα και τις ρίζες τους. Μαζί, λοιπόν, με τους Ελληνοκύπριους καθηγητές των σχολείων αυτών μπορούν να οργανωθούν και σε κεντρικούς δρόμους διαφόρων μεγαλουπόλεων του εξωτερικού, να μοιράζουν φυλλάδια, ενημερώνοντας τους υπόλοιπους κατοίκους για το τι είχε συμβεί πραγματικά το 1974, συμβάλλοντας έτσι και αυτοί σημαντικά στον αγώνα για απελευθέρωση.

Οι απόδημοι θα μπορούν ακόμα να διοργανώσουν εκδηλώσεις έτσι, ώστε να καταφέρουν να σταματήσουν την αλόγιστη εξαπάτηση, που γίνεται από το ψευδοκράτος του Ντενκτάς εις βάρος των τουριστών, αλλά και ανθρώπων που θέλουν να κατοικήσουν στην κατεχόμενη Κύπρο μας. Πρέπει να τους περάσουν το μήνυμα ότι όσοι επισκέπτονται ως τουρίστες τα κατεχόμενα και όσοι αγοράζουν περιορισμένες Ελληνοκυπρίων εκεί, είναι συνεργοί των τούρκων στο συνεχιζόμενο έγκλημά τους, γιατί με τον τρόπον αυτόν αναγνωρίζουν το ψεύτικο κράτος που ίδρυσαν δια της βίας.

Ο Καβάφης στο γνωστό του ποίημα «Ιθάκη» αναφέρει: «Σαν βγεις στον πηγαϊό για την Ιθάκη, να εύχεται να είναι μακρὺς ο δρόμος, γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις. Και αν πάλι φτωχική τη βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε. Έτσι, σοφός που έγινες, με τόση πείρα, ήδη θα το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν».

Μέσα από όλην αυτήν την ευαισθητοποίηση και την καλλιέργεια, που θα τύχουμε εμείς οι νέοι, θα διαλέξουμε και εμείς το δικό μας δρόμο για την Ιθάκη. Θα θέσουμε και εμείς οράματα και στόχους. Ένα από αυτά θα πρέπει σίγουρα να είναι και ο αγώνας για λευτεριά, ο αγώνας για επιστροφή, δικαιοσύνη και ανάσταση. Και αν πάλι δεν επιτύχουμε το στόχο μας, η Ιθάκη δεν θα μας έχει γελήσει. Θα μας έχει κάνει σοφούς και έμπειρους, έτσι ώστε με τη σειρά μας να παραδώσουμε τη σκυτάλη στη γενιά μετά από εμάς, ελπίζοντας ότι θα συνεχίσει το έργο μας με τον ίδιο ζήλο. Σας ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Χαραλάμπους Κάτια παρακαλείται να ανέβει στο Βήμα.

ΚΑΤΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ (Λεμεσός-Κύπρος): Αξιότιμε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, το θέμα με το οποίο έχω ασχοληθεί είναι η τουρκική εισβολή το 1974.

Ένας ακόμα σιδερένιος κρίκος προστέθηκε στην αλυσίδα της τουρκοκρατίας. Ο ζυγός της δουλείας γίνεται βαρύτερος στο σβέρκο του Κυπριακού ελληνισμού. Συμπληρώθηκαν ήδη 28 δισεκατάρια χρόνια σκλαβιάς και ο ελληνισμός αυτής της δραματικής σκλαβιάς της ρωμοσύνης αγωνιά στην ατμόσφαιρα της άκαρπης θυσίας από την παρατεινόμενη εθνική τραγωδία και από τη διεθνή απάθεια και υποκρισία των ισχυρών της γης.

Πέρασαν 28 χρόνια από το καλοκαίρι του 1974, από το προξικόπημα και την τουρκική εισβολή. Χιλιάδες οι νεκροί και οι αγνοούμενοι. Ποτέ δεν θα ξεχάσουμε το μοιραίο κακό που συνέβη στις 20 Ιουλίου του 1974, όταν οι καταραμένοι Τούρκοι εισέβαλαν στο νησί μας, παίρνοντας όλες τις περιοχές και τα σπίτια μας με τη βία, χωρίς ίχνος ντροπής και τα δικά μας δικαιώματα, τη δική μας ελευθερία, τη δική μας αξία. Κατάκλεψαν μουσεία, ιδιωτικές συλλογές και βιβλιοθήκες. Χάλασαν εκκλησίες και τις μετέτρεψαν σε τζαμιά, σε αποθήκες, ενώ άλλες τις έκαναν μουσεία και κέντρα νεότητας.

Όμως, η κτηνωδία και η βαρβαρότητά τους δεν σταμάτησε μέχρι εδώ. Δεν δίστασαν να βιάσουν μικρά παιδιά και γριές, που στη συνέχεια τους σκότωναν, πυροβολώντας στο κεφάλι ή στα γεννητικά τους όργανα. Ακόμα πολλές φορές σκότωναν μπροστά στα αθώα μάτια μικρών παιδιών τους γονείς τους, για να νιώσουν ευτυχία βλέποντας τον πόνο των παιδιών. Τί άνθρωποι είναι αυτοί, που παίζουν με τις ψυχές μικρών παιδιών;

Πριν λίγο καιρό είχα διαβάσει σε ένα βιβλίο πως δύο μέρες, αφού τελείωσε ο πόλεμος βρέθηκε ζωντανό από τα Ηνωμένα Έθνη ένα μωράκι 5 μηνών, μέσα σε λίμνη αίματος, στην αγκαλιά της νεκρής του μητέρας. Και σίγουρα θα αναρωτιέστε πώς μπόρεσε και επιβίωσε χωρίς τροφή. Το μικρό αυτό αγγελούδι τρεφόταν από το αίμα της μητέρας του, νομίζοντας πως ήταν το μητρικό του γάλα.

Η άνοιξη χάθηκε. Τα λουλούδια έπαψαν να ανθίζουν από την ημέρα που τα πότισε ελληνικό αίμα. Παντού σιωπή.

Εκατοντάδες μάνες των αγνοουμένων στέκονται φρουροί με μία φωτογραφία στο οδόφραγμα της ντροπής και του αίσχους να ζητιανεύουν να βρουν πληροφορίες για τα παιδιά τους. Ζει το παιδί μου; Έχει πεθάνει; Καμιά απάντηση. Παντού ησυχία. Και εκείνες να στέκονται εκεί, βράχος ατάραχος, κρατώντας σαν ιερό ευαγγέλιο τις φωτογραφίες των παιδιών τους.

Τον Αύγουστο του 1996 προστέθηκαν ακόμα δύο εγκλήματα εις βάρος της Κύπρου. Δύο νέοι, που φέρουν τα ονόματα Τάσος Ισαάκ και Σολωμός Σολωμού, θυσιάστηκαν στο βωμό της ελευθερίας, για να γκρεμίσουν το συρματοπλέγμα της ντροπής.

Ο Τάσος Ισαάκ δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από τα βάνουσα και ανελέητα χτυπήματα με σιδερένιους λιστούς και ρόπαλα που κρατούσε ο εξαγριωμένος τουρκικός όχλος, καθοδηγούμενος από τον Αττίλα, όταν τον βρήκαν ανυπεράσπιστο και παγιδευμένο στη νεκρή ζώνη. Το κοριτσάκι του γεννήθηκε ένα μήνα αργότερα. Ά, το καημένο, δεν πρόλαβε να αντικρίσει τον πατέρα του, γιατί βλέπετε αυτοί οι αιμοχαρείς Τούρκοι διψούσαν για ελληνικό αίμα. Όμως δεν σταμάτησαν εδώ. Λίγες μέρες αργότερα, όταν ο Σολωμός Σολωμού θέλησε να κατεβάσει την τουρκική σημαία από τον τόπο που μαρτύρησε ο Ισαάκ, οι Τούρκοι τον πρόλαβαν και του αφαίρεσαν τη ζωή. Τόσα και τόσα άλλα είναι τα αποδεικτικά στοιχεία, που δακτυλοδείχνουν την Κύπρο ως μαρτυρικό νησί.

Πρέπει όλοι μαζί, φίλοι μου, να σπεύσουμε για την αποκατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η Κύπρος πονάνει και βγάξει κραυγή διαμαρτυρίας. Τα κόκαλα του Παληκαριδής τρίζουν. Ο σταυραετός του Μαχαιρά φτερουγίζει πάνω από τις σκλαβωμένες πόλεις μας, διαμαρτυρούμενος, πώς γίνεται στον 21ο αιώνα που ζούμε να καταπατούνται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα ισχυρά κράτη του κόσμου να μένουν απαθή χωρίς να διαμαρτύρονται;

Ήλθε, λοιπόν, ο καιρός, όπου οι νέοι πρέπει να αγωνιστούν υπέρ βωμών και εστιών, να χτυπήσουν τις πόρτες των μεγάλων δυνάμεων, να τους κάνουν να κοιτάξουν έξω από το παράθυρο της καρδιάς τους. Να αφήσουν στην άκρη το συμφέρον και τον εγωισμό τους, να κατανοήσουν πως η δόξα, η δύναμη κάποτε θα τελειώσουν. Όμως η δίψα για ελευθερία ποτέ δεν θα τελειώσει. Και αν κάποιος νομίζει πως εμείς οι νέοι θα μείνουμε απαθείς και θα δεχθούμε την τουρκική κυριαρχία στο μαρτυρικό μας νησί, τότε λογαριάσανε λάθος, γιατί τούτη η δίψα δεν σβήνει, τούτη η μάχη δεν παύει. Χίλια χρόνια και αν περάσουν να το ξέρετε, εμείς οι Έλληνες δεν πεθαίνουμε σκλάβοι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Ζούρα Δέσποινα να ανέβει στο βήμα.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΖΟΥΡΑ (Νομός Αχαΐας): Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κύριε Πρόεδρε της Επιτροπής, αγα-

πητοί Έφηβοι Βουλευτές, πολλά χρόνια τώρα και σε πολλά μέρη του κόσμου υπήρχαν και υπάρχουν ομάδες ανθρώπων, που προσπαθούν να διεκδικήσουν το δίκαιο, που, κατά την άποψή τους έχουν, με τρομοκρατικές ενέργειες που, κατά την άποψή τους, σκοπό έχουν να καταλύσουν τους θεσμούς του κράτους και να καταφέρουν πλήγματα στις δομές του, ανεξάρτητα από το κόστος σε υλικές ζημιές και ανθρωπίνες ζωές.

Αυτή η τακτική, ιδιαίτερα διαδεδομένη στην Ελλάδα, την Ιταλία και την Ισπανία, καταδικάζεται ανεπιφύλακτα από όλους τους υγιώς σκεπτόμενους ανθρώπους και τελικά δεν απέφερε κανένα αποτέλεσμα μέχρι τώρα. Απλά και μόνο κατέδειξε την ύπαρξη αυτών των ομάδων και τους σκοπούς τους. Αντίθετα, έδωσε την αφορμή να αυξηθούν τα κατασταλτικά και αστυνομικά μέτρα, έπνιξε υγιείς φωνές διαμαρτυρίας για καθεστώτα και πρακτικές και έδωσε άλλοθι για μεγαλύτερη, συστηματικότερη καταπίεση στο όνομα της αντιμετώπισης του φαινομένου της τρομοκρατίας.

Ενέργειες που είναι καταδικασμένες να αποτύχουν, καθώς στρέφονται εναντίον δικαίων και αδικών, δεν έχουν το λαϊκό έρεισμα και τελικά χάνουν και την όποια ηθική στήριξη, καθώς κανείς δεν δέχεται να ρέει αίμα αθώων ανθρώπων στο βωμό των όποιων σκοπιμοτήτων και επιδιώξεων. Ο κόσμος παρακολουθεί με αποτροπιασμό και αισθήματα οργής και αγανάκτησης τέτοιες ενέργειες, από όπου και αν προέρχονται.

Πολλές φορές, όμως, είναι τα ίδια τα κράτη, που δρουν τρομοκρατικά κατά των λαών είτε εντός των συνόρων τους είτε εκτός αυτών, εναντίον άλλων κρατών με μικρή δύναμη, αλλά με μεγάλες πλουτοπαραγωγικές πηγές, έχοντας σαν στόχο την εκμετάλλευσή τους, προς ίδιον όφελος. Έτσι, οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι, φτάνοντας πολλές φορές στα όρια της εξαθλίωσης και της απόγνωσης.

Αυτό το είδος της τρομοκρατίας –η τρομοκρατία των όπλων, όπου το δίκαιο των ισχυρών επιβάλλεται και σαν δίκαιο του κόσμου– είναι το χειρότερο είδος τρομοκρατίας και το πιο απεχθές, το πιο επώδυνο, καθώς, κατά κύριο λόγο, τις συνέπειες από αυτό το είδος της τρομοκρατίας τις βιώνουν οι αθώοι άνθρωποι, ιδίως τα παιδιά και οι γυναίκες.

Απέναντι στον ισχυρό και τη δύναμή του, που στηρίζεται, κυρίως, στη στρατιωτική και οικονομική ισχύ, στρέφεται αναγκαστικά η μάζα των απλών ανθρώπων. Σε αυτές τις περιπτώσεις η αντίδραση του κόσμου είναι δύσκολη. Έχοντας, όμως, φτάσει στα όρια της εξαθλίωσης και της απελπισίας, διαπιστώνουν πως δεν έχουν πλέον να χάσουν τίποτα παρά μόνο τη μίζερη ζωή τους, που κάτω από αυτές τις συνθήκες, που τη ζουν, δεν έχει καμία αξία, και οδηγούνται έτσι ομαδικά στην απελπισμένη δράση και στο μοναδικό δρόμο αντίστασης και αντίδρασης, που τους έχει απομείνει.

Έρχεται, λοιπόν, κάποια χρονική στιγμή, που το μίσος παίρνει τη μορφή δράσης και τότε βιώνουμε καταστάσεις,

όπως της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001 με τα τρομοκρατικά χτυπήματα στις Ηνωμένες Πολιτείες και τα όσα επακολούθησαν και πιο πρόσφατα στην Παλαιστίνη, μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραήλ.

Όχι μόνο, λοιπόν, από τα κράτη δεν αναζητούνται τα αίτια αυτών των πράξεων και ενεργειών, για να βρεθεί μια λύση και να σταματήσει η αιματοχυσία –αθών ιδίως– ανθρώπων, αλλά εν ονόματι της εξάλειψης της τρομοκρατίας χρησιμοποιείται η λογική της ολοένα αυξανόμενης χρήσης στρατιωτικής βίας, η οποία είναι δεδομένο πως όχι μόνο δεν είναι αποτελεσματικός τρόπος αντιμετώπισης, αλλά αντίθετα αναπαράγει ακόμα μεγαλύτερη βία και αντίδραση. Έτσι, οδηγούμαστε σε ένα φαύλο κύκλο, όπου το κύριο χαρακτηριστικό είναι η επικράτηση του ενός επί του άλλου, χωρίς τελική λύση των προβλημάτων και χωρίς καμία απολύτως προοπτική.

Εν ονόματι των πολιτικών, στρατιωτικών και οικονομικών συμφερόντων των ισχυρών καταλύονται όλες οι έννοιες δικαίου. Οι ισχυροί αυτής της γης γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους –αν δεν επικροτούν– παραμένουν παγερά αδιάφοροι στο δράμα αυτών των ανθρώπων, καταργούν στην πράξη τον Ο.Η.Ε. και διάφορους άλλους παγκόσμιους οργανισμούς και ενδιαφέρονται απλά και μόνο για τα δικά τους οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα και κεκτημένα.

Κατ' αυτόν τον τρόπο η τρομοκρατία των όπλων συνεχίζει να λειτουργεί με αμείωτη ένταση αναπαράγοντας βία. Έτσι, η όποια λύση είναι αδύνατη, γιατί η τρομοκρατία είναι προϊόν μίσους και, όταν σε αυτό το μίσος προσθέτεις και άλλο, αυτό δείχνει πως δεν το καταλαβαίνεις.

Είναι ξεκάθαρα θέμα των ισχυρών της γης να δείξουν με έργα πως πράγματι είναι διατεθειμένοι να δώσουν λύση σε όλα τα προβλήματα του κόσμου, γιατί με την μέχρι τώρα στάση τους δείχνουν ακριβώς το αντίθετο, πιστεύοντας πως, έτσι, ξεγελούν τον απλό άνθρωπο και μένουν ευτυχημένοι στις καρέκλες της εξουσίας τους, δέσμοι των προσωπικών τους επιδιώξεων και δέσμοι της εξυπηρέτησης των μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, που δυστυχώς είναι αυτά που διαμορφώνουν την παγκόσμια πολιτική κατάσταση.

Αδιάφοροι στο δράμα τόσων ανθρώπων επιπλέον, θέλοντας να δείξουν στον κόσμο ότι τους ενδιαφέρει δήθεν η κατάσταση, αναλώνονται σε συσκέψεις, σε ευχολόγια, μη τολμώντας να παρέμβουν, και απαιτούν απ' όλο τον κόσμο να πιστέψει πως έκαναν και κάνουν το καθήκον τους, κρυφολώνοντας ίσως γιατί πιστεύουν πως ο κόσμος ζει ακόμα με παρωπίδες και δεν αντιλαμβάνεται την αλήθεια και το ψέμα.

Όχι, κύριοι. Είστε πολύ γελασμένοι. Ο κόσμος δεν ζει πια στην εποχή των σπηλαίων ούτε έχει παρωπίδες. Θα πρέπει να ξέρετε ότι έχουμε διδαχθεί από την ιστορία πως το αίσθημα της υπεράσπισης του δικαίου, της οικογένειας και της πατρίδας είναι τόσο ισχυρό, που οπλίζει με θάρρος, κουράγιο και δύναμη όλους τους κατατρεγμένους και απελπισμένους

και τους οδηγεί στη νίκη, που είναι νίκη της αξιοπρέπειας, των αξιών της ζωής, της ειρήνης και της ευημερίας. Αυτή η στιγμή θα έλθει για όλους τους λαούς ανεξαιρέτως είτε το θέλετε είτε όχι. Φτάνει πια! Θέλουμε ειρήνη. Η ζωή μας ανήκει. Είναι πολύ όμορφη για να την αφήσουμε στα χέρια σας.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλείται η Έφηβος Βουλευτής Χριστίνα Έλληνα να ανέβει στο Βήμα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΛΛΗΝΑ (Κερύνεια-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, μετά το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001 στους δίδυμους πύργους της Νέας Υόρκης έντονος φόβος και ανασφάλεια κυριάρχησαν σε όλους τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής, αλλά και των Αμερικανών γενικότερα, που ως τότε θεωρούσαν τη χώρα τους προπύργιο ασφάλειας και ανάπτυξης. Αυτοί που δεν έζησαν πόλεμο στην πατρίδα τους, αυτοί που τον έβλεπαν μόνο στην τηλεόραση, καθισμένοι αναπαυτικά στον καναπέ του σαλονιού τους, αισθάνθηκαν, για πρώτη φορά, να φεύγει το έδαφος κάτω από τα πόδια τους. Αποδιοργανώθηκαν και ολόκληρη η υφήλιος έστειλε μηνύματα συμπαράστασης.

Με αυτό το ίδιο συναίσθημα ανασφάλειας και φόβου μεγάλωσαν και έζησαν, τουλάχιστον δύο γενιές Ελλήνων στην Κύπρο τα τελευταία χρόνια, οι παππούδες και οι γονείς μας. Από το 1963, που ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, ως την πραγματική τραγωδία του 1974, ανασφάλεια και φόβος φώλιαζε στην καρδιά και το μυαλό τους, ο Τούρκος να παίρνει χίλιες μορφές και να σκορπά τον τρόμο και το θάνατο.

Για να μπορέσουμε εμείς, η νέα γενιά, οι σημερινοί έφηβοι, οι αυριανοί πολίτες, καθώς και τα παιδιά μας σε μερικά χρόνια, να αποβάλουμε το συναίσθημα της ανασφάλειας και της αβεβαιότητας και να ζήσουμε μια ζωή ήρεμη και δημιουργική, ένας δρόμος μόνο υπάρχει, αυτός που χάραξε για μας η Ελλάδα: η ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η προοπτική της ένταξης εμένα προσωπικά με γεμίζει αισιοδοξία για το μέλλον του κυπριακού Ελληνισμού. Πιστεύω πραγματικά πως θα θέσει τέρμα στην επεκτατική πολιτική της Τουρκίας, καθιστώντας κάθε περαιτέρω διεκδίκηση αδύνατη. Θα προσδιοριστεί, επίσης, το περιεχόμενο της λύσης του Κυπριακού, που εδώ και 28 χρόνια αποτελεί οστοπική σημείωση διεθνών συμφωνιών.

Επιπλέον, με τη διεύρυνση των συνόρων έχουμε να κερδίσουμε πολλά από τον πολιτισμό των ευρωπαϊκών χωρών. Ο τρόπος σκέψης μας, οι συνήθειές μας θα αλλάξουν οπωσδήποτε προς το καλύτερο. Θα καλλιεργηθούμε και θα εξυψώσουμε το πνεύμα μας, στο επίπεδο, που αρμόζει σε ένα μέλος της ευρωπαϊκής οικογένειας.

Αγανακτώ, όμως, όταν διαπιστώνω πως κάποιοι συμπατριώτες μου αντιδρούν και αντιμετωπίζουν αρνητικά το θέμα. Συλλογίζονται πως πρόκειται να γευθούμε σαν κράτος

πολλές δυσκολίες και πως η ευρωπαϊκή πραγματικότητα δεν έχει τίποτα να μας προσφέρει. Αναντίρρητα, θα δυσκολευτούμε στην προσπάθειά μας να προσαρμοστούμε σε ένα νέο κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό γίγνεσθαι. Ναι, επιβάλλεται να είμαστε ρεαλιστές. Αλλά αισιόδοξοι ρεαλιστές. Ας σκεφτούμε πως όλα αυτά θα είναι παροδικά και πως τα οφέλη που θα αποκομίσουμε δεν θα είναι πρόσκαιρα.

Σαν λαός είμαστε ικανοί να ορθοποδήσουμε. Είναι κάτι που μας το διδάσκει η ιστορία μας. Εξάλλου, δεν είμαστε μόνοι μας. Η Ελλάδα, που με θέρμη υποστηρίζει την αναγκαιότητα της ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εργάζεται πάνω σε αυτό από το 1994 και θα τα καταφέρει, αρκεί ομόφωνα να στηρίξουμε την ένταξη και όλοι από κοινού να αγωνιστούμε για τον πολυπόθητο σκοπό. «Τα αγαθά κόποις κτώνται» και στ' αλήθεια τίποτα δεν μπορεί να κατακτηθεί, κανένα ιδανικό και καμιά ευγενική φιλοδοξία χωρίς υπομονή, επιμονή, κόπους και εξαντλητικούς αγώνες.

Έτσι, οι νέοι οφείλουμε να υψώσουμε τη φωνή μας ενάντια στα κυπριακά πεπαιλωμένα καθεστώτα. Οι έφηβοι επιβάλλεται να εργαστούμε με σθένος και φλόγα στην καρδιά, να δουλέψουμε στη βελτίωση της προσωπικότητάς μας και να πείσουμε τον εαυτό μας πως οφείλει να βιώσει τις αξίες του νέου ανθρωπισμού. Ο συντηρητισμός του Κύπριου μεσήλικα ας μην μεταδοθεί στα παιδιά του. Χρειαζόμαστε ανοιχτόμυαλους πολίτες. Μόνο έτσι θα συνειδητοποιήσουμε πόσο σημαντική είναι για μας η ένταξη της Κύπρου στους κόλπους της Ευρώπης.

Αυτή η ένταξη του νησιού, πιστεύω ακράδαντα πως θα συμβάλει στη βελτίωση όλων μας. Θα αναγκαστούμε να προσαρμοστούμε στα ευρωπαϊκά δεδομένα και το όφελος θα είναι μεγάλο.

Ο Ελληνισμός της Κύπρου θα πάψει να απειλείται και θα συνεχίσει δημιουργικά την παρουσία του στο Νησί, όπως αιώνες τώρα. Είναι καθήκον και υποχρέωσή μας προς τον Ονήσιμο, τον Εθνομάρτυρα Κυπριανό, τον Αυξεντίου, τους νεκρούς και αγαπημένους μας αγνοούμενους της τουρκικής εισβολής του 1974!

Έφηβοι, γρηγορείτε!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Παναγιώτα Ανυφαντή έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΑΝΥΦΑΝΤΗ (Νομός Καρδίτσας): Αξιότιμε Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, θα ήθελα να πω δύο λόγια σχετικά με το θέμα της διεθνούς τρομοκρατίας, με αφορμή και τη συμπλήρωση ενός έτους από το τρομοκρατικό χτύπημα της Νέας Υόρκης.

Οι θέσεις: Καταδικάζουμε απόλυτα την τρομοκρατία, γιατί κάθε ενέργεια, που έχει ως αποτέλεσμα την αφαίρεση ανθρωπίνων ζωών, από όπου και αν προέρχεται, δεν μπορεί παρά να καταδικαστεί, με εξαίρεση βέβαια την περίπτωση της αυτοάμυνας. Ιδιαίτερα στις μέρες μας η αντιμετώπιση της τρομοκρατίας προβάλλει, ίσως, όσο ποτέ άλλοτε, ως μια ανάγκη

επιτακτική. Για να κτυπήσουμε, όμως, το κακό στις ρίζες του χρειάζεται πριν από όλα να γνωρίζουμε από πού πηγάζει.

Οι τρομοκρατικές εκδηλώσεις τροφοδοτούνται από τις κοινωνικές ανισότητες και τις συνθήκες ζωής που επικρατούν. Συχνά η πολιτική που ακολουθούν ισχυρά κράτη, για να προωθήσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα έναντι λιγότερο αναπτυγμένων χωρών, οδηγεί ορισμένους στο λανθασμένο συμπέρασμα ότι οι ακραίες εκδηλώσεις είναι ο μόνος τρόπος διαμαρτυρίας και προβαίνουν σε ανορθόδοξες μεθόδους επιβολής των αιτημάτων. Η ένδεια, η αθλιότητα και το υποβαθμισμένο βιοτικό επίπεδο των λαών του τρίτου κόσμου αναπαράγουν τους τρομοκράτες. Όταν επιπλέον απουσιάζει η μόρφωση και η παιδεία, το άτομο δεν κρίνει ούτε ενεργεί με βάση λογικά επιχειρήματα. Τότε το έδαφος είναι πρόσφορο για την τυφλή προσκόλλησή του σε στείρα ιδεολογικά ή θρησκευτικά δόγματα, που το κατευθύνουν σε βίαιες ενέργειες.

Η διεθνής, λοιπόν, τρομοκρατία, με τις διαστάσεις που έχει λάβει, είναι μια πληγή που αιμοραγεί στο σώμα της ανθρωπότητας και πρέπει να επουλωθεί. Για να λυθεί το πρόβλημα της τρομοκρατίας απαιτείται διεθνής αντιτρομοκρατική συνεργασία. Το πρώτο λόγο έχει η βελτίωση των όρων διαβίωσης των υποανάπτυκτων χωρών. Στους τομείς της υγείας, της αντιμετώπισης της φτώχειας και, κυρίως, της παιδείας, χρειάζεται να επενδυθούν πολλά. Τότε οι άνθρωποι, απαλλαγμένοι από φανατισμούς και γαλουχημένοι με τις αξίες της δικαιοσύνης και του αλληλοσεβασμού, θα ενώσουν τα χέρια για την κοινή πρόοδο και την ευημερία.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση πρέπει να κινηθούν οι πολιτικοί ηγέτες, ώστε με τις ενέργειές τους να καταπολεμήσουν τις κοινωνικές ανισότητες, δίνοντας συγχρόνως ιδιαίτερη έμφαση στη μόρφωση. Αλλά και οι θρησκευτικοί ηγέτες, σε όποια θρησκεία και αν ανήκουν, καλούνται να διακηρύξουν, γιατί όχι σε μια κοινή συνάντηση, την πίστη τους στην αγάπη και την ειρήνη και αποκηρύξουν τη βία κάθε μορφής.

Στην εκστρατεία αυτήν εναντίον της βίας σπουδαίο ρόλο πρέπει να διαδραματίσουν τα Μέσα Ενημέρωσης και οι πνευματικοί άνθρωποι, λόγω της μεγάλης επιρροής τους στο κοινό.

Τέλος, χρέος δικό μας είναι να ενισχύουμε κάθε ειρηνευτική πρωτοβουλία και προσπάθεια με όποιο τρόπο μπορούμε. Ας ευχηθούμε όλοι ολόψυχα να μην αργήσει η ημέρα εκείνη, που οι άνθρωποι όλοι της γης θα δώσουν τα χέρια σαν αδέρφια και θα αγκαλιαστούν μακριά από μίσση και εμπάθειες!

Μακάρι στην αυγή της τρίτης χιλιετίας να ανατείλει ο ήλιος της ειρήνης, που θα ζεστάνει τις ανθρώπινες καρδιές και θα φωτίσει από άκρη σε άκρη όλα τα μήκη και τα πλάτη της οικουμένης, χωρίς να δύσει ποτέ ξανά. Ελάτε όλοι να ενώσουμε τα χέρια, για να το πετύχουμε!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Ευτυχία Τζιβάλλου έχει το λόγο.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΖΙΩΛΛΟΥ (Νομός Μεσσηνίας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, είμαι πολύ χαρούμενη που μου δίνεται η ευκαιρία να μιλήσω και εγώ για την ιδιαίτερη πατρίδα μου τη Βόρειο Ήπειρο, μια πατρίδα που δεινοπαθούσε και δεινοπαθεί. Για εκατοντάδες χρόνια οι πρόγονοί μας ζούσαν κάτω από τον έλεγχο των Αλβανών, οι οποίοι τους θεωρούσαν κατώτερους και τους συμπεριφέρονταν με άσχημο τρόπο. Γι' αυτούς εμείς οι Βορειοηπειρώτες ήμασταν κάποιοι ξένοι, οι «Έλληνες», όπως μας αποκαλούσαν, και γι' αυτό θα έπρεπε να ήμασταν και ευχαριστημένοι που μας επέτρεπαν να ζούμε στη χώρα τους!

Υποστήκαμε πάρα πολλά από τους Αλβανούς μέχρι τη στιγμή που άνοιξαν τα Ελληνοαλβανικά σύνορα. Το άνοιγμα των συνόρων ήταν μια μοναδική ευκαιρία να ξεφύγουμε από την καταπίεση, στην οποία ζούσαμε. Όπως πολλές οικογένειες, έτσι και η δική μου αποφάσισε πως θα ήταν καλό να έρθουμε και εμείς στην Ελλάδα. Το παιδικό μου μυαλό έπλαθε ιστορίες. Νόμιζα πως όλα θα ήταν παραδεισένια και επιτέλους θα βρίσκαμε αυτό που είχαμε στερηθεί για πολλά χρόνια, την ελευθερία μας, καθώς επίσης και ανθρώπους που να μας αγαπούν και να νοιάζονται για εμάς. Όμως, τίποτα από όσα φανταζόμουν δεν συνέβησαν. Οι Έλληνες δεν μας έβλεπαν με καλό μάτι και πίστευαν πως ήρθαμε να τους πάρουμε κάτι που τους ανήκει. Ξεχνούσαν, όμως, ότι και οι δικοί μας πρόγονοι έδωσαν τις ζωές τους, πολεμώντας για την ελευθερία αυτής της χώρας, μια ελευθερία που τελικά την απολαμβάνουν όλοι οι άλλοι εκτός από εμάς τους Βορειοηπειρώτες.

Επιπλέον, η λέξη «Αλβανός» αντηχούσε στα αυτιά μας όλη την ώρα, και μονίμως ακούγαμε αρνητικά σχόλια. Κανένα σχόλιο, όμως, δεν ήταν τόσο άσχημο για μένα, όσο αυτό μιας καθηγήτριας, παρακαλώ. Όταν μια μέρα ήμουν η μόνη που ήξερε καλά το μάθημα μέσα στην τάξη γύρισε και είπε στα υπόλοιπα παιδιά: «Ήρθαν οι Αλβανοί να μας μάθουν γράμματα»!

Είναι, όμως, συγκινητική η στάση των συνομηλίκων μου. Σχεδόν κανένας δεν μου μίλησε άσχημα, αντιθέτως όλοι μου φέρθηκαν με πολύ καλό τρόπο και, έτσι, σιγά-σιγά έκανα και πολύ καλούς φίλους, κάτι βέβαια που δε συνέβη με τους μεγάλους, οι οποίοι ήταν αυτοί που μας έβλεπαν ρατσιστικά και αυτοί που έλεγαν στα μικρά παιδιά ότι είμαστε κακοί άνθρωποι και να μη μας κάνουν παρέα.

Τα προβλήματά μας, όμως, δεν τελειώνουν εδώ, αλλά συνεχίζονται. Μπορεί εμείς να πήραμε την απόφαση να έρθουμε στην Ελλάδα, για να βρούμε την ελευθερία μας, όμως η καρδιά μας βρίσκεται εκεί στη Βόρειο Ήπειρο, εκεί που έχουμε αφήσει τα σπίτια μας, τους συγγενείς μας και η επιστροφή μας στον τόπο μας, έστω και για λίγες μέρες, κάθε άλλο παρά εύκολη, είναι αφού κανείς δεν μας εγγυάται την ασφάλειά μας.

Προβλήματα πολλά, όμως, έχουν και οι άνθρωποί μας

εκεί, οι οποίοι δεν έχουν δουλειές, αφού τις περισσότερες θέσεις τις έχουν πιάσει Αλβανοί. Και τα σχολεία, στα οποία τα παιδιά μπορούν να διδάσκονται τα ελληνικά γράμματα είναι λιγοστά, μόνο όσα φτιάχτηκαν με την πρωτοβουλία του Αρχιεπισκόπου Τυράνων και Πάσης Αλβανίας Αναστασίου.

Γι' αυτούς τους λόγους όλο και περισσότεροι φεύγουν και τα χωριά μας ερημώνουν κάθε μέρα και πιο πολύ. Και έτσι βρίσκουν την ευκαιρία οι Αλβανοί και εγκαθίστανται παράνομα εκεί στα χωριά μας, στα σπίτια μας, με αποτέλεσμα να χάνεται το ελληνικό στοιχείο της περιοχής.

Σε αυτό θα μπορούσε να βοηθήσει σημαντικά το ελληνικό κράτος, πιέζοντας το αλβανικό, ώστε να μην καταπατώνται τα δικαιώματα των Βορειοηπειρωτών και να σταματήσουν να παραβιάζονται οι περιοσίες μας. Ακόμη αναγκαία είναι και η υλική βοήθεια. Θα μπορούσαν να φτιαχτούν κάποια εργοστάσια και σχολεία, ώστε και δουλειά να έχουν οι μεγάλοι και τα παιδιά να μπορούν να διδάσκονται την ελληνική γλώσσα και με αυτόν τον τρόπο η Βόρειος Ήπειρος να αποκτήσει ξανά ζωή, αφού πολλοί θα είναι αυτοί που θα επιστρέψουν στα σπίτια τους.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να πω, πως, παρόλα τα όσα περάσαμε, τα όσα ακούσαμε, όσο και αν κάποιοι με τη συμπεριφορά τους μας έκαναν να νιώθουμε ξένοι, τόσο στη Βόρειο Ήπειρο, την ιδιαίτερη πατρίδα μας, όσο και στην Ελλάδα, εμείς δε χάνουμε το κουράγιο μας και δεν παύουμε να ονειρευόμαστε πως κάποια μέρα η Βόρειος Ήπειρος θα ενωθεί ξανά με τη μητέρα Ελλάδα και ότι θα κυματίζει περήφανη η γαλανόλευκη!

Το όνειρο υπάρχει, η θέληση, επίσης, το μόνο που λείπει είναι η βοήθεια των Ελλήνων, των αδελφών μας. Η βοήθειά σας μας είναι σημαντική και γι' αυτό, σας παρακαλώ, μη μας ξεχνάτε!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Θα δώσω το λόγο για δευτερολογία στην εισηγήτρια. Οι ομιλητές, που θα πάρουν στη συνέχεια το λόγο, θα μιλήσουν για δύο λεπτά από τη θέση τους. Θα παρακαλούσα, να γίνει σεβαστός ο χρόνος των δύο λεπτών. Δεν ήμουν πολύ αυστηρός στις πρωτολογίες, αλλά υποτίθεται ότι η δευτερολογία είναι απαύγασμα μιας πνευματικής διαδικασίας, που λέγεται συμπέρασμα. Το συμπέρασμα είναι πολύ σύντομο.

Παρακαλώ την εισηγήτρια να λάβει το λόγο.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ - ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Εισηγήτρια - Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, βρίσκομαι εδώ, για να σας μιλήσω για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και να διαφωνήσω με μια ομιλία, η οποία έγινε σχετικά με αυτές.

Όχι, δεν θα αναφερθώ στα πολιτικά. Θα αναφερθώ σε μια προσωπική εμπειρία, που πραγματικά άλλαξε τη ζωή μου. Πέρυσι και πρόπερσι το καλοκαίρι είχα την τύχη να βρεθώ σε μια διεθνή κατασκήνωση της ειρηνικής οργάνωσης Seeds of Peace (Σπόροι Ειρήνης), που εδρεύει στη Βοστώνη

των Ηνωμένων Πολιτειών. Στην κατασκήνωση αυτή κάθε καλοκαίρι συγκεντρώνονται διακόσια παιδιά της ηλικίας μας από περιοχές, που έχουν προβλήματα μεταξύ τους. Έτσι, βρέθηκα και εγώ ανάμεσα σε νέους και νέες από Ισραήλ, Παλαιστίνη, Αίγυπτο, Ιορδανία, Αμερική, Ινδία, Πακιστάν, Κύπρο, Ελλάδα και Τουρκία.

Κάθε μέρα, για περίπου τρεις ώρες, Έλληνες και Τούρκοι μαζευόμασταν σε ένα συγκεκριμένο χώρο, όπου συζητούσαμε για το παρελθόν, καθώς και για τις πιθανές λύσεις που θα μπορούσαν να δοθούν στα προβλήματα, που αντιμετωπίζουμε.

Οι συζητήσεις αυτές κάθε άλλο παρά εύκολες ήταν. Μιλώντας για την ιστορία ανακαλύψαμε πόσο διαφορετικές ήταν οι απόψεις που είχαμε. Ταυτόχρονα διαπιστώσαμε πόσο ανοικτές ήταν ακόμη οι πληγές από τη μικρασιατική καταστροφή και την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, γεγονός που αναμφίβολα τόνωσε το εθνικό μας φρόνημα.

Δεν θα σας κοροϊδέψω λέγοντας ότι όλα στις συζητήσεις ήταν ρόδινα. Η αλήθεια είναι ότι τις περισσότερες φορές η συζήτηση κατέληγε σε αδιέξοδο και σε έντονο διαπληκτισμό, ο οποίος, όμως, γινόταν καπνός, κάθε φορά που αφήναμε το χώρο συνομιλίας μας.

Ζήσαμε ένα μήνα όλοι μαζί, μοιραζόμενοι σχεδόν τα πάντα. Μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε ο ένας τον άλλο και να γκρεμίσουμε τα τείχη των προκαταλήψεων. Όταν βρισκόμασταν εκεί μέσα, δεν ήμασταν ούτε Έλληνες ούτε Τούρκοι. Ήμασταν δεκαεξάχρονα με κοινά ενδιαφέροντα και ανησυχίες.

Ποιος είτε ότι είναι υποχρεωτικό να συμφωνούμε στα πολιτικά, για να αγαπάμε ο ένας τον άλλο; Με αυτήν την εμπειρία έμαθα ότι ο εχθρός έχει πρόσωπο και μάλιστα πολύ οικείο, ένα πρόσωπο που γνώρισα και είχα την ευτυχία να κάνω φίλο μου. Π' αυτό από τη θέση αυτή προτείνω να ιδρυθούν και άλλα τέτοια προγράμματα. Όλοι θα πρέπει να έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν την άλλη πλευρά, εφόσον το θέλουν.

Πιστεύω ακράδαντα ότι η βία δεν είναι λύση. Μόνο με το διάλογο μπορούμε να πάμε μπροστά. Επίσης, προτείνω να επανεξεταστούν τα βιβλία της ιστορίας Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου και να ξαναγραφτούν όσο πιο αμερόληπτα γίνεται. Μη με παρεξηγήτε. Σε καμία περίπτωση δεν λέω να ξεπουλήσουμε τις ελληνικές θέσεις και αξίες. Οι προτάσεις μου πρεσβεύουν διάλογο και θέληση για ειρήνη. Με την προκατάληψη το μόνο που καταφέρνουμε είναι να συνεχίζεται ο αέναος κύκλος του μίσους.

Μπορείτε να με πείτε ιδεαλίστρια, αλλά, τουλάχιστον, θέλω να πιστεύω ότι δεν είμαι η μόνη, όπως λέει και ο Τζων Λένον.

Σας καλώ όλους να βοηθήσετε να γκρεμίσουμε τις παρωπίδες και τις προκαταλήψεις και να σβήσουμε τη μάσκα του μίσους, που έχουμε ζωγραφίσει η μία πλευρά στο πρόσωπο

της άλλης. Είναι στο χέρι μας. Μπορούμε, φτάνει να το θέλουμε. Το θέλουμε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Πριν αρχίσουμε τις δευτερολογίες των λοιπών ομιλητών, θα μου επιτρέψετε να πάρω το λόγο για μισό λεπτό.

Θαύμασα τη σκέψη σας, τον παλμό σας, τη ζωντάνια σας. Έχοντας πάνω από πενήντα χρόνια πείρα στη δημόσια ζωή και την πολιτική, θέλω να σας κάνω μια έκκληση: Διαβάστε ιστορία! Δεν υπάρχει μεροληπτική και αμερόληπτη ιστορία. Η ιστορία εξ ορισμού είναι αμερόληπτη. Και όταν δεν είναι αμερόληπτη, δεν είναι ιστορία.

Αλλά και η ιστορία δεν παραχαράσσεται. Όταν παραχαράκει, είναι προπαγάνδα. Υπάρχουν πράγματα που πρέπει να τα δούμε, όσο σκληρά και αν είναι, με την πραγματική τους μορφή, και να ψάξουμε τρόπους, για να μην επαναληφθούν.

Συγνώμη που πήρα λίγο από το χρόνο σας. Τελειώνω, λέγοντάς σας και πάλι να μελετάτε ιστορία.

Θα παρακαλούσα την Έφηβο Βουλευτή Νάντια Αναστασία να πάρει το λόγο.

ΝΑΝΤΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Λευκωσία): Θα ήθελα να σχολιάσω μια ομιλία που έγινε σήμερα εδώ και αφορά στο Κυπριακό.

Θα ήθελα, λοιπόν, να ρωτήσω το εξής το παιδί που έγραψε την ομιλία:

Τί σε κάνει να πιστεύεις ότι γνωρίζεις περισσότερα για το Κυπριακό από εμάς τους ίδιους τους Κυπρίους, από τη στιγμή που δεν ξέρεις καν να διαχωρίζεις τους Τουρκοκύπριους από τους Τούρκους; Το ξέρεις ότι και από την ελληνοκυπριακή πλευρά έγιναν αισχύρτητες και βαρβαρότητες, πράγμα που κρύβουν τα βιβλία της ιστορίας, στην Κύπρο, τουλάχιστον; – Δεν ξέρω για την Ελλάδα.

Θέλω να σε διαβεβαιώσω ότι τους Ελδυκάρους, που είπες ότι ξεχάσαμε, δεν τους ξεχάσαμε και τους τιμούμε μαζί με τους δικούς μας ήρωες, που αγωνίστηκαν για την ειρηνική συμβίωση των δύο κοινοτήτων και σκοτώθηκαν από ακροδεξιά φασιστικά στοιχεία και των δύο κοινοτήτων, πράγμα που σίγουρα εσύ δεν γνωρίζεις.

Μας κατηγορήσες ότι δεν αγαπάμε την πατρίδα μας και δεν πιστεύουμε σε κάτι ιερό. Θέλω να σου πω ότι, επειδή ακριβώς αγαπάμε την πατρίδα και πιστεύουμε σε κάτι ανώτερο, την ειρήνη, αγωνιζόμαστε για μια δίκαιη λύση του Κυπριακού, για να μη θρηνησουμε και άλλους νεκρούς και άδικα να χάσουμε και την άλλη μισή Κύπρο. Πατί δεν νομίζω ότι θέλει κάποια χώρα να πάει ενάντια στην Αμερική και τα συμφέροντά της, για να βοηθήσει την Κύπρο, που ουσιαστικά είναι ένα μικρό νησί στη Μεσόγειο και δεν έχει καμία ισχύ.

Ευχαριστώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΙΩΤΗΣ (Νομός Αχαΐας): Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να απαντήσω, αφού η συνάδελφος αναφερόταν στη δική μου εργασία;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Απάντη-

σε στις απόψεις σας και όχι προσωπικά σε εσάς. Συνεπώς δεν γεννάται προσωπικό θέμα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΙΩΤΗΣ (Νομός Αχαΐας): Προφανώς δεν κατάλαβε κάποιες από τις απόψεις μου. Σας παρακαλώ να το ξεκαθαρίσουμε τώρα, γιατί νιώθω άσχημα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Στο τέλος, εάν έχουμε χρόνο, θα σας δώσω το λόγο.

Παρακαλείται η Έφηβος Βουλευτής Καγκελίδου Ελευθερία να πάρει το λόγο.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΓΚΕΛΙΔΟΥ (Λευκωσία-Κύπρος): Θα ήθελα να διαφωνήσω με ορισμένους συναδέλφους μου που, κατά τη γνώμη μου, ήταν απόλυτοι και άκαθετοι στις απόψεις τους, όσον αφορά στη σχέση μας με την Τουρκία και όσον αφορά στους Έλληνες πολιτικούς.

Όσον αφορά στη σχέση μας με την Τουρκία και την εξωτερική μας πολιτική, έχει ειπωθεί ότι η ελληνική εξωτερική πολιτική πρέπει να γίνει πιο σκληρή και πατριωτική, ότι πρέπει να μισούμε τους Τούρκους και ότι δεν έχουμε ξεχάσει ακόμα την ιστορία του μίσους μεταξύ μας.

Εγώ πιστεύω ότι η σημερινή εποχή είναι η εποχή της άμβλυνσης των αντιθέσεων μεταξύ των λαών. Η Ευρώπη έχει πλέον ενοποιηθεί και πρέπει να εκλείψει η ιστορία του μίσους από τα ελληνικά σχολεία και από τα σχολεία όλης της Ευρώπης. Δεν πρέπει να διδασκόμαστε τις διαφορές μας με τους λαούς, αλλά αυτά που μας ενώνουν. Πρέπει, δηλαδή, να υπάρξει ένας υγιής εθνισμός και όχι εθνικισμός.

Ειπώθηκε ότι ο ελληνικός στρατός πρέπει να είναι έτοιμος για επίθεση. Συμφωνώ με αυτό, αλλά όχι τόσο απόλυτα όσο ετέθη. Πιστεύω πρώτιστα ότι πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για την ειρήνη και όχι για τον πόλεμο.

Επίσης, είμαστε γείτονες με την Τουρκία και θα συνεχίσουμε να είμαστε. Καλύτερα, λοιπόν, όπως είπε κάποιος συνάδελφος, να έχεις γείτονα φίλο, παρά εχθρό, οπότε η ελληνοτουρκική φιλία είναι ό,τι καλύτερο, κατά τη γνώμη μου.

Θα απαντήσω και στην άποψη, ότι οι Έλληνες πολιτικοί δεν ασχολούνται με την εξωτερική πολιτική. Πιστεύω ότι ίσα-ίσα τον τελευταίο καιρό έχει δοθεί έμφαση σ' αυτόν τον τομέα και στην άμβλυνση των αντιθέσεων μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων.

Κάποιοι είπαν ότι οι πολιτικοί μας θέλουν σκλάβους των παθών μας, για να μπορούν να μας εξουσιάζουν. Υπάρχουν ορισμένοι πολιτικοί, που όντως μας θέλουν έτσι, αλλά αντιπροσωπεύουν μια πολύ μικρή μερίδα και δεν θα ήθελα να είμαστε τόσο απόλυτοι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η Έφηβος Βουλευτής Μανωλοπούλου Θεανώ έχει το λόγο.

ΘΕΑΝΩ ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΥ (Β' Αθήνας): Πρόθεσή μου ήταν να αναφερθώ στο ίδιο θέμα που αναφέρθηκαν και οι κοπέλες πριν από μένα, δηλαδή στο θέμα που αφορούσε στις ελληνοτουρκικές σχέσεις και να εκφράσω την απογοήτευσή μου, επειδή υπάρχουν συνομήλικοί μου, παιδιά 16 και

17 χρονών, που αντιμετωπίζουν ένα τόσο λεπτό θέμα, τόσο δογματικά και μονόπλευρα.

Οι κοπέλες, που μίλησαν πριν από εμένα, με κάλυψαν απόλυτα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Παρακαλώ την Έφηβο Βουλευτή Γουπίου Σταυρούλα να πάρει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΟΥΠΙΟΥ (Υπόλοιπο Αττικής): Δεν θα ήθελα να πω κάτι αυτήν τη στιγμή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Να ακολουθήσει η κυρία Παναγιώτα Γεωργίου.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Θα ήθελα να κάνω και εγώ κάποια σχόλια σχετικά με την τρομοκρατία και την Αμερική και θα ήθελα να τονίσω ότι, τόσο η τρομοκρατία, όσο και η αναμενόμενη επίθεση των Η.Π.Α. στο Ιράκ, αλλά και κάθε είδους επίθεση, ισοδυναμούν με βία, καταστροφή και θάνατο. Επομένως, είναι και τα δύο καταδικαστέα.

Παράλληλα, εξαιτίας των συμφερόντων και της δύναμης που ασκούν οι Η.Π.Α., επιβάλλοντας πολλές φορές την *rax Americana*, οι πράξεις τους γίνονται αποδεκτές, αν και προκαλούν τα ίδια με μια τρομοκρατική επίθεση, δηλαδή θάνατο, καταστροφή και βία.

Αυτό αποτελεί και έναν από τους λόγους, για τους οποίους η παγκοσμιοποίηση δεν γίνεται αποδεκτή, αφού ο ηγετικός ρόλος τόσο των Η.Π.Α. αλλά και κάθε μεγάλης δύναμης θα οδηγήσει στην ισοπέδωση των ταυτοτήτων των πολιτισμών.

Επομένως, θέλω να καλέσω όλους τους συνάδελφους Έφηβους Βουλευτές να αναγνωρίσουμε το καθήκον μας και να καταδικάσουμε κάθε είδους επίθεση, που απειλεί το φιλελεύθερο ιδεώδες και καταλύει την ηθική.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επειδή δύο Έφηβοι Βουλευτές αναφέρθηκαν στην ομιλία του αγαπητού συναδέλφου, του δίνω ένα λεπτό για να απαντήσει.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΙΩΤΗΣ (Νομός Αχαΐας): Κατ' αρχήν, δεν μίλησα συγκεκριμένα για τους Κύπριους ή τους Έλληνες της Κύπρου, όπως θέλετε πείτε το. Δεν θέλω να παρεξηγηθεί η έκφρασή μου. Αναφερόμουν σε κάποιους ανθρώπους, για τους οποίους είχα διαβάσει στις εφημερίδες, τις οποίες έχω μαζί μου. Αυτοί έλεγαν ότι έχουν ψυχολογικά και οικονομικά προβλήματα από τότε και το κράτος τους ξεχνά. Δεν αναφερόμουν ούτε σε Έλληνες ούτε σε Κύπριους ότι ξεχνούν τους ΕΛΔΥΚάριους. Προφανώς, τους τιμούν. Και στην εργασία που έγραψα, για να έλθω εδώ, τιμούσα και τον Παλληκαρίδη και τον Αυξεντίου και τον Γρίβα και την Εθνοφρουρά. Άσχετα αν δεν το ανέφερα. Δεν ξεχνά, όμως.

Και προφανώς γι' αυτό ανέφερα στην αρχή ότι δεν είμαι ούτε από την Κύπρο ούτε έχω Κύπριους συγγενείς. Για να ακούσω τις δικές σας απόψεις. Δεν μίλησε κανείς δογματικά.

Είπα ότι και οι Τούρκοι είναι νέοι, όπως εγώ κι έχουν προβλήματα στη χώρα τους, όπως έχουμε κι εμείς. Τί δογματικό είπα, δηλαδή; Είπα την προσωπική μου άποψη απ' αυτά που έχω διαβάσει, ιστορικά βιβλία κ.λπ. Μάλλον θα παρανόησαν.

Επίσης, αν υπήρχαν βιασμοί από Έλληνες, να έλθουν να μου το πουν, για να αλλάξω την εργασία μου. Είναι προφανές αυτό. Και αυτό ανέφερα στην εργασία μου, ότι δεν είναι έγκυρα τα βιβλία μας σχετικά με το ιστορικό πλαίσιο της Κύπρου. Ειδικά στην Γ' Γυμνασίου έχουμε μόνο μία παράγραφο, που εμάς δεν μας τη δίδαξαν καθόλου. Να αναφερθούν οι βιαιότητες που έχουν γίνει και από τις δύο πλευρές, για να λυθεί το πρόβλημα ειρηνικά. Το έχω αναφέρει πολλές φορές στην έκθεσή μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πολύ για τη διευκρίνιση.

Το λόγο έχει ο Έφηβος Βουλευτής Ιωάννης Λαζαριδής.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ (Επικρατείας): Κύριε Πρόεδρε, φίλοι Έφηβοι Βουλευτές, ο λόγος που βρισκομαι σ' αυτήν τη θέση με σκοπό να πω αυτά που θα πω, δεν είναι άλλος από το ίδιο μου το είναι, δεν είναι άλλος από τον άνθρωπο. Τον άνθρωπο το σοφό, τον περήφανο, αυτοαποκαλούμενο homo sapiens, που μέσα στη σοφία του ξεχασε την ανθρωπιά του, που μέσα στη διαδρομή του στο χρόνο κάπου έχασε το δρόμο του και απανθρωπίστηκε. Ένα από τα κύρια γνωρίσματα αυτού του απανθρωπισμού είναι ο πόλεμος.

Πόλεμος. Πατί; Για ποιους λόγους; Ποια αιτία για πόλεμο μπορεί να είναι πιο σημαντική από την ανθρώπινη ζωή; Η εδαφική ακεραιότητα του έθνους; Η τιμή της πατρίδας, ίσως; Ή μήπως οι προκλήσεις από τις υποψήφιες χώρες-εχθρούς; Μήπως αυτά δεν προβάλλουν πάντα οι διάφοροι ηγέτες των λαών;

Μ' αυτά και με άλλα παρόμοια επιχειρήματα δεν προσπαθούν πάντα να εμπυχώσουν το στρατό τους, οι διορισμένοι από εμάς κυβερνήτες των ζωνών μας, και να μας στείλουν στο θάνατο; Χωμένοι πάντα στη μισαλλοδοξία και φιλορηματία τους δεν προωθούν άραγε ολόκληρες προπαγανδιστικές επιχειρήσεις, με σκοπό να προωθήσουν μια σύγκρουση και να γεμίσουν τις τσέπες τους με ακόμα περισσότερα χρήματα από τα όπλα, που θα πλασάρουν στο υποψήφιο αγοραστικό κοινό, έχοντας πάντα την αμέριστη υποστήριξη των μέσων μαζικής αποβλάκωσης; Οι διάφοροι καλοθελητές, ένα μέρος του κοινού και μια πληθώρα διεφθαρμένων πολιτικών στο πλάι τους συγκαλύπτουν, αποσιωπούν, παραπλανούν με τον πιο πρόστυχο τρόπο ολόκληρες μάζες, μετατρέποντας τους μέχρι τότε φίλους σε εχθρούς και τους εχθρούς σε φίλους, ανάλογα πάντα με τα συμφέροντά τους. Αδηφάγοι βρικόλακες της ζωής, που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η προσθήκη μηδενικών στον τραπεζικό τους λογαριασμό.

Και ποια είναι η θέση του απλού ανθρώπου, του πολίτη, του φοιτητή, του βιοπαλαιστή, του οικογενειάρχη σ' αυτήν

την κατάσταση; Σημαντική είναι η θέση του και οι ευθύνες του βαρύτερες. Εμείς είμαστε αυτοί που τους δίνουμε την εξουσία, εμείς τους δίνουμε την ευκαιρία να παίξουν με τις ζωές μας, εμείς τους επιτρέπουμε να μας κυβερνήσουν, μας και δεν τολμάμε να αναλάβουμε τις ευθύνες και να κυβερνήσουμε τους εαυτούς μας.

Εμείς είμαστε αυτοί που δε θα αρνηθούμε να πολεμήσουμε, όταν απαιτηθεί, φοβούμενοι τις συνέπειες. Εμείς και όλοι οι εμείς του κόσμου, που ενώ έχουν πολύ καλύτερα πράγματα να κάνουν από το να πολεμήσουν, δεν τολμάνε να το πουν, να το φωνάξουν. Να αρνηθούν το θάνατο και τους λάτρεις του. Γιατί μόνοι μας θα γινόμαστε σκλάβοι κάποιων λίγων στη γη και μόνοι μας θα πρέπει να απελευθερωθούμε. Τυφλή υπακοή στον ηγέτη, πολιτικό ή θρησκευτικό και πίστη σε αυθεντίες και απελευθερωτές της ζωής μας; Εγώ προσωπικά πιστεύω στον άνθρωπο. Καιρός να το κάνει κι αυτός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε πολύ.

Το λόγο έχει η Έφηβος Βουλευτής Μαρία Νταλταγιάννη.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΑΛΤΑΓΙΑΝΝΗ (Β' Αθήνας): Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί Έφηβοι Βουλευτές, σεβαστέ Πάτερ Μεταλληνέ, έχω πάλι μπροστά μου μια φωτογραφία που τράβηξε ο Κέβιν Κάρτερ στο Σουδάν. Αυτή η φωτογραφία απεικονίζει ένα παιδάκι, το οποίο σχεδόν έρποντας προσπαθεί να φτάσει τους ανθρώπους της UNICEF, που λίγο παραπέρα μοιράζουν φαγητό, ενώ ακριβώς πίσω του βρίσκεται ένας γύπας. Όλοι ξέρουμε τι περιμένει πάντα ένα όρνιο: Να πεθάνει το θύμα του για να ορμήξει και να το κατασπαράξει. Ο Κέβιν Κάρτερ σήκωσε το παιδάκι και το πήγε στους γιατρούς. Δεν μάθαμε, όμως, ποτέ τι απέγινε.

Κάθε φορά που προσπαθώ να οργανώσω τη ζωή μου και τους στόχους μου αυτή η φωτογραφία ζωντανεύει μέσα μου. Δεν ανέχομαι τη στιγμή που εγώ καλοπερνάω και έχω ό,τι χρειάζομαι, μια συνομήλική μου στην Αφρική και στην Ασία να σέρνεται στην πορνεία, να πεθαίνει από την πείνα, να γίνεται θύμα εκμετάλλευσης των μεγάλων, των ίδιων που βράβευσαν τη φωτογραφία αυτή. Δεν ανέχομαι όταν εγώ τα έχω όλα, κάποιο παιδί στις τριτοκοσμικές χώρες να βασανίζεται, να γίνεται θύμα δουλεμπορίου, να υποχρεώνεται να δουλέψει, μέχρι να πεθάνει. Να στερείται φαγητό, νερό, ρούχα, γονείς, παιδεία, ευημερία, τη στιγμή που οι άρχοντες του κόσμου μιλούν για παγκοσμιοποίηση και ανάγκη για ανάπτυξη.

Αυτοί που θέλουν να επιβάλουν την παγκοσμιοποίηση, την παρουσιάζουν ως αναγκαιότητα, που έχει χαρακτήρα μονοδρόμου. Πρέπει να ξέρουμε ότι άλλο είναι ο διεθνισμός και η καλή συνεργασία όλων των εθνών και των κρατών, κάτω από δημοκρατικούς κανόνες ελευθερίας και άλλο η τυφλή μαζοποίηση των λαών, από εξουσίες που θέλουν να ισοπεδώσουν κάθε εθνότητα και κάθε εθνική παράδοση.

Αναρωτιέμαι, αυτοί οι άνθρωποι που μιλούν για την

παγκοσμιοποίηση, δεν ντρέπονται; Τόσο διεφθαρμένοι είναι ηθικά, που το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το συμφέρον; Δεν υπολογίζουν τον άνθρωπο, την ιστορία του, τα φυσικά του δικαιώματα; Κι ύστερα, εμείς, που τα βλέπουμε όλα αυτά, γιατί δεν κάνουμε κάτι, για να πάψουν να γίνονται; Τί μαθαίνουμε για Αναγέννηση και Διαφωτισμό στα σχολεία μας; Πατί, βλέποντας να διαγράφεται η αξία του ανθρώπου μπροστά στα μάτια μας, μένουμε άπρακτοι; Καιρός να αναλάβουμε δράση. Ο κόσμος εμάς τους νέους περιμένει. Εμπρός, λοιπόν, παιδιά!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Και τελειώνουμε με την Έφηβο Βουλευτή Ρεβέκκα Γκόγκου.

ΡΕΒΕΚΚΑ ΓΚΟΓΚΟΥ (Α' Αθήνας): Εγώ θα ήθελα να σας ζητήσω κάτι, που πιστεύω ότι οι περισσότεροι από εμάς θα το ήθελαν. Να μιλήσει στην Ολομέλεια η Έφηβος Βουλευτής Ευφροσύνη Αναγνώστου, που είχε μιλήσει χθες και πιστεύω ότι αυτά που είπε μας άγγιξαν πραγματικά όλους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Όπως γνωρίζετε τα μέλη της Βουλής των Εφήβων, τα οποία θα μιλήσουν στην Ολομέλεια, θα αναδειχτούν με κλήρο.

ΡΕΒΕΚΚΑ ΓΚΟΓΚΟΥ (Α' Αθήνας): Δεν μπορεί να γίνει μια εξαίρεση;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Δυστυχώς ούτε ο Κανονισμός το επιτρέπει, αλλά και όταν αρχίσουν οι εξαιρέσεις, δεν υπάρχουν τα όρια των εξαιρέσεων. Και μπορεί κάποιος να μου πει να κάνω άλλη μια εξαίρεση κ.λπ. Είμαι χρόνια στη Βουλή και εάν έκανα μια εξαίρεση, θα ζήλευνα, γιατί ποτέ δεν έχει κάνει για μένα εξαίρεση ο κ. Κακλαμάνης. Για να μην ζηλεύω, λοιπόν, θα συμμορφωθού-

με όλοι με τον Κανονισμό. Ας ευχηθούμε να έχει την τύχη να κληρωθεί.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ - ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Εισηγήτρια - Β' Αθήνας): Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο για μία διευκρίνιση;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Εισηγήτρια - Β' Αθήνας): Θα ήθελα να αναφερθώ στην ιστορία. Σε καμία περίπτωση δεν υποστήριξα ότι είναι μονόπλευρη. Απλά αυτό που θεωρώ –και είναι προσωπική μου άποψη– είναι ότι δεν μας τα λένε όλα στα βιβλία της Ιστορίας, τουλάχιστον της Ελλάδας, και πάνω σ' αυτό στηριζόμενη ζήτησα επανεξέταση. Ευχαριστώ πολύ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Δεν διαφωνώ μαζί σας. Έχω κάνει τρεις-τέσσερις επερωτήσεις επί αυτού του θέματος. Ίσως, όμως, προς την αντίθετη κατεύθυνση, που θα είχατε στο μυαλό σας. Εν πάση περιπτώσει, ευχαριστούμε για τη διευκρίνιση.

Θέλω όλους να σας συγχαρώ όχι μόνο για την κοσμιότητα και τη σοβαρότητα, με την οποία διεξήχθη η συνεδρίαση, αλλά και για το υψηλό πνεύμα ευθύνης και συνείδησης.

Σας ευχαριστώ.

Στη συνέχεια και περί ώρα 13.10 λύεται η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΠΕΙΡΑΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ 17-9-2002

Στην Αθήνα σήμερα, 17 Σεπτεμβρίου 2002, ημέρα Τρίτη και ώρα 13.00, στην Αίθουσα 223 (2ος όροφος) του Μεγάρου της Βουλής, συνεδρίασε η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, υπό την Προεδρία του Βουλευτή Β' Πειραιά κ. Πάννη Καψή, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς - Διμερείς Σχέσεις, Διεθνής Τρομοκρατία, Ειρήνη - Πόλεμος, Εξοπλισμοί - Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση - Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση» της Σύνθεσης Κεμένων των μαθητών της Α' και της Β' Τάξης των Ενιαίων Λυκείων, των Τ.Ε.Ε. και της Σχολής Μαθητείας Α' κύκλου του Ο.Α.Ε.Δ. από την Ελλάδα, τον Απόδημο Ελληνισμό και των μαθητών της Β' Τάξης των Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών από την Κύπρο, που συμμετείχαν στο Εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», Ζ' Σύνοδος 2001-2002 (3η συνεδρίαση).

Στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι εξής Έφηβοι Βουλευτές: Αθανασίου Άννα (Λεμεσός-Κύπρος), Αλεξάνδρου Αλέξανδρος (Ν. Βοιωτίας), Αμμάρι Σάμερ (Σαουδική Αραβία), Αμπού-Χάντμπα Μισέλ (Ν. Ηλείας), Αναγνώστη Φροσύνα (Ν. Ιωαννίνων), Αναστασίου Νάντια (Λευκωσία-Κύπρος), Ανυφαντή Παναγιώτα (Ν. Καρδίτσας), Βάσσου Αθηνά (Αγγλία), Βέτσικας Γρηγόρης (Αυστραλία), Γαλάτουλας Δέσποινα (Η.Π.Α.), Γεωργίου Παναγιώτα (Λεμεσός-Κύπρος), Πώσα Πηνελόπη-Αλεξία (Ν. Ιωαννίνων), Γκόγκου Ρεβέκκα (Α' Αθήνας), Γούπιου Σταυρούλα (Υπόλοιπο Αττικής), Γρηγορέας Γεώργιος (Ν. Λακωνίας), Γρηγοροπούλου Νικολίτσα (Ν. Ηλείας), Δαρζάνος Ευαλία (Αυστραλία), Δελέγκος Αθανάσιος (Γερμανίας), Έλληνα Χριστίνα (Κερύνεια-Κύπρος), Ζούρα Δέσποινα (Ν. Αχαΐας), Θεμιστοκλέους Δήμητρα (Λευκωσία-Κύπρος), Καγκελίδου Ελευθερία (Λευκωσία-Κύπρος), Κακαρούνα Νίκη (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Καλύβα Κωνσταντίνα (Α' Πειραιά), Καρεκλά Μαρία (Δάφνακα-Κύπρος), Καρσέλας Αμιλιανός (Ν. Μαγνησίας), Κάσσου Βιβή (Ν. Λάρισας), Κοκότσης Βασίλης (Καρπασία), Κοντορούδα Θεοδώρα (Α' Πειραιά), Κουλοχέρης Αθανάσιος (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Κουχαρτσιούκ Χριστίνα (Αμμόχωστος-Κύπρος), Λαζαρίδης Ιωάννης (Επικρατείας), Λυκουργιώτης Παναγιώτης (Ν. Αχαΐας), Λώλης Αλέξανδρος (Ν. Καρδίτσας), Μανωλοπούλου Θεανώ (Β' Αθήνας), Μαυρίδου Παναγιώτα (Γερμανίας), Μιχαήλ Μαρία (Λευκωσία-Κύπρος), Μουτσουρή Παναγιώτα (Αμμόχωστος-Κύπρος), Μπέλεσης Κων/νος (Η.Π.Α.), Μπόγκος Άννα (Αιθιοπία), Νταλαγιάννη Μαρία (Β' Αθήνας), Ντζούφα Θάλεια (Ν. Αιτωλοακαρνανίας), Παναγάκης Κων/νος (Ιεροσόλυμα), Παπαδόσηφρος Γεώργιος (Ν. Ρεθύμνου), Παπαδούλη Μαρ-

κέλλα-Ιω (Β' Αθήνας), Παπάζογλου Χρήστος (Ν. Πιερίας), Παπακωνσταντίνου Αθανασία (Λεμεσός-Κύπρος), Περικλέους Κλειώ (Λευκωσία-Κύπρος), Ραμπ Μιχάλης (Λευκωσία-Κύπρος), Ρουμελιώτη Χριστίνα (Α' Αθήνας), Σγουρίδου Χάρης (Υπόλοιπο Αττικής), Σηλιωτόπουλος Παναγιώτης (Γερμανία), Σολομωνίδου Άντρεα (Λεμεσός-Κύπρος), Τζιώλλου Ευτυχία (Ν. Μεσσηνίας), Τσαγκάρη Σπυριδούλα (Δάφνακα-Κύπρος), Φράγκου Ηλιάννα (Ν. Μεσσηνίας), Χαραλάμπους Κάτια (Λεμεσός-Κύπρος), Χουρδά Αναστασία (Αυστραλία), Χριστιάνης Χαράλαμπος (Καναδάς) και Χριστοδούλου Λουίζα (Αμμόχωστος-Κύπρος).

Στη συνεδρίαση παραβρέθηκε και το μέλος της Επιτροπής του Εκπαιδευτικού Προγράμματος «Βουλή των Εφήβων» πατέρας Γεώργιος Μεταλληνός, Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι αρχίζει η συνεδρίαση.

Η ημερήσια διάταξη προβλέπει τη διεξαγωγή ψηφοφορίας. Έχουμε τελειώσει με τις ομιλίες και τις δευτερολογίες. Υπάρχουν κάποιες ερωτήσεις επί της διαδικασίας;

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΟΥΠΙΟΥ (Υπόλοιπο Αττικής): Είχαμε μια συζήτηση όλοι μαζί και θέλουμε να σας θέσουμε ένα ζήτημα. Θα θέλαμε να ρωτήσουμε, αν μπορεί να ξεκινήσει, ακόμα και σήμερα, αν μείνει χρόνος στο τέλος, να γίνεται ένας διάλογος μεταξύ των παιδιών, να υπάρχει ένας αντίλογος, να εκφέρονται απόψεις πάνω στα θέματα που διαβάζονται και να δίνεται, έτσι, περισσότερος χρόνος σ' αυτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Προσωπικά βλέπω λογική την πρόταση, αλλά δυστυχώς σήμερα δεν γίνεται. Έχει καθοριστεί η διαδικασία σύμφωνα με τον Κανονισμό Λειτουργίας των Επιτροπών. Αυτή είναι μία πρόταση, που θα πάει στον Πρόεδρο της Βουλής.

Η Επιτροπή μας έχει για σήμερα μια συνεδρίαση, που θα διατεθεί για ψηφοφορίες. Συνεπώς, θα προχωρήσουμε στις ψηφοφορίες.

Αρχίζει η διεξαγωγή ψηφοφοριών.

Ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή επί της αρχής η Σύνοψη Κεμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων;

Όσοι συμφωνούν παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Οι συμφωνούντες σηκώνουν το χέρι)

Όσοι διαφωνούν παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Δεν σηκώσε κανείς το χέρι του)

Συνεπώς, η Σύνοψη Κεμένων έγινε δεκτή ενεκρίθη επί της αρχής, ομόφωνα.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΟΥΠΙΟΥ (Υπόλοιπο Αττικής): Κύριε Πρόεδρε ...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Όταν αρχίζει η ψηφοφορία, δεν τίθεται κανένα άλλο θέμα. Μόνο αν έχετε κάποια ένσταση επί της διαδικασίας. Μετά το τέλος των ψηφοφοριών θα σας ακούσω.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΟΥΠΙΟΥ (Υπόλοιπο Αττικής): Κάποια παιδιά δεν κατάλαβαν. Θέλουν διευκρίνιση πάνω στο θέμα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ακούστε με σας παρακαλώ. Θα σας ξεκαθαρίσω τι θα κάνουμε. Θα γίνω σαφέστερος, όσο μπορώ. Οποιαδήποτε διευκρίνιση θέλετε θα τη ζητήσετε τώρα και όταν ξεκινήσει η ψηφοφορία θα ψηφίζουμε και μόνο.

Η πρώτη ψηφοφορία είναι επί της αρχής, δηλαδή, αυτό που λέμε, κατ' αρχήν. Έχετε μπροστά σας τη Σύνοψη Κειμένων, έτσι δεν είναι;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΦΗΒΟΙ-ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Έπειτα θα προχωρήσουμε στα επιμέρους κεφάλαια, όπως π.χ. «Κρίση στα Βαλκάνια». Έχετε κάνει επιστημονικές και προτάσεις. Έπειτα θα θέσω υπόψη της Επιτροπής τις καινούριες προτάσεις που έγιναν κατά τη διαδικασία. Υπάρχει κανείς που δεν κατάλαβε κάτι και ποιο είναι αυτό;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΜΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (Γερμανία): Αυτά, στα οποία αναφερθήκατε, θα καταγραφούν;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ό,τι λέτε καταγράφεται από τους πρακτικογράφους. Αφού θα ψηφιστούν όλες οι προτάσεις των παιδιών που πήραν μέρος στο εκπαιδευτικό αυτό πρόγραμμα και οι νέες προτάσεις που διατυπώσατε, η συζήτηση θα συνεχισθεί στην Ολομέλεια.

Άλλη ερώτηση;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Αν δεν κάνω λάθος σήμερα το πρόγραμμα ανέφερε και δευτερολογίες. Πότε θα έχουμε την ευκαιρία να δευτερολογήσουμε όσοι θέλουμε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αν δεν κάνω λάθος, επειδή είχαμε χρόνο, εξαντλήσαμε τις δευτερολογίες χθες.

Άλλη ερώτηση;

ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ (Λευκωσία-Κύπρος): Αυτά που γράφονται μέσα στη Σύνοψη Κειμένων είναι πολύ γενικά. Κάποιες προτάσεις έχουν τεθεί από παιδιά, που είχαν μιλήσει χθες και προχθές. Αυτές οι προτάσεις δεν θα ληφθούν υπόψη;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αν θυμάμαι καλά, πριν λίγο είπα ότι μετά και τη ψηφοφορία θα τεθούν υπό την κρίση σας οι προτάσεις, που διατυπώθηκαν κατά τη διάρκεια των συζητήσεων και εφόσον δεν είναι ταυτόσημες με τις παραπάνω.

Ψηφίσαμε επί της αρχής τη Σύνοψη των Κειμένων που υπάρχει στο βιβλίο που έχετε και αφορά την Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Προχωρούμε στα επιμέρους θέματα, στα επιμέρους κεφάλαια της Σύνοψης Κειμένων.

1. Πρώτο θέμα: Γίνεται δεκτό ή όχι το κεφάλαιο «Κρίση στα Βαλκάνια», ως έχει στο κείμενο που κρατάτε στα χέρια σας;

Οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Προφανώς, υπέρ του κεφαλαίου σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, το κεφάλαιο «Κρίση στα Βαλκάνια» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

2. Προχωρούμε στην ψήφιση του κεφαλαίου «Ευρωπαϊκή Ενοποίηση».

Οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Προφανώς, υπέρ του κεφαλαίου σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, το κεφάλαιο «Ευρωπαϊκή Ενοποίηση» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

3. Προχωρούμε στην ψήφιση του κεφαλαίου «Κυπριακό».

Οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Προφανώς, υπέρ του κεφαλαίου σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, το κεφάλαιο «Κυπριακό» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

4. Προχωράμε στο κεφάλαιο «Τρίτος Κόσμος».

Οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο παρακαλώ να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι το κεφάλαιο)

Προφανώς, υπέρ του κεφαλαίου σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, το κεφάλαιο «Τρίτος Κόσμος» έγινε δεκτό, κατά πλειοψηφία.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ (Λάρνακα-Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ μία ερώτηση θα ήθελα να κάνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ (Λάρνακα Κύπρου): Όταν λέμε «διαφωνώ» δεν εννοούμε ότι θέλουμε να μπει το θέμα, αλλά με νέες εισηγήσεις;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Έχω απαντήσει στην αρχή της εισήτησής. Θα καταλάβετε στο τέλος.

Τώρα προχωρούμε στην ψήφιση των νέων προτάσεων, που διατυπώθηκαν κατά τις συνεδριάσεις της Επιτροπής και δεν περιλαμβάνονται στη Σύνοψη Κεμένων.

Σας διαβάζω μία-μία τις προτάσεις και θα γίνεται ψηφοφορία.

Προτάσεις της Εφήβου Βουλευτή Παπαδούλη Μαρκέλλας-Ιούς (Β' Αθήνας):

Α. «Κοινή εξωτερική πολιτική αποδεκτή από όλα τα κόμματα και ενίσχυση της άμυνας μας θεσμικά και οικονομικά».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Β. «Συμμετοχή των νέων σε φιλειρηνικά κινήματα».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Γ. «Επέκταση των προγραμμάτων, όπως διεθνείς κατασκηνώσεις, που ευνοούν τη συνύπαρξη ατόμων προερχόμενων από περιοχές, που έχουν προβλήματα μεταξύ τους».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Παπάζογλου Χρήστου (Νομός Πιερίας):

Α. «Δυνατότητα επίσκεψης των Κυπρίων στα χωριά των παππούδων τους στα κατεχόμενα».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Κανείς από τους Εφήβους Βουλευτές δεν σηκώνει το χέρι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Β. «Κοινή, σκληρή εξωτερική πολιτική Ελλάδας και Κύπρου».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Γ. «Ευαισθητοποίηση όλων των νέων της Κύπρου για την επίλυση του Κυπριακού».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Κανείς από τους Εφήβους Βουλευτές δεν σηκώνει το χέρι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Προτάσεις της Εφήβου Βουλευτού Ντζούφα Θάλειας (Νομός Αιτωλοακαρνανίας):

Α. «Ένταξη, χωρίς ψηφοφορία, στον Ο.Η.Ε. κάθε κράτους που το επιθυμεί».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς υπέρ της πρότασης δεν σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Β. «Τα μη δημοκρατικά κράτη να αποπέμπονται από τον Ο.Η.Ε.».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Τώρα ποιος θα κρίνει, ποια είναι δημοκρατικά και ποια όχι, είναι άλλο ζήτημα!

Γ. «Αντικατάσταση του Συμβουλίου Ασφαλείας από το Πανεθνικό Κοινοβούλιο με βουλευτές έναν από κάθε κράτος-μέλος. Οι αποφάσεις του να λαμβάνονται με απλή πλειοψηφία. Οι διαφωνίες να παραπέμπονται σε διεθνές δικαστήριο, που οι αποφάσεις του θα είναι υποχρεωτικά εκτελεστές από τον Ο.Η.Ε.».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης δεν σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Δ. «Διεθνικός στρατός, με συμμετοχή όλων των κρατών, με σκοπό, πρώτον, την εφαρμογή των αποφάσεων του Ο.Η.Ε. και του διεθνούς δικαστηρίου και δεύτερον, την προληπτική παρέμβαση, όπου υπάρχει κίνδυνος πολέμου».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.
(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)
Προφανώς, υπέρ της πρότασης δεν σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Ε. «Κατάργηση των πυρηνικών όπλων υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε.».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

ΣΤ. «Να μη συμμετέχουν τα κράτη-μέλη του Ο.Η.Ε. στο ΝΑΤΟ ή παρόμοιους οργανισμούς».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης δεν σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Ζ. «Μεταφορά της έδρας του Ο.Η.Ε. σε κάποια αδύναμη χώρα».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης δεν σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Η. «Υποχρεωτική οικονομική συνεισφορά των κρατών-μελών του Ο.Η.Ε. ανάλογα με τη δύναμή τους».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση της Εφθήβου Βουλευτή Αναστασίου Νάντιας (Λευκωσία).

«Τα Μ.Μ.Ε. να στηρίξουν την προσπάθεια προσέγγισης των νέων των δύο Κοινοτήτων στην Κύπρο».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Δελέγκου Αθανασίου (Γερμανία)

Α. «Να διατίθενται, για την πάταξη των ριζών της τρομοκρατίας, δηλαδή της οικονομικής ανισότητας και της κοινωνικής αδικίας, τα χρηματικά ποσά αντί για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Β. «Ψηφίσματα διαμαρτυρίας των νέων προς τις ηγεσίες των κρατών κατά της νέας εισβολής που ετοιμάζουν οι Η.Π.Α. εναντίον του ΙΡΑΚ».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Κουλοχέρη Αθανάσιου (Νομός Αιτωλοακαρνανίας)

Α. «Να παραχωρείται πλήρης ελευθερία κινήσεων στους διπλωμάτες».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης δεν σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Β. «Να ιδρυθούν σχολές, όπου θα διδάσκονται διεξοδικά η ελληνική ιστορία και ο τρόπος επίλυσης κρίσεων και που σε αυτές θα σπουδάζουν οι μελλοντικοί διπλωμάτες».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Γ. «Η επιλογή του Υπουργού Εξωτερικών να εγκρίνεται από τη Βουλή με την ψήφο της».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση του Έφηβου Βουλευτή Λυκουργιώτη Παναγιώτη (Νομός Αχαΐας)

Α. «Ψυχολογική στήριξη, ιατροφαρμακευτική περίθαλ-

ψη και τιμητική σύνταξη στους ήρωες της ΕΛ.ΔΥ.Κ.».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Καρσελά Αμμιλιανού (Νομός Μαγνησίας):

Α. «Επαναλειτούργια των εκκλησιών στη Β. Ήπειρο».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Β. «Προσφυγή της Ελληνικής Κυβέρνησης στο Διεθνές Δικαστήριο και στον Ο.Η.Ε. για την επανασύνδεση της Βορείου Ηπείρου με την Ελλάδα».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση της Εφήβου Βουλευτού Γρηγοροπούλου Νικολίτσας (Νομός Ηλείας):

«Διεξαγωγή ειδικών σεμιναρίων και ασκήσεων των αντιτρομοκρατικών σωμάτων για την απόκτηση πείρας και γνώσεων στην εξάρθρωση των τρομοκρατικών οργανώσεων».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Αλεξάνδρου Αλέξανδρου (Νομός Βοιωτίας):

Α. «Οι Έλληνες να διαφωνήσουν κάθετα με την απειλή σύρραξης στη Μέση Ανατολή».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση ενεκρίθη ομόφωνα.

Β. «Οι Έλληνες να συμπαρασταθούν στους λαούς της Μέσης Ανατολής με συνεχείς αγώνες για οικονομική τους ενίσχυση και προστασία των δικαιωμάτων τους».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Γ. «Οι Έλληνες να υποστηρίξουν την κατάλυση του τυραννικού καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ με σκοπό την προστασία των ελευθεριών του απλού λαού».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι ολιγότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση απερρίφθη, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση της Εφήβου Βουλευτού Μουτσουρή Παναγιώτα (Αμμόχωστος-Κύπρος):

«Ενημέρωση των νέων όλου του κόσμου για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Κύπρος μέσα από τηλεοπτικές εκπομπές στα ελληνικά και ξένα κανάλια».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση της Εφήβου Βουλευτού Τζιβάλλου Ευτυχίας (Νομός Μεσσηνίας):

«Άσκηση πίεσης του ελληνικού κράτους προς το αλβανικό, ώστε να σταματήσει η καταπάτηση των δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών και η δήμευση της περιουσίας τους».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Προτάσεις της Εφήβου Βουλευτού Παπακωνσταντίνου Αθανασίας (Λεμεσός-Κύπρος):

Α. «Ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση σαν μία ενιαία δημοκρατική χώρα, με κυρίαρχο το ελληνικό στοιχείο».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Β. «Σε περίπτωση ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως βόρεια (τουρκοκυπριακά τμήματα) και νότια Κύπρος (ελληνοκυπριακό τμήμα) θα πρέπει κάποιος φορέας της Ευρώπης να συμβάλει στη συντήρηση και προστασία της εθνικής της ταυτότητας, με διάφορους τρόπους, νομικούς ή άλλους».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις της Εφήβου Βουλευτού Ρουμελιώτη Χριστίνας (Α' Αθήνας):

Α. «Αγορά επί πλέον στρατιωτικού εξοπλισμού και ενίσχυση των συνοριοφυλάκων».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι ολιγότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Β. «Να μην καταργηθεί ο διαχωρισμός των στρατιωτικών σωμάτων».

Ποια είναι η κα Ρουμελιώτη Χριστίνα παρακαλώ;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ (Α' Αθήνας): Εγώ είμαι, κύριε Πρόεδρε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Προτείνετε να μη γίνεται διαχωρισμός των στρατιωτικών σωμάτων. Τί εννοείτε;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ (Α' Αθήνας): Παλαιότερα είχε ακουστεί από τον Υπουργό Εθνικής Άμυνας κ. Παπαντωνίου ότι στους μπερέδες των στρατιωτών θα υπάρχει ένα ενιαίο χρώμα, ώστε να μη διαχωρίζεται το πεζικό από το ναυτικό, οι καταδρομείς κ.λπ. Θεωρώ ότι δεν είναι όλοι ίδιοι, δεν έχουν το ίδιο έργο...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Δεν το κατάλαβα. Οι στρατιώτες των διαφόρων μονάδων και σωμάτων έχουν τα διακριτικά τους, όταν έχουν έξοδο, ενώ όταν βάλουν τη στολή μάχης όχι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ (Α' Αθήνας): Ναι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Εσείς θέλετε να διατηρηθεί αυτό ή να καταργηθεί;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ (Α' Αθήνας): Θέλω να διατηρηθεί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Οπότε, θέλετε να μην καταργηθεί ο διαχωρισμός.

- **ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ (Α' Αθήνας):** Ναι, να μην καταργηθεί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Λοιπόν, επαναδιατυπώνω την πρόταση της Εφήβου Βουλευτού Ρουμελιώτη Χριστίνας.

«Να μην καταργηθεί ο διαχωρισμός των στρατιωτικών σωμάτων σε ΛΟΚ, Ναυτικό, Αεροπορία κ.λπ.».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι.

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Κοκόση Βασίλη (Καρπασία-Κύπρου):

Α. «Καθιέρωση της διδασκαλίας του βιβλίου «Κατεχόμενα εδάφη μας» υποχρεωτικά στις τάξεις του Γυμνασίου και του Λυκείου της Κύπρου».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Β. «Κατά τη διαδήλωση, που γίνεται την ημέρα της επετείου της ανακήρυξης του ψευδοκράτους, επιτακτική είναι η ανάγκη της παρουσίας πολιτικών στελεχών –τόσο από τον ελλαδικό, όσο και από τον κυπριακό χώρο– μαθητικών οργανώσεων, αστυνομίας και καθηγητών».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Γ. «Οι μαθητές του Απόδημου Ελληνισμού να οργανωθούν και να μοιράζουν ενημερωτικά φυλλάδια, σχετικά με το Κυπριακό, στο εξωτερικό και, ταυτοχρόνως, να διοργανώνονται εκδηλώσεις από τους απόδημους Έλληνες».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις της Έφηβου Βουλευτή Κοντορούδα Θεοδώρας (Α' Πειραιά):

Α. «Ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας να απαγορεύσει την εισαγωγή και εξαγωγή ειδών κατασκευασμένων από παιδιά».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Β. «Το 2004, ως Ολυμπιακό έτος, να αφιερωθεί στα παιδιά του Τρίτου Κόσμου».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Γ. «Μέρος των εσόδων των Ολυμπιακών Αγώνων, να διαθεθεί σαν επισιτιστική βοήθεια των παιδιών που υποφέρουν».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις του Έφηβου Βουλευτή Χριστιάνη Χαράλαμπου (Καναδάς):

Α. «Συνεργασία Ελλάδος - Καναδά για τη δημιουργία ελληνικού ημερήσιου γυμνασίου και λυκείου στον Καναδά».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Β. «Διαφοροποίηση των βιβλίων που διδάσκονται στα ελληνικά σχολεία του εξωτερικού από τα αντίστοιχα της Ελλάδας, με σκοπό την καλύτερη κατανόησή τους από τους μαθητές του εξωτερικού».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Προτάσεις της Έφηβου Βουλευτή Γαλάτουλας Δέσποινας (Νέα Υόρκη):

Α. «Αποστολή από το Υπουργείο Παιδείας περισσότερων δασκάλων στα ελληνικά σχολεία και -γιατί όχι- και στις ομοσπονδίες».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Β. «Λειτουργία σχολείου στην Ελλάδα, για 15 ημέρες το καλοκαίρι, για τα ελληνόπουλα του εξωτερικού».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Γ. «Διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα Πανεπιστήμια του εξωτερικού».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Δ. «Ίδρυση ελληνικού πανεπιστημίου στη Νέα Υόρκη».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση της Έφηβου Βουλευτή Έλληνα Χριστινίας (Κε-ρύνεια):

«Η ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι αναγκαία και πρέπει ολόκληρος ο κυπριακός λαός και προπαντός οι νέοι, ομόφωνα, να στηρίξουμε την προσπάθεια της Ελλάδος και της Κύπρου στο θέμα αυτό».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Πρόταση του Έφηβου Βουλευτή Γρηγορέα Γεωργίου (Νομός Λακωνίας):

«Η Ελλάδα, προκειμένου να προβάλλει τις διεκδικήσεις της, πρέπει να εκμεταλλευτεί στο έπακρο την προσπάθεια της Τουρκίας να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

(Προφανώς, υπέρ της πρότασης σήκωσαν το χέρι οι περισσότεροι)

Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Στο σημείο αυτό γίνεται διάλειμμα για 10'.

(Μετά τη διακοπή)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επαναλαμβάνεται η διακοπή συναεδρίαση.

Δύο συνάδελφοί σας έφεραν στο Προεδρείο δύο προτάσεις ισχυριζόμενοι -είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι είναι ειλικρινείς- ότι δεν κατάλαβαν πλήρως τη διαδικασία.

Ερωτώ την Επιτροπή: Θέλει να τις θέσουμε υπό ψηφοφορία τώρα, ναι ή όχι;

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, η πρόταση έγινε δεκτή κατά πλειοψηφία.

ΦΡΟΣΥΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ (Νομός Ιωαννίνων): Κύριε Πρόεδρε, μου επιτρέπετε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΦΡΟΣΥΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ (Νομός Ιωαννίνων): Κύριε Πρόεδρε, έχω και εγώ κάποιες προτάσεις και για τον ίδιο λόγο με τους συναδέλφους μου δεν τις κατέθεσα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): «Όχι, δυστυχώς, δεν τις δέχομαι. Υπήρχε η διακοπή και θα μπορούσατε να τις είχατε φέρει. Δεν μπορεί να συνεχιστεί αενάως αυτή η διαδικασία. Είστε υπεύθυνοι άνθρωποι. Συνεχίζουμε, εγώ διευθύνω τη διαδικασία.

Προχωρώ στην ανάγνωση των νέων προτάσεων και θα τίθενται αμέσως σε ψηφοφορία.

Η Μουτσουρή Παναγιώτα (Αμμόχωστος) προτείνει: «Να επεκταθεί ο θεσμός της Βουλής των Εφήβων στους δήμους και στους νομούς –και μάλιστα νομοθετικά– κατά την περίοδο των δημοτικών εκλογών. Να γίνονται, δηλαδή, εκλογές για την Επιτροπή Νεολαίας, η οποία θα μεταφέρει τις εισηγήσεις και διαφωνίες της νέας γενιάς στα δημοτικά συμβούλια.»

Ερωτώ τη Μουτσουρή Παναγιώτα: Εννοεί την εκλογή μιας επιτροπής νεολαίας, η οποία να συμπαρίσταται στα δημοτικά συμβούλια, για να μεταφέρει τη φωνή των νέων;

ΜΟΥΤΣΟΥΡΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ (Αμμόχωστος-Κύπρος): Να συνεδριάζει ξεχωριστά και κάποια από τα μέλη να λαμβάνουν μέρος και να μεταφέρουν τις εισηγήσεις των νέων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Συνεπώς, με αυτήν την έννοια θα διατυπωθεί η πρόταση.

Ερωτάται η Επιτροπή: Εγκρίνεται ή όχι αυτή η πρόταση; Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους. (Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Επομένως, η πρόταση αυτή, έγινε δεκτή, ομόφωνα.
«Εορτασμός της 1ης Απριλίου, δηλαδή της εθνικής επετείου της Κύπρου, και από τους Έλληνες.»

Ερωτάται η Επιτροπή: Εγκρίνεται ή όχι αυτή η πρόταση;

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους. (Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)
Προφανώς, σήκωσαν το χέρι τους οι περισσότεροι. Συνεπώς η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

«Διδασκαλία της κυπριακής ιστορίας, (εισβολή του 1974), με την πρέπουσα έμφαση στα πραγματικά γεγονότα.»

... Όπως μου εξήγησε η συνάδελφός σας, η διδασκόμενη ιστορία είναι ατελής. Άρα, εννοεί τη συμπλήρωσή της. Έτσι, είναι;

ΜΟΥΤΣΟΥΡΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ (Αμμόχωστος-Κύπρος): Υπάρχει μόνο μια παράγραφος. Και αυτήν δεν την διδασκόμαστε. Δεν υπάρχουν όλα τα γεγονότα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή: Εγκρίνεται ή όχι αυτή η πρόταση;

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους. (Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)

Προφανώς, σήκωσαν το χέρι τους οι περισσότεροι. Συνεπώς η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Ο Σημλιωτόπουλος Παναγιώτης προτείνει «Να μην υπογράψει το κράτος μας συνθήκες, με τις οποίες εξασφαλίζει οικονομική βοήθεια και στήριξη σε χώρες, που δεν σέβονται την πατρίδα μας, όπως η Αλβανία, που καταπατά τον Ελληνισμό της Βορείου Ηπείρου, η FYROM, που δε δέχεται να λάβει άλλο όνομα από το «Μακεδονία» και η Βουλγαρία, που πραγματοποιεί συνέδρια, με τα οποία θέλει να αποδείξει ότι η Μακεδονία είναι σλαβική».

ΣΗΜΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (Γερμανία): Και για τη Θράκη υποστηρίζουν ότι είναι Βουλγάρικη. Υποστηρίζουν ότι είναι οι απόγονοι των Θρακών.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ερωτάται η Επιτροπή: Εγκρίνεται ή όχι αυτή η πρόταση;

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους. (Σηκώνουν το χέρι οι αποδεχόμενοι την πρόταση)

Οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι τους.

(Σηκώνουν το χέρι οι μη αποδεχόμενοι την πρόταση)
Προφανώς, σήκωσαν το χέρι τους οι περισσότεροι. Συνεπώς η πρόταση έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Κύριε Σημλιωτόπουλε, θα επιτρέψετε στο Προεδρείο να διαμορφώσει φραστικά την πρόταση, όπως την εκφώνησα.

ΜΙΑ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ: Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΜΙΑ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ: Μια πρόταση, σημαντική κατά τη γνώμη μου, που λέχθηκε από τα παιδιά, αλλά τώρα δεν ψηφίστηκε –δεν ξέρω γιατί δεν ειπώθηκε– ήταν η δημιουργία Βουλής των Εφήβων –56 ατόμων– στην Κύπρο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Με συγχωρείτε, αλλά όποιες προτάσεις διατυπώθηκαν και κατετέθηκαν και είναι αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, ανεγνώσθησαν και ψηφίσθηκαν. Έδωσα την ευκαιρία για δύο νέες προτάσεις. Εκείνη τη στιγμή όσοι ήθελαν, κατά παρέκκλιση της διαδικασίας, μπορούσαν να προβάλουν άλλη πρόταση. Η πρόταση αυτή, όπως μου λέει η γραμματέας, υπάρχει στη Σύνοψη Κεμμένων αρμοδιότητας Μορφωτικών Υποθέσεων, οπότε δεν τίθεται θέμα.

ΝΑΝΤΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Λευκωσία - Κύπρος): Τόσο από την εισηγήτρια όσο και από μένα προτάθηκε να αναθεωρηθούν τα σχολικά εγχειρίδια ιστορίας στην Ελλάδα, στην Τουρκία και στην Κύπρο. Γιατί δεν αναφέρθηκε αυτή η πρόταση;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αγαπητές κυρίες μου, είναι σωστή η πρότασή σας. Γράψτε μου τώρα την πρότασή σας, ώστε να τη θέσω σε ψηφοφορία αμέσως.

ΡΑΜΠ ΜΙΧΑΛΗΣ (Λευκωσία - Κύπρος): Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΡΑΜΠ ΜΙΧΑΛΗΣ (Λευκωσία - Κύπρος): Χθες μίλησα για ένα πρόβλημα, που υπάρχει στα σχολεία: μας μαθαίνουν να κρίνουμε, αλλά δεν μας δίνουν τα ψυχικά εφόδια, για να το κάνουμε, όταν έρθει η ώρα. Θα ήταν καλό στα σχολεία να μας διδάσκουν ηρωικές ιστορίες, να μας εισάγουν βιβλία με επιφανείς άνδρες, ώστε να μαθαίνουμε για γενναίους ανθρώπους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κατάλαβα. Θα συζητήσουμε το θέμα με τον Υπουργό Παιδείας.

Κύριοι, τελευταία παρέκκλιση από τη διαδικασία. Παρακαλώ, φέρτε μου την πρόταση, για να τη διαβάσω. Αμέσως μετά θα προχωρήσουμε στην κλήρωση των ομιλητών για την Ολομέλεια.

Παρακαλείται όποιος παίρνει το λόγο να αναφέρει και το όνομά του.

Επειδή, κυρίες μου, δεν θέλω να ψηφίσει ο καθένας ό,τι καταλαβαίνει, η πρόταση σας να επανεξεταστούν τα ιστορικά εγχειρίδια Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου ποια έννοια έχει; Προς ποια κατεύθυνση να επανεξεταστούν; Ως προς την ιστορική ακρίβεια;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΝΑΝΤΙΑ (Λευκωσία - Κύπρος): Όχι τόσο ως προς την ιστορική ακρίβεια, όσο ως προς την παρουσίαση των δύο πλευρών της ιστορίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αυτό το συζητήσαμε και χθες.

Εδώ τί θα αποφασίσουν οι συνάδελφοί σας; Θα ψηφίσουν για το αν θα πρέπει να επανεξεταστούν τα σχολικά εγχειρίδια Ελλάδος, Τουρκίας και Κύπρου, αλλά με ποιο στόχο;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ-ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Εισηγήτρια - Β' Αθήνας): Με στόχο να διδάσκονται κοινή ιστορία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ζητάτε, δηλαδή, την αντικειμενική παρουσίαση των ιστορικών γεγονότων στα σχολικά εγχειρίδια της Ελλάδος, της Τουρκίας και της Κύπρου.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ-ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Εισηγήτρια - Β' Αθήνας): Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε. Θέλουμε να παρουσιάζονται και οι δύο πλευρές της ιστορίας, να γίνει, δηλαδή, η ιστορία που διδάσκεται στα σχολεία πιο αντικειμενική.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κυρίες και κύριοι, μόλις τώρα μου επέδειξε η γραμματέας ότι στο κεφάλαιο περί Κύπρου έχετε εγκρίνει απόφαση για την αντικειμενική διδασκαλία της ιστορίας στα σχολεία Τουρκίας και Ελλάδος. Εσείς θέλετε άλλη από αυτή την πρόταση; Η Επιτροπή σας το έχει ήδη ψηφίσει αυτό.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ-ΙΩ ΠΑΠΑΔΟΥΛΗ (Εισηγήτρια - Β' Αθήνας): Απλώς, κύριε Πρόεδρε, θέλουμε να προσθέσουμε και την Κύπρο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Με την προσθήκη, λοιπόν, της φράσης «και Κύπρου», η πρόταση διαμορφώνεται ως εξής: «Αντικειμενική διδασκαλία της ιστορίας στα σχολεία Τουρκίας, Ελλάδας και Κύπρου».

Εγκρίνει η Επιτροπή αυτή την πρόταση;

Οι αποδεχόμενοι την πρόταση να σηκώσουν το χέρι.

(Σηκώνουν το χέρι όλοι οι Έφηβοι Βουλευτές)

Η πρόταση έγινε δεκτή, ομόφωνα.

Συνεπώς, η απόφαση τροποποιείται και προστίθεται η φράση «και Κύπρου».

Τελειώσαμε με τις ψηφοφορίες και ερωτάται η Επιτροπή, γίνεται δεκτή η Σύνθεση Κεμμένων στο σύνολό της, με τις νέες προτάσεις που έγιναν δεκτές;

ΠΟΛΛΟΙ ΕΦΗΒΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτή, δεκτή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Επομένως, η Σύνθεση Κεμμένων έγινε δεκτή, κατά πλειοψηφία.

Θα ήθελα τώρα να σας πω και κάτι ακόμη. Και με την ευθύνη της έδρας αυτής, αλλά και με το δικαίωμα που μου δίνει η προσωπική μου πορεία, θα ήθελα να σας κάνω μια σύσταση de profundis, εκ βαθέων. Είστε έξυπνα παιδιά, δείξατε διορατικότητα και ευαισθησία, πολλά με εκπλήξατε –ευχάριστα εννοώ– και θα ήθελα να σας πω το εξής: προσέχετε περισσότερο, όταν λέτε «ναι» ή «όχι». Έχω «πιάσει» μερικούς από εσάς, που ψήφισαν διαφορετικά απ' αυτό που ήθελαν ή ψήφισαν χωρίς καμία λογική συνέπεια. Δεν σημαίνει ότι επειδή εγώ δεν χωνεύω τον Πατέρα Μεταλλήνο και ο Πατέρας Μεταλλήνος δεν χωνεύει εμένα, για παράδειγμα, ότι μία δική του πρόταση θα την καταψηφίσω. Ψηφίζω ή καταψηφίζω μία πρόταση κατά την αξία του περιεχομένου της. Προσέξτε το αυτό στην Ολομέλεια.

ΜΙΑ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να πάρω το λόγο;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Όχι, δεν μπορείτε.

ΜΙΑ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ: Δημοκρατία δεν έχουμε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Αν διαβάσεις το λόγο περί Δημοκρατίας του Γεωργίου Παπανδρέου στο Σύνταγμα, θα δεις ποια είναι η απάντησή μου.

Τώρα θα προχωρήσουμε στην κλήρωση των ομιλητών για την Ολομέλεια. Θα σας διανεμηθούν χαρτάκια, πάνω στα οποία θα γράψετε το όνομά σας και την περιοχή σας και θα τα διπλώσετε απαραίτητως σε οκτώ μέρη, διότι διαφορετικό δίπλωμα σημαίνει παραβίαση της μυστικότητας της ψηφοφορίας. Δεν θα μετάσχουν οι εκπρόσωποι από την Κύπρο και τον Απόδημο Ελληνισμό, για τους οποίους έγινε άλλη κλήρωση.

Παρακαλείται η γραμματεία να διανείμει τα χαρτάκια.

(Στο σημείο αυτό γίνεται η διανομή)

Πριν από την έναρξη της διαδικασίας, έχετε καμία απορία;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΙΩΤΗΣ (Νομός Αχαΐας): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να δώσω μία απάντηση στον συνάδελ-

φο, που είτε χθες για την ημέρα μνήμης της μικρασιατικής γενοκτονίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Σας είπα και πριν η διαδικασία της συζήτησης τελειώσε. Προχωρούμε στην κλήρωση.

Έχετε καμία απορία επί της διαδικασίας; Όχι.

Στο σημείο αυτό γίνεται η κλήρωση.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Οι Έφηβοι Βουλευτές που κληρώθηκαν, για να μιλήσουν στον Ολομέλεια, είναι οι εξής: Χρήστος Παπάζογλου (Νομός Πιερίας), Γεώργιος Τρηγορέας (Νομός Λακωνίας), Αθανάσιος Κουλοχέρης (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Αλέξανδρος Αλεξάνδρου (Νομός Βοιωτίας), Θάλεια Ντζούφα (Νομός Αιτωλοακαρνανίας).

Στην Ολομέλεια, βεβαίως, έχετε το δικαίωμα να πείτε ό,τι θέλετε και, ενδεχομένως, να επαναλάβετε κατά λέξη αυτά που είπατε στην Επιτροπή. Εγώ με την πολιτική και δημοσιογραφική μου πείρα θα σας συνιστούσα να διαβάσετε όλες τις τοποθετήσεις των συναδέλφων σας. Και η χειρότερη γνώμη σε κάτι θα έχει να συμβάλει.

Αποδειχτείτε αντάξιοι αυτού του θεσμού, που στοιχίζει κόπο, χρήμα, ταλαιπωρία, όχι μόνο για μας που διευθύνουμε τις Επιτροπές, αλλά και τους Βουλευτές του Εθνικού Κοινοβουλίου που θα συνεδριάζουν σήμερα μέχρι τις δύο το πρωί. Και αύριο το πρωί, στην Επιτροπή Άμυνας, θα πιάσουμε δουλειά από τις εννέα το πρωί. Συνεπώς, φανείτε και εσείς αντάξιοι. Βέβαια, νέοι είστε. Θυσιάστε, όμως, λίγο τον ύπνο σας και δουλέψτε πάνω και στις γνώμες των συναδέλφων σας.

Θα ακολουθήσει ημίωρη συνεδρίαση, στην οποία θα δώσω τη δυνατότητα σε όλους εσάς να μιλήσετε, αν έχετε οποιαδήποτε διευκρίνιση –και θα εμμένω στη λέξη διευκρίνιση– ή πολύ σύντομη συμπλήρωση. Μετά θα απαντήσω, εάν υπάρχουν, σε πέντε ερωτήσεις σας προσωπικές σε μένα. Όλοι όσοι θα ζητήσουν τώρα να κάνουν οποιαδήποτε διευκρίνιση, θα απευθύνονται σε μένα. Πρόσθετη διευκρίνιση δεν θα κάνω αποδεκτή.

Ποιοι θέλουν να κάνουν οποιαδήποτε διευκρίνιση;

ΕΝΑΣ ΕΦΗΒΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ: Με συγχωρείτε, διευκρίνιση για ποιο πράγμα;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Εάν με ρωτάς για ποιο πράγμα, σημαίνει ότι δεν έχεις διευκρίνιση.

Αν έχετε να κάνετε διευκρίνιση σε αυτά που είπατε ή έχετε κάποια απορία, ρωτήστε. Σύντομα ή μονολεκτικά, αν είναι δυνατόν.

Κανονικά θα έπρεπε να κηρύξω το πέρας της συνεδρίασής. Θέλω, όμως, να σας δώσω την ευκαιρία να διαφωτιστείτε πάνω σε ό,τι είπαν άλλοι συναδέλφοι.

Παρακαλώ η Γραμματεία να γράψει τα ονόματα.

Θα μιλήσει ο καθένας για ένα λεπτό, για να κάνετε τη διευκρίνισή σας.

Η κ. Γούπιου Σταυρούλα έχει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΓΟΥΠΙΟΥ (Υπόλοιπο Αττικής): Θα ήθελα να κάνω μία διευκρίνιση πάνω στα όσα είχα γράψει. Είχα κάνει ένα λάθος. Είπα αρχικά ότι «η παγκοσμιοποίηση ξεκίνησε σαν ένα όνειρο». Θα ήθελα να πω ότι δεν «ξεκίνησε σαν ένα όνειρο», μας έδωσαν να πιστέψουμε ότι είναι αυτό, ενώ είχαν πραγματικά άλλα στο μυαλό τους.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την κ. Γούπιου Σταυρούλα.

Το λόγο έχει η κ. Μουτσουρή Παναγιώτα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΜΟΥΤΣΟΥΡΗ (Αμμόχωστος-Κύπρος): Θα ήθελα να κάνω μία διευκρίνιση για την καλύτερη διασφάλιση της κυπριακής ιστορίας, τόσο του 1974, όσο και του 1955-1959, στα βιβλία και όχι μόνο στην Κύπρο αλλά και στην Ελλάδα, για να γνωρίζουν και να μπορούν να πάρουν θέση και να μας βοηθήσουν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ευχαριστούμε την κ. Μουτσουρή.

Το λόγο έχει η κ. Νταλταγιάννη Μαρία.

ΜΑΡΙΑ ΝΤΑΛΤΑΓΙΑΝΝΗ (Β' Αθήνας): Αρκετά παιδιά, επειδή δεν υπήρχε αρκετός χρόνος, για να διαβάσουν την εργασία τους, δεν είπαν τις προτάσεις που είχαν γράψει. Πιστεύω ότι αυτό δεν είναι σωστό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Ο κ. Λυκουργιώτης Παναγιώτης έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΥΚΟΥΡΓΙΩΤΗΣ (Ν. Αχαΐας): Στις 13-10-1998 είχε παρθεί στην ελληνική Βουλή μία απόφαση, που έλεγε ότι η 14η Σεπτεμβρίου θα είναι ημέρα εθνικής μνήμης της γενοκτονίας του Ελληνισμού της Μικράς Ασίας. Εδώ έχω μία εφημερίδα του Μαρτίου του 2001, η οποία αναφέρει ότι, μετά από παρεμβάσεις των Τούρκων, που έλεγαν ότι ήταν υπερβολικός και προκλητικός ο όρος «γενοκτονία», το προεδρικό διάταγμα δεν είχε γίνει ακόμα δεκτό. Γνωρίζετε εσείς, αν έχει γίνει αυτή η ημερομηνία δεκτή;

Επίσης, να επισημάνω κάτι στο λόγο μου. Είπα ότι ο Σεφέρης έγραψε ότι «οι ήρωες περπατούν στα σκοτεινά». Η ακριβής έκφραση είναι «προχωρούν στα σκοτεινά».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Σπεύδω να σας απαντήσω, γιατί ήμουν εισηγητής της προτάσεως αυτής. Το προεδρικό διάταγμα εξεδόθη και περιλαμβάνει απόφαση της Βουλής ως έχει, δεδομένου ότι καμία άλλη αρχή δεν μπορεί να τροποποιήσει ή να αναστείλει απόφαση της Ολομέλειας, και μάλιστα ληφθείσα παμψηφεί.

Η κ. Τζιώλλου Ευτυχία έχει το λόγο.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΖΙΩΛΛΟΥ (Ν. Μεσσηνίας): Χθες και προχθές κάποια παιδιά είχαν προτείνει μία κοπέλα από τη Βόρειο Ήπειρο να μιλήσει χωρίς κλήρωση στην Ολομέλεια. Αυτό μας είπατε ότι δεν γίνεται. Είχε προτείνει, επίσης, ο πατέρας Μεταλληνός κάποιο παιδί να προσφέρει τη θέση του. Θα ήθελα να ρωτήσω, αν προσφέρεται κάποιος να δώσει τη θέση του, ώστε να μιλήσει και κάποιο παιδί από τη

Βόρειο Ήπειρο και να ακουστούν, έτσι, και οι δικές μας απόψεις. Προσφέρεται κανείς;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κατ' αρχήν, μάθετε ότι προς την Επιτροπή απευθύνομαι μόνο εγώ. Εσείς σε μένα και εγώ στην Επιτροπή.

Λυπάμαι, αλλά δεν θα θέσω το ερώτημά σας, γιατί δεν μπορεί να παραβιαστεί ο Κανονισμός Λειτουργίας των Επιτροπών. Ίσως να φαίνεται λίγο υπερβολική η προσήλωσή μας. Πολλές φορές και εμείς ασχάλλουμε –τί θα πει ασχάλλουμε, το έχετε μάθει;– όταν είναι αυστηρός ο Κανονισμός – αλλά υπακούμε.

Ο κ. Μιχάλης Ράμπ έχει το λόγο.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΡΑΜΠ (Λευκωσία-Κύπρος): Εγώ θα ήθελα να ζητήσω στα βιβλία της ιστορίας –όπως βγάλαμε ψήφισμα– να μπουν κοινές μαρτυρίες των πολέμων και από τις δύο παρατάξεις, να δούμε και τα δεινά που πέρασε ο ένας λαός και τα δεινά που πέρασε ο άλλος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Σας πληροφορώ ότι, αν θέλετε το Αρχείο του Υπουργείου των Εξωτερικών, το οποίο κάνει εκπληκτική δουλειά, και αν παρακολουθούσατε τη Βουλή όχι μόνο των Εφήβων αλλά και των «γέρων», θα το διαπιστώνατε. Μάλιστα έγινε προχθές συζήτηση. Έχει όλα τα κείμενα και τις εκδόσεις της άλλης πλευράς. Βέβαια, δεν είναι πάντα τόσο εύκολο να πάνε όλοι οι μαθητές, σ' αυτό έχετε δικιο. Δεν αίρει την πρότασή σου, απλώς μια πληροφορία δίνω, για το τι καταμαρτυρεί η μια πλευρά στην άλλη.

Η κυρία Άντρεα Σολομωνίδου έχει το λόγο.

ΑΝΤΡΕΑ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Χθες σε μια ομιλία ακούστηκε ότι η Ελλάδα δεν υπερτερεί σε εξοπλισμό από άλλες χώρες και ότι υπάρχει ανάγκη να εξοπλιστεί καλύτερα και να είναι έτοιμη για πόλεμο. Θα ήθελα να πω στην κοπέλα, που το ανέφερε, ότι πιστεύω πως η Κυβέρνηση έχει δώσει περισσότερη σημασία στον εξοπλισμό παρά σε άλλα σημαντικά θέματα, όπως η φτώχεια και γενικά η δυστυχία που υπάρχει στον κόσμο.

Ευχαριστώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Η κυρία Μιχαήλ Μαρία έχει το λόγο.

ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ (Λευκωσία-Κύπρος): Εγώ θα ήθελα να διευκρινίσω κάτι πάνω στο θέμα που ακούστηκε για τη Μικρά Ασία. Είχα διαβάσει στις εφημερίδες ότι υπάρχει ένα χωριό στην Μικρά Ασία, στο οποίο οι κάτοικοι μιλούν άπταιστα ελληνικά, απλώς είναι εκτουρκισμένο, δηλαδή υπάρχει άλλη θρησκεία. Όμως, η γλώσσα που μιλούν είναι η ελληνική. Ήθελα να μιλήσω από χθες, για να καταθέσω μια πρόταση, αν θα μπορούσε να γίνει κάτι να βοηθηθούν αυτά τα χωριά, που οι κάτοικοί τους όντως μιλούν την ελληνική γλώσσα, για να διατηρηθεί περισσότερο.

Ακόμη, στο θέμα για τα βιβλία ιστορίας της Κύπρου ξέρω ότι στο Παιδαγωγικό Ινστιτούτο της Κύπρου ήδη γίνεται

προσπάθεια από Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, για να ξαναγραφτεί το βιβλίο. Δεν ξέρω σε ποιο στάδιο είναι, απλώς ξέρω ότι γίνεται αυτή η προσπάθεια.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Για ποιο βιβλίο μιλάτε;

ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΑΗΛ (Λευκωσία-Κύπρος): Για την ιστορία της Κύπρου στα σύγχρονα χρόνια. Είναι συνεργασία Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Δεν έχω, εκ του Κανονισμού, το δικαίωμα να παρέμβω. Τελείωσαν οι διευκρινίσεις.

Θα απαντήσω σε πέντε ερωτήσεις είτε ως Πρόεδρος της Επιτροπής είτε ως Βουλευτής, αν φυσικά θέλετε.

Ο κ. Σμηλιωτόπουλος έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΜΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ (Γερμανία): Θα ήθελα να αναφερθώ σε ό,τι αφορά τη συνεδρίαση στην Επιτροπή ότι συζητήθηκε μεταξύ μας, μεταξύ των Έφηβων Βουλευτών που μετέχουν σ' αυτή την Επιτροπή, ότι για τα θέματα που εκτέθηκαν δεν υπήρξε αρκετός διάλογος. Εκτέθηκαν τα θέματα, τώρα έγινε η ψηφοφορία γι' αυτά και είπαμε ποια δεχόμαστε. Όμως, δεν υπήρξε διάλογος και πιστεύω ότι με διάλογο θα μπορούσαν να υπήρχαν και άλλες, περισσότερες απόψεις πάνω σ' αυτά τα θέματα. Και αυτό θα ήθελα, αν μπορούσατε να το μεταφέρετε στον κ. Κακλαμάνη, για να μπορέσει του χρόνου η συνεδρίαση να είναι πιο εμπλουτισμένη, πιο δημοκρατική, να υπάρχει πιο πολύς διάλογος. Είναι σημαντικό αυτό.

(Ορθιοι οι Έφηβοι Βουλευτές χειροκροτούν ζωηρά και παρατεταμένα)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Σπεύδα να πω ότι ως Πρόεδρος της Επιτροπής βρίσκω πολύ σωστή την πρόταση. Συγχαίρω τον εισηγητή, συγχαίρω κι όλους εσάς που τον χειροκροτήσατε. Θα ήθελα μόνο να θέσω ένα ερώτημα. Πατί η απάντηση στο ερώτημα αποτελεί προϋπόθεση, για να μπορέσει να καρποφορήσει ένας τέτοιος διάλογος. Πατί δεν χειροκροτήσατε τη συνάδελφό σας, που χθες έκανε αυτήν ακριβώς την πρόταση και δεσμεύθηκε να τη μεταφέρω στον κ. Κακλαμάνη και την μεταφέρω; Αυτό το εγκρίναμε χθες. Χθες κατά τη διάρκεια των συζητήσεων συνάδελφός σας έκανε την πρόταση. Θα δούμε τα Πρακτικά.

Εν πάση περιπτώσει, και ο χθεσινός συνάδελφος και ο σημερινός έκαναν μια πολύ σημαντική πρόταση, την οποία δεσμεύθηκε να μεταφέρω στον Πρόεδρο της Βουλής, τον κ. Κακλαμάνη. Όπως εξήγησα και χθες δεν μπορεί να γίνει από τη φετινή σύνοδο, αλλά του χρόνου ας το ελπίσουμε.

Η κυρία Παπακωνσταντίνου έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Λεμεσός-Κύπρος): Εγώ θα ήθελα να ρωτήσω, αν όλες αυτές οι προτάσεις μας θα έχουν κάποια ανταπόκριση ή απλά θα τυπωθούν σε βιβλίο;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Τι εννοείτε «ανταπόκριση»;

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ (Δεμεσός-Κύπρος): Δηλαδή, θα γίνει κάτι παρακάτω; Θα τις λάβουν υπόψη οι μεγάλοι ή απλά εμείς που τις ακούσαμε εμείς θα τις γνωρίζουμε;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Όχι. Οι απόψεις σας και γενικά οι απόψεις που διατυπώνονται κάθε χρόνο στη Βουλή των Εφήβων προωθούνται στα μέλη της Βουλής. Κανείς δεν μπορεί να προχωρήσει τίποτα παραπάνω διότι, όπως ξέρετε, κάθε Βουλευτής είναι ελεύθερος, με τη δική του γνώμη. Δηλαδή, δεν μπορεί ένα κόμμα να πει στο Βουλευτή του «ψήφισε έτσι», να τον υποχρεώσει. Προτείνει το κόμμα, ο Βουλευτής στηρίζει το κόμμα ή διαφωνεί και προχωρεί.

Πάντως, οι απόψεις σας κάθε άλλο παρά θα μείνουν μόνο για σας.

Η κυρία Γεωργίου έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (Δεμεσός-Κύπρος): Θα ήθελα να στηριχτώ στη διευκρίνιση που έκανε πριν η Άντρεα Σολομωνίδου και να ζητήσω από σας ως Βουλευτής και ως μέλος αυτής της Κυβερνήσεως να μας διευκρινίσετε κάτι: γιατί σε μια δημοσκόπηση, που έγινε τελευταία, η Ελλάδα κατατάσσεται στις χώρες που δίνουν το λιγότερο προϋπολογισμό για την παιδεία, ενώ δίνει αρκετά χρήματα για την άμυνα, τη στιγμή που η παιδεία είναι ένα από τα ισχυρότερα όπλα, παρά οποιοδήποτε άλλο όπλο;

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ (Πρόεδρος της Επιτροπής): Κατ' αρχήν δεν είναι σωστό ότι η Ελλάδα δίνει τα λιγότερα για την παιδεία. Τα κονδύλια, όπως ξέρετε, κάθε χρόνο αυξομειώνονται. Η Ελλάδα νομίζω ότι είναι από τις πρώτες για την παιδεία.

Πριν από λίγο, όμως, μια ομάδα συναδέλφων σας διέτυπωσε την άποψη, την επίκληση, γιατί η χώρα μας δεν δίνει περισσότερα για αμυντικούς σκοπούς. Θα σας πω ένα ανέκδοτο που ίσως να το ξέρετε.

Μια μάνα πάντρεψε τις κόρες της. Τη μια με ένα μυλωνά, την άλλη με έναν που έφτιαχνε τούβλα και την τρίτη με έναν αγρότη. Επισκέπτεται τη γυναίκα του μυλωνά, η οποία της λέει: μάνα παρακάλα το Θεό να φυσήξει να δουλέψει ο μύλος να κάνουμε το αλεύρι. Πηγαίνει μετά στην αγρότισσα, η οποία της λέει: μάνα παρακάλα να μη φυσήξει, για να μην πλαγιάσουν τα στάχυα, αλλά να ρίξει λίγο νεράκι να μεγαλώσουν

τα στάχυα. Πηγαίνει και στην τρίτη και αυτή της λέει: μάνα προς Θεού ούτε αέρα θέλω, ούτε βροχή, μόνο ήλιο. Γυρίζει, λοιπόν, η κακόμοιρη γυναίκα στο σπίτι της, κάνει το σταυρό της και λέει, Θεούλη μου εσύ ξέρεις, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις.

Αυτό, λοιπόν, παθαίνει και η κυβέρνηση. Η κάθε κοινωνική τάξη, η κάθε επαγγελματική τάξη, η κάθε σχολή σκέψης προβάλλει το δικό της. Εάν ρωτήσετε έναν ηθοποιό, θα σας πει ότι πρέπει να διπλασιαστούν τα κονδύλια για την τέχνη. Εάν πάτε σε έναν αγρότη, θα σας πει να τριπλασιαστούν τα κονδύλια για τις επιδοτήσεις των αγροτών. Στη δική μου περιφέρεια, που είναι εργάτες, θα σας πουν, γιατί δίνετε στους αγρότες. Λοιπόν, η κυβέρνηση καλείται να παίξει το ρόλο του Θεού και να αποφασίσει πώς θα τα κατανείμει. Εκεί, λοιπόν, κρίνεται.

Όσον αφορά τα πραγματικά στοιχεία σας επαναλαμβάνω ότι μπορεί στον τελευταίο προϋπολογισμό να δίνεται το 5% περίπου και κάτι, δεν θυμάμαι καλά, γιατί όπως ξέρετε κάναμε τις μεγάλες αγορές πολεμικού υλικού, διότι ταυτόχρονα με τα σχολεία η χώρα μας πρέπει να έχει διασφαλισμένη και την άμυνά της. Είμαστε η μοναδική ίσως χώρα, μια από τις λίγες χώρες, που έχουμε πρόβλημα ασφάλειας. Θα ήταν ευχής έργο να δίνουμε όλα τα λεφτά των εξοπλισμών σε σχολεία και σε νοσοκομεία. Δεν είναι δική μας απόφαση, το τονίζω.

Συνεπώς, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να συνενώσω την ευχή μου μαζί σας να βελτιωθεί η διεθνής κατάσταση και οι διμερείς σχέσεις χωρίς βλάβη των συμφερόντων μας, διότι ένα λάθος σήμερα θα φανεί σε είκοσι χρόνια. Είχαμε μία συζήτηση με τους φίλους από τη Βόρειο Ήπειρο, όπου κάτι λάθη του 1915, τα πληρώνει σήμερα η ομογένειά μας. Εύχομαι, λοιπόν, χωρίς βλάβη των συμφερόντων μας να μπορέσουμε να μειώσουμε τις στρατιωτικές δαπάνες και να αυξήσουμε τις κοινωνικές δαπάνες.

Νομίζω σ' αυτό το σημείο μπορούμε να κηρύξουμε το τέλος της συνεδριάσεώς μας και να σας ευχηθώ καλή δουλειά στην Ολομέλεια.

Γειά σας.

Στη συνέχεια και περί ώρα 13.00 λύθηκε η συνεδρίαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΠΕΙΡΑΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ - ΕΚΘΕΣΗ

Της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων στα θέματα «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς - Διμερείς Σχέσεις, Διεθνής Τρομοκρατία, Ειρήνη - Πόλεμος, Εξοπλισμοί - Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση - Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση» της Σύνθεσης Κειμένων των μαθητών της Α' και της Β' Τάξης των Ενιαίων Λυκείων, των Τ.Ε.Ε. και των Σχολών Μαθητείας Α' κύκλου του Ο.Α.Ε.Δ. από την Ελλάδα, τον Απόδημο Ελληνισμό και των μαθητών της Β' Τάξης των Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών από την Κύπρο, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», Ζ' Σύνοδος 2001-2002.

Προς τη Βουλή των Εφήβων

Η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συνήλθε στις 15, 16 και 17 Σεπτεμβρίου 2002, σε τρεις συνεδριάσεις, που διήρκεσαν συνολικά περίπου 8 ώρες, υπό την προεδρία του Βουλευτή Β' Αθήνας κ. Βασιλείου Κοντογιαννόπουλου και του Βουλευτή Β' Πειραιά κ. Ιωάννη Καψή, με αντικείμενο την εξέταση των θεμάτων της Σύνθεσης των Κειμένων, που ανήκουν στην αρμοδιότητά της.

Στην Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων συμμετείχαν οι Έφηβοι Βουλευτές: Αθανασίου Άννα (Κύπρος), Αλεξάνδρου Αλέξανδρος (Νομός Βοιωτίας), Αμμάρι Σάμερ (Σαουδική Αραβία), Αμπού-Χάντμπα Μισέλ (Νομός Ηλείας), Αναγνώστη Φροσύνα (Νομός Ιωαννίνων), Αναστασίου Νάντια (Κύπρος), Ανυφαντή Παναγιώτα (Νομός Καρδίτσας), Βάσσου Αθηνά (Αγγλία), Βέτσικας Γρηγόρης (Αυστραλία), Γαλάτουλας Δέσποινα (Η.Π.Α.), Γεωργίου Παναγιώτα (Κύπρος), Γιώσα Πηνελόπη-Αλεξία (Νομός Ιωαννίνων), Γκόγκου Ρεβέκκα (Α' Αθήνας), Γούπιου Σταυρούλα (Υπόλοιπο Αττικής), Γρηγορέας Γεώργιος (Νομός Λακωνίας), Γρηγοροπούλου Νικολίτσα (Νομός Ηλείας), Δαρζάνος Ευλαλία (Αυστραλία), Δελέγκος Αθανάσιος (Γερμανία), Έλληνα Χριστίνα (Κύπρος), Ζούρα Δέσποινα (Νομός Αχαΐας), Θεμιστοκλέους Δήμητρα (Κύπρος), Καγκελίδου Ελευθερία (Κύπρος), Κακαρούνα Νίκη (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Καλύβα Κωνσταντίνα (Α' Πειραιά), Καρεκλά Μαρία (Κύπρος), Καρσέλας Αμιλιανός (Νομός Μαγνησίας), Κάσσου Βιβή (Νομός Λάρισας), Κοκότσης Βασίλης (Καρπασία), Κοντορούδα Θεοδώρα (Α' Πειραιά), Κουλοχέρης Αθανάσιος (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Κουχαρτσιούκ Χριστίνα (Κύπρος), Λαζαριδής Ιωάννης (Επικρατείας), Λυκουργιώτης Παναγιώτης (Νομός Αχαΐας), Λώλης Αλέξανδρος (Νομός Καρδίτσας), Μανωλοπούλου Θεανώ (Β' Αθήνας), Μαυρίδου Παναγιώτα (Γερμα-

νία), Μιχαήλ Μαρία (Κύπρος), Μουτσουρή Παναγιώτα (Κύπρος), Μπέλεσης Κων/νος (Η.Π.Α.), Μπόγκος Άννα (Αιθιοπία), Νταλταγιάννη Μαρία (Β' Αθήνας), Ντζούφα Θάλεια (Νομός Αιτωλοακαρνανίας), Παναγάκης Κων/νος (Ιεροσόλυμα), Παπαδόσηφος Γεώργιος (Νομός Ρεθύμνου), Παπαδούλη Μαρκέλλα-Ιώ (Β' Αθήνας), Παπάζογλου Χρήστος (Νομός Πιερίας), Παπακωνσταντίνου Αθανασία (Κύπρος), Περικλέους Κλειώ (Λευκωσία), Ραμπ Μιχάλης (Κύπρος), Ρουμελιώτη Χριστίνα (Α' Αθήνας), Σγουριδίου Χάρις (Υπόλοιπο Αττικής), Σημλιωτόπουλος Παναγιώτης (Γερμανία), Σολομωνίδου Άντρεα (Κύπρος), Τζιώλλου Ευτυχία (Νομός Μεσσηνίας), Τσαγκάρη Σπυριδούλα (Κύπρος), Φράγκου Ηλιάνη (Νομός Μεσσηνίας), Χαραλάμπους Κάτια (Κύπρος), Χουρδά Αναστασία (Αυστραλία), Χριστιάνης Χαράλαμπος (Καναδάς) και Χριστοδούλου Λουίζα (Κύπρος).

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων έλαβαν το λόγο η Εισηγήτρια Έφηβος Βουλευτής Παπαδούλη Μαρκέλλα-Ιώ και οι Έφηβοι Βουλευτές: Ρεβέκκα Γκόγκου, Μαρία Νταλταγιάννη, Σταυρούλα Γούπιου, Λουίζα Χριστοδούλου, Αλέξανδρος Λώλης, Φροσύνα Αναγνώστη, Χρήστος Παπάζογλου, Παναγιώτα Γεωργίου, Θάλεια Ντζούφα, Νάντια Αναστασίου, Θεοδώρα Κοντορούδα, Χριστίνα Κουχαρτσιούκ, Θεανώ Μανωλοπούλου, Ηλιάνη Φράγκου, Κωνσταντίνος Μπέλεσης, Σάμερ Αμμάρι, Αθανάσιος Δελέγκος, Αθανάσιος Κουλοχέρης, Παναγιώτης Λυκουργιώτης, Βιβή Κάσσου, Μιχάλης Ραμπ, Αμιλιανός Καρσέλας, Νίκη Κακαρούνα, Νικολίτσα Γρηγοροπούλου, Χάρις Σγουριδίου, Πηνελόπη - Αλεξία Γιώσα, Μισέλ Αμπού - Χάντμπα, Χαράλαμπος Χριστιάνης, Γεώργιος Γρηγορέας, Αλέξανδρος Αλεξάνδρου, Ελευθερία Καγκελίδου, Δέσποινα Γαλάτουλας, Παναγιώτα Μουτσουρή, Άννα Αθανασίου, Αθανασία Παπακωνσταντίνου, Άντρεα Σολομωνίδου, Μαρία Μιχαήλ, Χριστίνα Ρουμελιώτη, Βασίλης Κοκότσης, Κάτια Χαραλάμπους, Δέσποινα Ζούρα, Χριστίνα Έλληνα, Παναγιώτα Ανυφαντή, Ευτυχία Τζιώλλου και Ιωάννης Λαζαριδής.

Η Εισηγήτρια Έφηβος Βουλευτής Παπαδούλη Μαρκέλλα-Ιώ είπε τα εξής:

«Κατ' αρχήν θα ήθελα να πω ότι είναι πραγματικά τιμή μου να βρίσκομαι ανάμεσα σε τόσο ξεχωριστά άτομα, τα οποία επέδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και ικανότητες για να βρίσκονται εδώ. Και θεωρώ ακόμη μεγαλύτερη την τιμή που μου έγινε να οριστώ Εισηγήτρια της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Με την ομιλία μου αυτή θα προσπαθήσω να παρουσιάσω με συντομία τα διάφορα θέματα, που θα μπορούσαν να απασχολήσουν την Επιτροπή μας τις επόμενες τέσσερις ημέρες. Τα θέματα αυτά, κατά τη γνώμη μου, περιστρέφονται γύρω από πέντε κεντρικούς θεματικούς άξονες.

Το πρώτο θέμα οφείλω να παραδεχθώ ότι δεν είναι καθόλου καινούργιο. Ποιον άλλωστε δεν απασχολεί η ευρωπαϊκή υλοποίηση; Και αυτό, επειδή έχει ουσιαστικά να κάνει

με την εθνική ταυτότητα κάθε κράτους μέλους, ταυτότητα που με την ενοποίηση πλαταίνει και σε κάθε περίπτωση διαφοροποιείται.

Είναι αναμφισβήτητη καθοριστική η συμβολή του ελληνικού πολιτισμού στον ευρωπαϊκό και παράλληλα είναι σαφές ότι η ευρωπαϊκή ιδέα καλεί σε ενότητα και αλληλεγγύη τους λαούς.

Όλοι αναγνωρίζουμε ότι πρέπει να γίνουν ακόμα πολλά βήματα μέχρι να πραγματώσουν οι λαοί της Ευρώπης το όραμα της πραγματικής ενοποίησης. Ο διαφορετικός ρυθμός ανάπτυξης, οι κοινωνικές και πολιτισμικές ανομοιογένειες, η ύπαρξη πολλών διαφορετικών γλωσσών και ο φόβος κατάργησης των εθνικών συνόρων είναι μερικά από τα θέματα που πρέπει να λυθούν, για να προχωρήσουμε στην ενοποίηση.

Και επειδή μας αφορά άμεσα, θα εκθέσω κάποιες πρώτες σκέψεις, που αφορούν τους νέους. Θεωρείται απαραίτητη η καλλιέργεια ευρωπαϊκής συνείδησης μέσω της παιδείας, αλλά και με διακρατικές πράξεις, όπως οι ανταλλαγές μαθητών μέσω των Υπουργείων Παιδείας των κρατών-μελών. Με αυτόν τον τρόπο, πέρα από την πιο ουσιαστική κατανόηση του ευρωπαϊκού πολιτισμού, συνδυάζουμε και την προσωπική μας τέρψη, πράγμα αναγκαίο για να γίνει η γνώση πιο ανάλαφρη και ευχάριστη.

Δυστυχώς, όμως, η πραγμάτωση του ευρωπαϊκού ιδεώδους δεν εξαρτάται μόνο από τη σωστή εκπαίδευση της νέας γενιάς, αλλά αναφέρεται και στη γενικότερη στάση που πρέπει να υιοθετήσουν τα ευρωπαϊκά κράτη. Θα πρέπει, λοιπόν, να ορίσουν κοινή αμυντική και γενικότερα εξωτερική πολιτική, να δράσουν συλλογικά για την αντιμετώπιση της ανεργίας, να αντιμετωπίσουν από κοινού κοινωνικά προβλήματα, όπως η εγκληματικότητα και τα ναρκωτικά, να φροντίσουν για την παγίωση της παγκόσμιας ειρήνης, την προστασία των ατομικών δικαιωμάτων των πολιτών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την ισότιμη συμμετοχή των λαών, εξασφαλίζοντας ταυτόχρονα το δικαίωμα στην εθνική ταυτότητα για τον καθένα μας.

Φίλοι και φίλες, όταν ένα πρόβλημα στην καθημερινή ζωή μας παίρνει πολύ και πολύτιμο χρόνο για τη λύση του, λέμε ότι αργεί να λυθεί, όπως και το Κυπριακό. Δεν είναι καιρός πλέον η πάγια αυτή φράση να αλλάξει; Για να αλλάξει, όμως, πρέπει, επιτέλους, να βρεθεί λύση στο κυπριακό πρόβλημα. Όλοι γνωρίζουμε την αδιαφορία της παγκόσμιας κοινής γνώμης για το θέμα, αλλά και το σκοτάδι που κυριαρχεί στις γνώσεις των ανθρώπων πάνω στην κυπριακή ιστορία. Επικροτούμε ταυτόχρονα τη στάση της Ελλάδας πάνω στο αίτημα της Τουρκίας για ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και διαπιστώνουμε με θλίψη ότι η διαίρεση του νησιού εξυπηρετεί πολιτικά και στρατιωτικά συμφέροντα των σημερινών μεγάλων δυνάμεων, οι οποίες χρησιμοποιούν τα κατεχόμενα ως βάσεις.

Αξίζει στο πανέμορφο αυτό νησί ο ρόλος μιας απλής στρατιωτικής βάσης που λειτουργεί ως υποχείριο των μεγάλων; Πιστεύω ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου, πως σίγουρα του αξίζουν πολλά περισσότερα, γεγονός που κάνει πιο επιτακτική τόσο τη μεταφορική όσο και την ουσιαστική γεφύρωση του χάσματος μεταξύ ελληνοκυπριακής και τουρκοκυπριακής κοινότητας.

Κατ' αρχήν είναι ανάγκη να συνειδητοποιήσει η παγκόσμια κοινότητα το τεράστιο αυτό πρόβλημα και αυτό να παραπεμφθεί για διευθέτηση στο Δικαστήριο της Χάγης. Να εγκαθιδρυθεί στην Κύπρο καθεστώς συγκυριαρχίας ελληνοκυπρίων – τουρκοκυπρίων και ο Υπουργός Εξωτερικών να είναι υπερκομματικός και εκλεγμένος από τη Βουλή. Επιπλέον, όσον αφορά την καλύτερη, πιο ποιοτική και ακριβέστερη ενημέρωση των δύο κοινοτήτων, αλλά και Ελλάδας-Τουρκίας, επιβάλλεται να ανοίξει ο φάκελος της Κύπρου και να δημοσιευθεί η αλήθεια. Πώς είναι δυνατόν με το σημερινό καταιγισμό μας από ειδήσεις και πληροφορίες, να μη γνωρίζουμε εν τέλει ποια ήταν τα ακριβή γεγονότα και τι κρυβόταν πίσω από αυτά;

Επανερχόμενη στα μέτρα που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην προσέγγιση της λύσης του προβλήματος, θα μπορούσαμε να προτείνουμε την επανεξέταση των σχολικών εγχειριδίων της ιστορίας Ελλάδας και Τουρκίας, ώστε να υπάρξει πλέον αντικειμενική διδασκαλία της και αποφυγή καλλιέργειας φανατισμού. Σκόπιμη, επίσης, φαίνεται η διδασκαλία της κυπριακής ιστορίας στα σχολεία Ελλάδας και Κύπρου, καθώς και η ίδρυση Πανεπιστημίου στην Πράσινη Γραμμή.

Και τέλος, μία πρόταση που, ίσως σε πολλούς να φανεί ουτοπική, ωστόσο είναι ικανή να ταράξει τα νερά. Μιλάμε για μία δημιουργία «Βουλής των Εφήβων» με πενήντα έξι Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους.

Μιλώντας για το Κυπριακό, ανοίγεται ένα ακόμη βασικό θέμα, εκείνο που αφορά τις διεθνείς σχέσεις της Ελλάδας κυρίως με τη γειτονική μας Τουρκία. Η ύπαρξη του Μεσανατολικού και του Κυπριακού προβλήματος ως αιτίου κρίσης στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, θα πρέπει να αποτελέσει την αφορμή, ώστε ο ρόλος της Ελλάδας, στην επίλυση των παραπάνω, να γίνει πιο ενεργός και καθοριστικός.

Η κατάσταση στην πολύπαθη Παλαιστίνη, οι ανελέητοι βομβαρδισμοί της Πουγκοσλαβίας, ο πόλεμος στο Αφγανιστάν, το τουρκικό ψευδοκράτος στην Κύπρο, οι καθημερινές παραβιάσεις του εναερίου χώρου μας από τους Τούρκους, μας οδηγούν αναπόφευκτα στη θλιβερή διαπίστωση ότι η βία χρησιμοποιείται ως μέσο επίλυσης διεθνών διαφορών και αποτελεί όργανο στα χέρια των δυνατών της γης, για να επιβάλουν τη θέλησή τους.

Και διερωτώμαι: ποια θα πρέπει να είναι η στάση μας; Και η απάντηση είναι: πρέπει να γίνουμε αποφασιστικοί. Οι πάγιες ελληνικές θέσεις σε θέματα, όπως: η εναέρια κυκλο-

φορία και οι λεγόμενες «γκρίζες ζώνες» πρέπει να αποσαφηνιστούν. Πριν συναινέσουμε στην ένταξη της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, πρέπει να διεκδικήσουμε τις περιουσίες των Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη, την Ίμβρο και την Τένεδο, να απαιτήσουμε να σεβαστεί τις διεθνείς συμβάσεις και να αναγνωριστεί εκ μέρους της η γενοκτονία των Αρμενίων, Ποντίων και Μικρασιατών.

Θεωρούμε ότι πρέπει να υπάρξει κοινή εξωτερική πολιτική αποδεκτή από όλα τα κόμματα και ενίσχυση της άμυνάς μας θεσμικά και οικονομικά. Θα πρέπει, επίσης, να φροντίσουμε για την παροχή ανθρωπιστικής παιδείας, με σκοπό να γίνουν οι νέοι φορείς της ιδέας της συναδέλφωσης. Σημαντική, επίσης, θα ήταν και μια πιο ενεργή στάση των πολιτών, ιδιαίτερα νέων, σε φιλειρηνικά κινήματα. Κανένα αγαθό δεν είναι πολυτιμότερο από την ειρήνη. Πατί, λοιπόν, να μην κάνουμε τα πάντα για να τη διαφυλάξουμε;

Ο επόμενος προβληματισμός μας αφορά το θέμα της μετανάστευσης και των προσφύγων. Όλοι γνωρίζουμε ότι τα τελευταία χρόνια καταφθάνει στη Χώρα μας μεγάλος αριθμός μεταναστών, γεγονός που συνεπάγεται προβλήματα προσαρμογής, μετάδοσης νόσων, αύξησης της εγκληματικότητας, πρόκλησης ρατσιστικών συμπεριφορών και κίνδυνο αλλοίωσης της εθνικής μας ταυτότητας.

Και δεν είναι διόλου δύσκολο κανείς να παρατηρήσει τις πρώτες συνέπειες: αύξηση της ανεργίας των Ελλήνων, πτώση του βιοτικού επιπέδου και ανάπτυξη της ξενοφοβίας. Μέχρι τώρα κανένα από τα ήδη υπάρχοντα μέτρα δεν έχει φέρει θεαματικά αποτελέσματα. Τί πρέπει, λοιπόν, να φροντίσουμε;

Διενέργεια αυστηρών ελέγχων κατά την είσοδο των μεταναστών στη Χώρα μας. Περιορισμό του αριθμού των εισερχομένων στην Ελλάδα, στο επίπεδο βέβαια που είναι οικονομικά και κοινωνικά ανεκτοί. Νομιμοποίηση των αλλοδαπών που εργάζονται και σπουδάζουν στην πατρίδα μας, αλλά και ανθρωπίνες συνθήκες διαβίωσης στους τόπους συγκέντρωσης των λαθρομεταναστών. Επίσης, έκδοση βιβλίων από τα οποία θα λείπουν οι ρατσιστικές και εθνικιστικές ιδέες, καθώς και τάξεις υποδοχής μεταναστών στα σχολεία, όπου θα πρέπει να γίνεται καλλιέργεια του πνεύματος ανεκτικότητας και σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και της πολυπολιτισμικότητας.

Τέλος, θα αναφερθώ στο φλέγον πρόβλημα της παγκοσμιοποίησης, φαινόμενο μη αναστρέψιμο και χαρακτηριστικό για την εποχή μας. Είναι σαφή τα θετικά σημεία της. Ωστόσο, δεν πρέπει να παραβλέψουμε το σκεπτικισμό εκείνων που αμφισβητούν τους στόχους της και διατείνονται ότι ο άνθρωπος θα γίνει αντικείμενο της αγοράς, οι μικρές χώρες θα αφομοιωθούν από τις ισχυρές και θα εξαφανιστούν οι ιδιαιτερότητες κάθε χώρας μέσα σε ένα παγκόσμιο μεγάλο χωριό.

Ωστόσο, εμείς γνωρίζουμε ότι η Ελλάδα ανέκαθεν προέ-

βαλλε την οικουμενικότητα, όχι την ιμπεριαλιστική επιβολή, όχι τη δουλική μίμηση, αλλά τη συνύπαρξη λαών και εθνότητων, χωρίς πολιτιστική ισοπέδωση, με σεβασμό στην ιδιαιτερότητα του κάθε λαού.

Για να λειτουργήσει με αυτόν τον τρόπο η παγκοσμιοποίηση, θα πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να στρέψουμε τις προσπάθειες μας στα ακόλουθα:

Καταπολέμηση της φτώχειας και των κοινωνικών ανισοτήτων, εξασφάλιση βασικών αγαθών στις χώρες του Τρίτου Κόσμου, διάλογο για την επίλυση διαφορών και αποφυγή πολέμου, όχι στην εκμετάλλευση των μικρότερων χωρών από τις ισχυρότερες, διαγραφή των χρεών αναπτυσσόμενων και υπανάπτυκτων κρατών.

Παράλληλα, πιστεύουμε ότι η εκπαίδευση πρέπει να βοηθά στη συνειδητοποίηση της νέας πραγματικότητας, αλλά ταυτόχρονα να καλλιεργεί τη συμμετοχή στις εξελίξεις και την αντίσταση στην ισοπέδωση. Με λίγα λόγια βλέπουμε θετικά την παγκοσμιοποίηση, αλλά μόνον εφόσον αυτή προσβλέπει στη φιλία και την ειρηνική συνύπαρξη των λαών.

Ήθα μπορούσαμε να βρούμε εκατοντάδες θέματα, για να ασχοληθούμε στα πλαίσια της θεματολογίας της Επιτροπής μας. Ονομαστικά αναφέρω μερικά από αυτά: κρίση στα Βαλκάνια, τρίτος κόσμος, τρομοκρατία, ειρήνη-πόλεμος, εξοπλισμοί-πυρηνικά, ελληνικός στρατός, εθνική ταυτότητα, μειονότητες, Απόδημος Ελληνισμός.

Τελειώνω, εκφράζοντας την ελπίδα ότι οι επόμενες μέρες θα είναι γεμάτες από γόνιμες συζητήσεις και αποφάσεις, ως αποτέλεσμα μιας υγιούς, και πάνω από όλα ευχάριστης, συνεργασίας».

Μετά την αγόρευση της Εισηγήτριας, έλαβαν το λόγο οι προαναφερόμενοι Έφηβοι Βουλευτές, οι οποίοι διατύπωσαν τις απόψεις τους επί των θεμάτων της Σύνθεσης Κεμμένων, αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, καθώς και προτάσεις επί των θεμάτων αυτών.

Οι Έφηβοι Βουλευτές Μαρκέλλα-Ιώ Παπαδούλη, Χρήστος Παπάζογλου, Θάλεια Ντζούφα, Νάντια Αναστασία, Αθανάσιος Δελέγκος, Αθανάσιος Κουλοχέρης, Παναγιώτης Λυκουργιώτης, Αιμιλιανός Καρσέλας, Νικολίτσα Γρηγοροπούλου, Αλέξανδρος Αλεξάνδρου, Παναγιώτα Μουτσουρή, Ευτυχία Τζιώλλου, Αθανασία Παπακωνσταντίνου, Χριστίνα Ρουμेलιώτη, Βασίλης Κοκότσης, Θεοδώρα Κοντορούδα, Χαράλαμπος Χριστιάνης, Δέσποινα Γαλάτουλας, Χριστίνα Έλληνα και Γεώργιος Γρηγορέας διατύπωσαν προτάσεις, που δεν περιλαμβάνονται στη Σύνθεση Κεμμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων.

Οι νέες αυτές προτάσεις, μετά από ψηφοφορία, έγιναν δεκτές ή απορρίφθηκαν, ομόφωνα ή κατά πλειοψηφία, όπως αναλυτικά αναφέρεται στην Έκθεση της Επιτροπής.

Στη συνέχεια, η Σύνθεση Κεμμένων αρμοδιότητας της Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων έγινε

δεκτή, κατ' αρχήν, ομόφωνα, κατά θέμα, ως και στο σύνολό της κατά πλειοψηφία.

Ειδικότερα:

Τα θέματα «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς - Διμερείς Σχέσεις, Διεθνής Τρομοκρατία, Ειρήνη - Πόλεμος, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση - Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση» έγιναν δεκτά κατά πλειοψηφία.

Τα θέματα «Εξοπλισμοί - Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός» απορρίφθηκαν.

ΕΚΘΕΣΗ

Η Επιτροπή Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων της Βουλής των Εφήβων, κατά την εξέταση των θεμάτων «Κρίση στα Βαλκάνια, Ευρωπαϊκή Ενοποίηση, Κυπριακό, Τρίτος Κόσμος, Διεθνείς - Διμερείς Σχέσεις, Διεθνής Τρομοκρατία, Ειρήνη - Πόλεμος, Εξοπλισμοί - Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός, Εθνική Ταυτότητα, Μειονότητες, Μετανάστευση - Πρόσφυγες, Απόδημος Ελληνισμός, Παγκοσμιοποίηση» της Σύνοσης Κεμένων των μαθητών της Α' και της Β' Τάξης των Ενιαιών Λυκείων, των Τ.Ε.Ε. και των Σχολών Μαθητείας Α' Κύκλου του Ο.Α.Ε.Δ. από την Ελλάδα, τον Απόδημο Ελληνισμό και των μαθητών της Β' Τάξης των Λυκείων και των Τεχνικών Σχολών από την Κύπρο, που συμμετείχαν στο εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Βουλή των Εφήβων», Ζ' Σύνοδος 2001-2002, αφού έλαβε υπόψη τις αγορεύσεις της Εισηγήτριας Μαρκέλλας-Ιούς Παπαδούλη, καθώς και των μελών της, αποδέχθηκε τη Σύνοση των Κεμένων, αρμοδιότητας Επιτροπής Εθνικής Άμυνας και Εξωτερικών Υποθέσεων, κατ' αρχήν ομόφωνα, κατά θέμα, ως και στο σύνολό της, κατά πλειοψηφία, εκτός από τα θέματα «Εξοπλισμοί - Πυρηνικά, Ελληνικός Στρατός», και εισηγείται την ψήφισή της από τη Βουλή των Εφήβων, με την προσθήκη των παρακάτω νέων προτάσεων, που έγιναν, κατά τη συζήτηση στην Επιτροπή, από τους Έφηβους Βουλευτές.

1) Κοινή εξωτερική πολιτική αποδεκτή από όλα τα κόμματα και ενίσχυση της άμυνας μας θεσμικά και οικονομικά. (κατά πλειοψηφία)

2) Συμμετοχή των νέων σε φιλειρηνικά κινήματα. (κατά πλειοψηφία)

3) Επέκταση των προγραμμάτων, όπως οι διεθνείς κατασκηνώσεις, που ευνοούν τη συνύπαρξη ατόμων προερχόμενων από περιοχές που έχουν προβλήματα μεταξύ τους. (κατά πλειοψηφία)

4) Αντικειμενική διδασκαλία της ιστορίας στα σχολεία Τουρκίας, Ελλάδας και Κύπρου. (ομόφωνα)

5) Δυνατότητα επίσκεψης των Κυπρίων στα χωριά των παλπούδων τους στα κατεχόμενα. (ομόφωνα)

6) Κοινή, σκληρή εξωτερική πολιτική Ελλάδας και Κύ-

πρου. (κατά πλειοψηφία)

7) Ευαισθητοποίηση όλων των νέων της Κύπρου για την επίλυση του Κυπριακού. (ομόφωνα)

8) Τα μη δημοκρατικά κράτη να αποπέμπονται από τον Ο.Η.Ε. (κατά πλειοψηφία)

9) Κατάργηση των πυρηνικών όπλων υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε.. (κατά πλειοψηφία)

10) Υποχρεωτική οικονομική συνεισφορά των κρατών μελών του Ο.Η.Ε. ανάλογα με τη δύναμή τους. (κατά πλειοψηφία)

11) Τα Μ.Μ.Ε. να στηρίξουν την προσπάθεια προσέγγισης των νέων των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο. (κατά πλειοψηφία)

12) Να διατίθενται, για την πάταξη των ριζών της τρομοκρατίας, δηλαδή της οικονομικής ανισότητας και της κοινωνικής αδικίας, τα χρηματικά ποσά, αντί για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις. (κατά πλειοψηφία)

13) Ψηφίσματα διαμαρτυρίας των νέων προς τις ηγεσίες των κρατών κατά της νέας εισβολής που ετοιμάζουν οι Η.Π.Α. εναντίον του Ιράκ. (ομόφωνα)

14) Ίδρυση σχολών, όπου θα διδάσκονται διεξοδικά η ελληνική ιστορία και ο τρόπος επίλυσης κρίσεων και που σ' αυτές θα σπουδάζουν οι μελλοντικοί διπλωμάτες. (κατά πλειοψηφία)

15) Η επιλογή του Υπουργού Εξωτερικών να εγκρίνεται από τη Βουλή με την ψήφο της. (κατά πλειοψηφία)

16) Ψυχολογική στήριξη, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και τιμητική σύνταξη στους ήρωες της ΕΛ.ΔΥ.Κ.. (κατά πλειοψηφία)

17) Επαναλειτουργία των εκκλησιών στη Β. Ήπειρο. (ομόφωνα)

18) Προσφυγή της ελληνικής κυβέρνησης στο Διεθνές Δικαστήριο και στον Ο.Η.Ε. για την επανασύνδεση της Β. Ηπείρου με την Ελλάδα. (κατά πλειοψηφία)

19) Διεξαγωγή ειδικών σεμιναρίων και ασκήσεων των αντιτρομοκρατικών σωμάτων, για την απόκτηση πείρας και γνώσεων, στην εξάρθρωση των τρομοκρατικών οργανώσεων. (κατά πλειοψηφία)

20) Οι Έλληνες να διαφωνήσουν κάθετα με την απειλή σύρραξης στη Μέση Ανατολή. (ομόφωνα)

21) Οι Έλληνες να συμπαρασταθούν στους λαούς της Μέσης Ανατολής με συνεχείς αγώνες, για οικονομική τους ενίσχυση και προστασία των δικαιωμάτων τους. (κατά πλειοψηφία)

22) Ενημέρωση των νέων όλου του κόσμου για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Κύπρος, μέσα από τηλεοπτικές εκπομπές στα ελληνικά και ξένα κανάλια. (κατά πλειοψηφία)

23) Επέκταση του θεσμού της Βουλής των Εφήβων σε επίπεδο δήμων και νομών δια νόμου. Εκλογή επιτροπής νεολαίας κατά τη διενέργεια των δημοτικών εκλογών, η οποία

θα μεταφέρει τις εισηγήσεις και τις διαφωνίες της νέας γενιάς στα δημοτικά συμβούλια. (ομόφωνα)

24) Εορτασμός της εθνικής επετείου της 1ης Απριλίου από τους Έλληνες. (κατά πλειοψηφία)

25) Διδασκαλία της κυπριακής ιστορίας (εισβολή του 1974) με την πρόποσα έμφαση στα πραγματικά γεγονότα. (κατά πλειοψηφία)

26) Άσκηση πίεσης του ελληνικού κράτους προς το αλβανικό, ώστε να σταματήσει η καταπάτηση των δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών και η δήμευση της περιουσίας τους. (ομόφωνα)

27) Ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση σαν μία ενιαία δημοκρατική χώρα, με κυρίαρχο το ελληνικό στοιχείο. (κατά πλειοψηφία)

28) Σε περίπτωση ένταξης της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως βόρεια (τουρκοκυπριακά τμήματα) και νότια Κύπρος (ελληνοκυπριακό τμήμα) θα πρέπει κάποιος φορέας της Ευρώπης να συμβάλει στη συντήρηση και προστασία της εθνικής της ταυτότητας, με διάφορους τρόπους, νομικούς ή άλλους. (κατά πλειοψηφία)

29) Να μη καταργηθεί ο διαχωρισμός των στρατιωτικών σωμάτων. (κατά πλειοψηφία)

30) Καθιέρωση της διδασκαλίας του βιβλίου «Κατεχόμενα εδάφη μας» υποχρεωτικά στις τάξεις του Γυμνασίου και του Λυκείου της Κύπρου. (κατά πλειοψηφία)

31) Κατά τη διαδήλωση που γίνεται την ημέρα της επετείου της ανακήρυξης του ψευδοκράτους, επιτακτική είναι η ανάγκη της παρουσίας πολιτικών στελεχών – τόσο από τον ελλαδικό, όσο και από τον κυπριακό χώρο – μαθητικών οργανώσεων, αστυνομίας και καθηγητών. (ομόφωνα)

32) Οι μαθητές του Απόδημου Ελληνισμού να οργανωθούν και να μοιράζουν ενημερωτικά φυλλάδια, σχετικά με το Κυπριακό, στο εξωτερικό και, ταυτοχρόνως, να διοργανώνονται εκδηλώσεις από τους απόδημους Έλληνες. (κατά πλειοψηφία)

33) Ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας να απαγορεύσει την εισαγωγή και εξαγωγή ειδών κατασκευασμένων από παιδιά. (κατά πλειοψηφία)

34) Το 2004, ως Ολυμπιακό έτος, να αφιερωθεί στα παιδιά του Τρίτου Κόσμου. (κατά πλειοψηφία)

35) Μέρος των εσόδων των Ολυμπιακών Αγώνων, να διατεθεί σαν επισιτιστική βοήθεια των παιδιών που υποφέρουν. (κατά πλειοψηφία)

36) Συνεργασία Ελλάδος - Καναδά για τη δημιουργία ελληνικού ημερήσιου Γυμνασίου και Λυκείου στον Καναδά. (ομόφωνα)

37) Διαφοροποίηση των βιβλίων που διδάσκονται στα ελληνικά σχολεία του εξωτερικού από τα αντίστοιχα της Ελλάδας, με σκοπό την καλύτερη κατανόησή τους από τους μαθητές του εξωτερικού. (κατά πλειοψηφία)

38) Αποστολή από το Υπουργείο Παιδείας περισσότε-

ρων δασκάλων στα ελληνικά σχολεία και γιατί όχι και στις ομοσπονδίες. (ομόφωνα)

39) Λειτουργία σχολείου στην Ελλάδα, για 15 ημέρες το καλοκαίρι, για τα ελληνόπουλα του εξωτερικού. (κατά πλειοψηφία)

40) Διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα Πανεπιστήμια του εξωτερικού. (ομόφωνα)

41) Ίδρυση ελληνικού Πανεπιστημίου στη Νέα Υόρκη. (κατά πλειοψηφία)

42) Η ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση είναι αναγκαία και πρέπει ολόκληρος ο κυπριακός λαός και προπαντός οι νέοι, ομόφωνα να στηρίξουμε την προσπάθεια της Ελλάδος και της Κύπρου στο θέμα αυτό. (κατά πλειοψηφία)

43) Η Ελλάδα, προκειμένου να προβάλλει τις διεκδικήσεις της, πρέπει να εκμεταλλευτεί στο έπακρο την προσπάθεια της Τουρκίας να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. (κατά πλειοψηφία)

44) Να μην υπογράφονται από το Κράτος μας Συνθήκες, που εξασφαλίζουν οικονομική βοήθεια και στήριξη σε άλλες που δεν σέβονται τη χώρα μας. (κατά πλειοψηφία)

Ακολούθως, οι προτάσεις των Εφήβων Βουλευτών δεν έγιναν δεκτές, κατά πλειοψηφία:

1) Ένταξη, χωρίς ψηφοφορία, στον Ο.Η.Ε. κάθε κράτους που το επιθυμεί.

2) Αντικατάσταση του Συμβουλίου Ασφαλείας από το Πανεθνικό Κοινοβούλιο με βουλευτές έναν από κάθε κράτος - μέλος. Οι αποφάσεις του να λαμβάνονται με απλή πλειοψηφία. Οι διαφωνίες να παραπέμπονται σε διεθνές δικαστήριο, που οι αποφάσεις του θα είναι υποχρεωτικά εκτελεστές από τον Ο.Η.Ε..

3) Διεθνικός στρατός, με συμμετοχή όλων των κρατών, με σκοπό πρώτον, την εφαρμογή των αποφάσεων του Ο.Η.Ε. και του διεθνούς δικαστηρίου και δεύτερον, την προληπτική παρέμβαση όπου υπάρχει κίνδυνος πολέμου.

4) Να μη συμμετέχουν τα κράτη - μέλη του Ο.Η.Ε. στο ΝΑΤΟ ή παρόμοιους οργανισμούς.

5) Μεταφορά της έδρας του Ο.Η.Ε. σε κάποια αδύναμη χώρα.

6) Να παραχωρείται πλήρης ελευθερία κινήσεων στους διπλωμάτες.

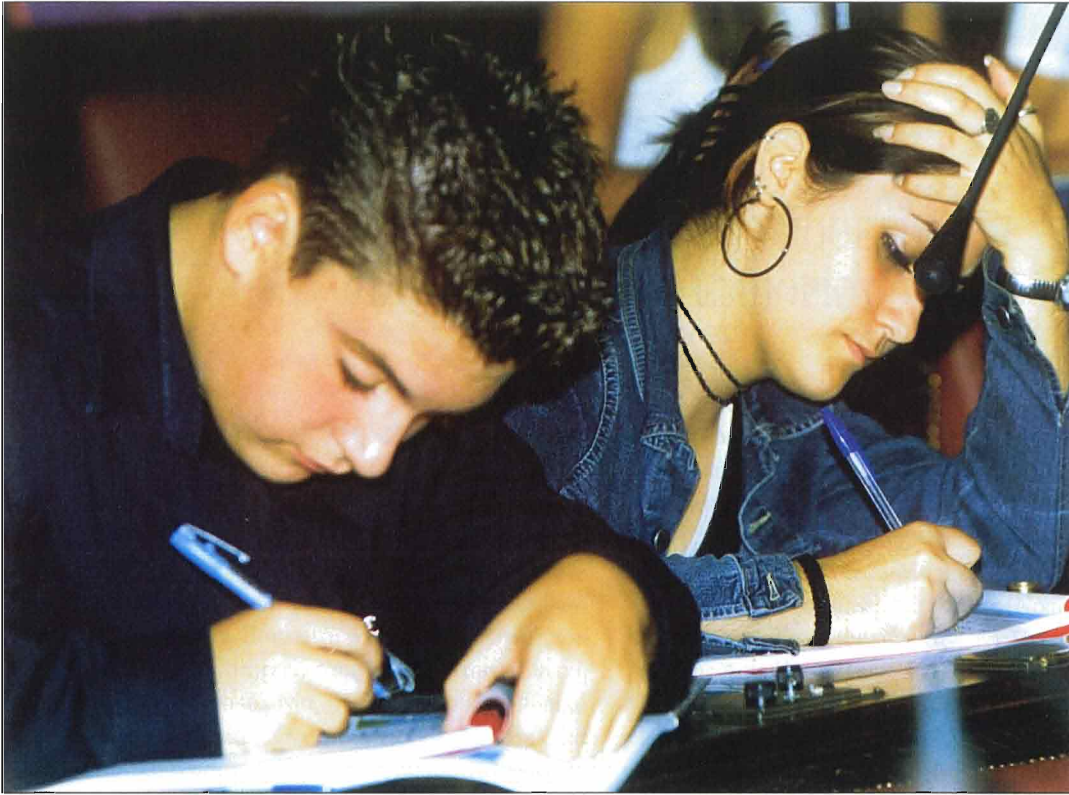
7) Οι Έλληνες να υποστηρίξουν την κατάλυση του τυραννικού καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν στο Ιράκ, με σκοπό την προστασία των ελευθεριών του απλού λαού.

8) Αγορά επιπλέον στρατιωτικού εξοπλισμού και ενίσχυση των συνοριοφυλάκων.

Αθήνα, 17 Σεπτεμβρίου 2002

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΨΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Β' ΠΕΙΡΑΙΑ

Στιγμιότυπα από συνεδριάσεις Επιτροπών της «Βουλής των Εφήβων».